

MILES EVER AFTER

THE MILES HIGH CLUB

— T L S W A N —

CUPRINS

[Pagină goală](#)

[Pagina titlu](#)

[Drepturi de autor](#)

[Tot de TL Swan](#)

[Cuprins](#)

[Mulțumiri](#)

[Recunoștință](#)

[Dedicare](#)

[Epilogul de escală](#)

[Epilogul de escală](#)

[Epilogul Preluării](#)

[Epilogul Preluării](#)

[Epilogul Casanova](#)

[Declanșează avertisment](#)

[Epilogul Casanova](#)

[Epilogul Do-Over](#)

[Epilogul Do-Over](#)

MILĂTE ÎN CARE DUPĂ
CLUBUL MILES HIGH

TL SWAN

Copyright 2023 de către TL Swan

Toate drepturile rezervate.

Această carte este o operă de ficțiune. Orice referire la evenimente reale, oameni reali și locuri reale sunt folosite în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri și incidente sunt produse ale imaginației Autorului și orice asemănare cu persoane, vii sau morți, evenimente reale, organizații sau locuri este în întregime coincidentă.

Toate drepturile sunt rezervate. Această carte este destinată NUMAI cumpărătorului acestei cărți electronice. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, grafice, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informațiilor, fără permisiunea scrisă expresă a Autorului. Toate melodiile, titlurile și versurile conținute în această carte sunt proprietatea compozitorilor respectivi și a deținătorilor de drepturi de autor.

ȘI DE TL SWAN

Stanton Adoră

Stanton Necondiționat

Stanton complet

Stanton Bliss

Stanton Box Set (toate cele 4 cărți)

Fata Marx

Gym Junkie

Dr Stanton

Epilogul Dr Stantons

Domnule Master

domnule Spencer

domnule Garcia

Italianul

Ferrara

Calea noastră

Joacă împreună

Găsește-mă Alastar

Escala

Preluarea

Cassanova

Do-Over

CUPRINS

Mulumiri

Recunoștință

Dedicare

Epilogul de escală

Epilogul de escală

Epilogul Preluării

Epilogul Preluării

Epilogul Casanova

Declanșează avertisment

Epilogul Casanova

Epilogul Do-Over

Epilogul Do-Over

MULȚUMIRI

Nu sunt suficiente cuvinte pentru a-mi exprima recunoștința pentru această viață pe care ajung să o trăiesc.

A fi capabil să scrii cărți pentru a-ți câștiga existența este un vis devenit realitate. Dar nu orice cărți, pot să scriu exact ce vreau, povești pe care le iubesc.

Pentru echipa mea minunată,
Kellie, Alina și Lauren. Mulțumesc pentru tot ce faci pentru mine,
Ești atât de talentat și atât de apreciat.

Mă ții sănătos la minte.

Pentru fabuloșii mei cititori beta, mă faceți mult mai bun.
Frumoasa mea mamă care citește tot ce scriu și îmi oferă sprijin nesfârșit.
Soțul meu și trei copii frumoși, mulțumesc că ați suportat modurile mele de workaholic.

Și pentru tine, cei mai buni cititori cei mai susținători din întreaga lume.
Îți mulțumesc că iubești The Miles High Series la fel de mult ca mine.
Sunt atât de trist să închid ușa la această serie, dar după cum știm, când o ușa se închide,

Altul se deschide.
Atât de mult de așteptat.
Toată dragostea mea,
Tee xoxo

RECUNOȘȚINȚĂ

*Calitatea de a fi recunoscător;
disponibilitatea de a arăta apreciere și de a returna bunătatea .*

DEDICARE

*Aș dori să dedic această carte alfabetului.
Căci acele douăzeci și șase de scrisori mi-au schimbat viața.
În acele douăzeci și șase de scrisori, m-am regăsit
și trăiește-mi visul.
Data viitoare când spui că alfabetul amintește-ți puterea lui.
fac în fiecare zi.*

EPILOGUL STOPOVER

CLUBUL MILES HIGH

EPILOGUL STOPOVER

Emily

Ușile liftului se deschid și ies în foaier. „Bună, Sammia.” Zâmbesc în timp ce trec prin recepție.

„Mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici.” Ea face ochii mari.

Chicotesc, știu privirea aia.

— Una dintre acele zile, nu? Întreb.

„Ai putea spune asta.”

„Soțul meu este un morocănos.”

„Ești o femeie bună.” Sammia zâmbește în timp ce se întoarce la computer.

„Este în biroul lui.”

"Mulțumiri." Mă îndrept pe coridor. Mi-am luat după-amiaza liber de la serviciu și am venit să-l verific pe Jameson, ceva nu e în regulă.

Nu sunt sigur ce se întâmplă cu el în acest moment, dar îi pot măsura oricând nivelul de stres după modul în care facem sex. Cu cât este mai stresat, cu atât sexul este mai dur.

Nu am făcut dragoste de săptămâni și săptămâni și totuși ne dracului tare în fiecare zi.

Apoi, ieri, a făcut trei alergări, una dimineața, una când a ajuns acasă și apoi alta la 22:00 înainte de a merge la culcare... așa că cred că este destul de sigur să spun că soțul meu este stresat.

Dar ce mai este nou?

Jameson Miles este o minge de energie agitată, genul care nu poate fi calmat cu o alergare în Central Park, indiferent cât de repede merge.

ii bat la usa. "Cioc cioc."

"Ce este?" el sună.

Doamne.

Zâmbesc și deschid ușa; Îl găsesc uitându-se la ecranul computerului. "Ce vrei?" întreabă el fără să ridice privirea.

„Resurse umane m-au trimis să vă văd, domnule, am fost prins urmărind porno pe computerul meu de serviciu.”

Ochii lui se ridică să-i întâlnească pe ai mei și se uită la mine pentru o clipă.

"Chiar așa?"

"Da domnule."

Maxilarul i se strânge în timp ce privirea lui coboară spre degetele de la picioare și înapoi la fața mea și își trece limba peste dinți.

Nu joc corect, sunt aici dintr-un singur motiv și doar pentru un singur motiv.

Ia naiba cu biroul meu.

Port cea mai sexy ținută de secretară a mea, cea pe care el o iubește. Fusta gri și bluza de matase, completate cu bretele și chiloti fără crotch.

„Și la ce te uitai?” răspunde el scurt.

„*Suge cocoșul CEO-ului , domnule.*”

Sprânceană i se ridică, ridică o telecomandă și apasă butonul, aud clicul ușii încuiat în spatele meu.

„Și de ce te-ai uita la *Sugerea cocoșului CEO-ului* ?” întreabă el, lipsit de emoție.

„Este o fantezie pe care nu am explorat-o încă.”

„Chiar așa?”

„Eu...” Fac o pauză pentru un efect suplimentar. „M-am întrebat întotdeauna ce gust ai avea... Știu că ești căsătorit, dar...” dau din umeri.

De ce este atât de distractiv să fii obraznic?

„Dar ce?” se repezi el.

— Mă întrebam doar dacă există vreo modalitate de a vă sugere, domnule?

Inspiră puternic și se așează pe spate pe scaun; ne uităm unul la altul. Aerul care se învâрте între noi.

Imi place jocul asta.

„Aceasta este o companie media, Emily. Nu un bordel.”

„Da, domnule, știu.”

„Dacă soția mea a aflat vreodată.”

„Ea nu va face.” Îmi lins buzele și ochii îmi coboară în picioarele lui. „Îți jur pe viața mea.”

Se ridică și își desface fermoarul pantalonilor de la costum. „Pune-te în genunchi”, mârâie el.

Ma las pe podea în timp ce încerc să mă feresc să nu zambesc, chiar și acum. Căsătorit cu el de peste un an, jocul de rol este lucrul meu preferat.

Pervertit.

Se apropie și împinge părul înapoi de pe fața mea în timp ce se uită la mine, degetul mare trece peste buzele mele. „Fii o fată bună și arată-mi ce gândești.”

Dau din cap și deschid gura; el își trage vârful penisului peste limba mea și gust din preejaculat în timp ce mi se întinde pe papilele gustative.

Șuieră în semn de aprobare. — O să-ți trag gura murdară, Emily.

Excitația mă străbate.

„Și vei regreta contravenția ta.” Îmi ia părul în mâinile lui agresiv. „Nu-i așa?”

„Nu, domnule.”

El ridică o sprânceană. „Mi-ai spus nu?”

Dau din cap, fluturii îmi dansează în stomac, indiferent cât de bine îl cunosc pe omul ăsta sau cât de mult mă iubește, există întotdeauna un margine de pericol când împing ursul.

Dau din cap.

„Mare greșală.” Își alunecă penisul atât de departe în gâtul meu încât mă călușesc, dar asta nu îl oprește. El împinge mai adânc până când ochii îmi lăcrimănesc.

Îl smulg cu o tuse.

El chicotește. „Nu te obosi să tuși, nădușule.” Se împinge în gura mea din nou și din nou, părul meu este strâns în cele două mâini ale lui în timp ce îmi fuge gura.

Greu și fără scuze.

Exact cât îmi place.

Îmi imaginez cum trebuie să arătăm, eu în genunchi în biroul lui. El... călare pe gura mea. Pompându-mă iar și iar la sunetul respirației lui obositoare.

Îl simt că se întărește și mai mult și îmi strâng picioarele, o să vină fără mine.

„Suge-mă”, mârâie el. „Mai tare.” Strângerea lui de părul meu este aproape dureroasă și următorul lucru pe care îl știu, el mă trage în picioare și mă aplecă peste biroul lui, îmi ridică fusta și şuieră când îmi vede bretelele și chiloții fără crotch. „La naiba da.”

Se lovește de mine într-o singură mișcare bruscă în timp ce îmi împinge fața în birou cu mâna deschisă pe obraz, în timp ce mă ține nemișcată.

„Oh...” scâncesc, complet preluată de dominația acestui bărbat.

Perfecțiune.

Mă călărește greu și văd stele. Penisul lui gros ia exact ceea ce are nevoie din corpul meu. Sunetul cărnii mele ude îl aspiră și scap de sub control în timp ce un val de plăcere se rostogolește peste mine.

Se trănțește o dată, de două ori... de trei ori și apoi se ține adânc în timp ce corpul lui preia controlul. Eliberându-și emoțiile reținute, venind greu în adâncul corpului meu.

Gâfâim, încercând să ne întoarcem pe pământ, iar el mă trage în picioare și mă sărută cu tandrețe.

Atât de diferit de felul în care tocmai m-a luat.

Dar asta suntem noi. O zi normală.

Contradicția perfectă.

Îmi ține fața în mâini în timp ce mă sărută din nou. — Bună ziua, doamnă Miles. El zâmbește întunecat pe buzele mele.

„Ești un nenorocit de deviant”, îi șoptesc.

Îmi trage fusta în jos și îmi rearanjează cămașa. „Și ești plin de mine, așa că câștig.”

El cade pe scaunul lui de birou și mă trage în poală, își împinge capul în sânul meu și stă doar o vreme.

În timp ce sunt satul și înmuiat instantaneu, simt un subton de anxietate din partea lui. Neliniștea mă răsturnează, el este într-adevăr lichidat. Încă îl simt în el, curgând din sufletul lui.

Mă uit peste și văd un pahar de scotch pe jumătate băut pe biroul lui și apoi mă uit la ora de pe computer: 1 pm

„De ce bei ziua?” Întreb.

Oftă într-un mod exagerat. „Nu.”

„Jameson. Nu mă *face pe* mine.” Stau. „Ești prea stresat, asta trebuie să înceteze.”

„Sunt bine, nu continua și strica.”

„Înțelegi că nu putem încerca să avem un copil până când nu ții stresul sub control?”

— Nu am timp pentru o vacanță, Emily.

„Da, da. Îl sun pe Tristan, el poate veni să te înlocuiască.”

Își dă ochii peste cap, neimpresionat. — Ai venit aici să mă iei la prânz sau ce?

„Nu schimba subiectul”, răsturn eu, iau paharul de scotch și îl torn în chiuvetă. „De fapt, am venit aici să-ți sug pula, să nu mai bei o zi.” Îi spun lui.

"Da, mama."

— Da, răsturn eu. „Așa este corect, vreau să fiu mamă. Îți tot dorești să încerci un copil și totuși ești atât de stresat încât bei scotch doar ca să treci peste zi. Nu acesta este mediul în care vreau să se nască copilul nostru, Jay. Expiră puternic, știind că am dreptate.

Chestia este că deja am încercat în secret să am un copil. De îndată ce mi-a spus că vrea un copil, am renunțat la pastilă. Știu că ar fi trebuit să-i spun, dar dragostea este locul sigur al lui Jameson, singura dată în care se oprește complet și se pierde în acest moment.

Când are nevoie de o scăpare de presiune, mă are și noi avem asta.

Un act frumos între doi oameni îndrăgostiți.

Și îl cunosc, în clipa în care îi spun că încercăm activ, o va lega de o țintă și va deveni obsedat și se va stresa dacă nu cădem. Prefer să-l surprind când va veni momentul dacă suntem binecuvântați.

„Îmi rezerv o vacanță, trebuie să plecăm.”

Își dă ochii peste cap.

„Și acum vii acasă cu mine.”

Nu mă întorc acasă acum.”

Mă aplec peste el și îi închid computerul. „Nu ai niciun cuvânt de spus în asta.”

El stă nemișcat pe scaun, iar eu mă așez din nou în poală și îl iau în brațe.

„Iubito... ascultă-mă. Te iubesc; Îmi doresc să avem o viață lungă și sănătoasă împreună. Nu vrei asta?”

"Fac."

„Este timpul să deconectați pentru puțin timp. Chiar crezi că nu pot simți ce se întâmplă în tine în acest moment?”

Ochii lui îi țin pe ai mei.

„Termenele limită și foile de calcul, directorii... toate acestea nu înseamnă nimic dacă nu ai calitatea vieții.” Îl sărut ușor și îi dau părul pe spate de pe frunte: „Ai o slujbă extrem de sub presiune și este firesc să te înfășori. Dar trebuie să înveți cum să oprești. Nu ești cel mai bun când ești așa, nu pentru mine, sau Miles Media, sau frații și părinții tăi. Cel mai puțin pentru tine însuși.”

Măinile lui se strâng în jurul meu în timp ce mă ascultă.

„Nu ar fi grozav să intri la serviciu în fiecare dimineață simțindu-te înviorată și odihnită? Pentru a nu avea mintea năvălită între milioanele de file deschise.”

Expiră puternic și știu că știe că am dreptate.

"Noi mergem acasă." Îl trag de mână și îndrept biroul. Îi adun lucrurile și îi pun servieta pe umăr. Îl conduc afară prin recepție și fetele își ridică privirea când ne văd.

„Plec pentru ziua aceea”, îi spune el lui Sammia.

"Da bine." Ea zambeste. "Bună idee."

„Și își ia puțin timp liber, trebuie doar să mă antrenez cu Tristan când poate veni să-l acopere”, adaug.

"Mai vedem noi." Jameson își dă ochii peste cap. „Sunt deturnat, Sammia, vezi asta?”

Sammia zâmbește și intrăm în lift, ușile se închid și ne întoarcem spre ei.

„Știi despre ce vorbesc fetele de la recepție acum?” spune el dezinvolt.

„Că te iubesc și că am grijă de sănătatea mintală a soțului meu?” Îi zâmbesc prostesc.

"Nu." Își îndreptă cravata. "Nici măcar pe aproape."

„Atunci ce spun ei?”

„Că miroși a venit.” Îmi prinde sexul cu mâna.

"Stop." Râd în hohote în timp ce-l îndepărtez în timp ce ridic privirea la camere. „Nu miros a venit”, murmur eu.

Doamne, nu?

Îmi face cu ochiul sexy. „Aveți încredere în mine, chiar așa”.

Mașina intră pe alee circulară mare, în timp ce nervii dansează în stomacul meu.

Am făcut.

L-am pus pe Jameson să ia o pauză și să plece; Tristan acoperă la serviciu pentru el și totul merge exact conform planului.

Există doar o mică problemă.

Jay crede că suntem în Thailanda pentru a merge la o stațiune de lux, nu i-am spus că suntem de fapt aici pentru a merge la un refugiu de wellness.

Fara alcool, mancare sanatoasa, meditatie, sedinte zilnice de vindecare cu medicina chineza, tai chi, pilates si masaje.

Cel mai rău coșmar al lui Jameson Miles.

Se încruntă în timp ce privește pe geamul mașinii. "Ce este asta?"

"Surprinde." Zâmbesc cu speranță.

El ridică o sprânceană. „Ce vrei să spui, surpriză?”

"Bine." Mă aplec peste el și îi deschid ușa. „Am vrut să ne relaxăm și acesta este locul unde să o facem.”

"Ce vrei să spui?"

La naiba, va trebui să ies cu ea.

„Suntem rezervați într-un refugiu de wellness, dragă. Nu este grozav?”

"Ce?" Închide ușa mașinii. — În niciun caz în naiba, Emily.

„Jameson”, spun eu cu severitate. "Ieși din mașină."

"Nu." Împinge încuietoarea ușii. „Aceasta este vacanța relaxantă pe care ai rezervat-o”, șoptește el furios. „Nu pot să te cred.”

Șoferul chicotește de pe scaunul din față.

„Nu este amuzant”, se repetă Jameson. "Conduce."

Ochii șoferului se îndreaptă spre ai mei din oglinda retrovizoare pentru aprobare.

„Nu conduceți”, răsturn eu. „Nu mai fi un copil mare. Ieși din mașină, Jameson. Chiar acum."

"Absolut nu." Își încrucișează brațele. „ Nu stau în acest loc nenorocit de hippy uitat de Dumnezeu."

„Ei bine, eu sunt."

"Bun. Distrează-te mâncând iarbă."

Serios?

„Jameson, vreau să mă relaxez și aici vreau să o fac. Nu poți să vii aici pentru mine?"

"Nu."

Încep să mă enervez.

„Este fie asta, fie camping timp de o lună în Thailanda, alegerea este a ta”, răspund eu. „Și este sezonul umed, iar țânțarii sunt de dimensiunea Jurassic Park."

Deschide gura să spună ceva și l-am întrerupt.

— Nici măcar nu glumesc, Jameson. Nu mă enerva, șoptesc eu furioasă.

„Sunt sătul de moarte să trăiesc cu un cap al naibii de stres, așa că dacă nu poți să vii aici și să încerci să te relaxezi pentru mine, atunci de ce suntem măcar căsătoriți? Care este punctul naibii?"

Își mijește ochii și mă privește.

Cobor grozav din mașină, *intru* și dacă el nu rămâne aici cu mine, va fi al treilea război mondial.

Pregătește-te, nenorocitul.

Șoferul deschide portbagajul și iese să mă ajute cu bagajele. „Doar acela?" el întreaba.

— Ambele genți, răsturn eu.

Dacă nu stă, atunci nici el nu-și ia lucrurile, dă-l la dracu.

Din fericire, sunt mai inteligent decât el.

Știam că va face asta, așa că, într-un atac premeditat, i-am scos cardurile de credit din portofel în timp ce eram în avion. Trebuie să rămână, fie că îi place sau nu.

Chiar dacă pleacă acum, trebuie să se întoarcă mai târziu.

Încep să rostogolesc cele două valize mari pe alee și îl simt urmărindu-mă din mașină.

El vine?

Ajung la scările mărețe din față și doi portari fug să mă întâmpine. "Bună bună." Ei zâmbesc în timp ce îmi iau valizele de la mine. „Lasă-mă să le iau".

"Mulțumesc." Zâmbesc când mă uit înapoi la mașină și văd chipul încruntat al lui Jameson prin geamul mașinii.

Nu pot să-l cred.

Mă duc la recepție. "Buna bine ai venit. Vă pot ajuta?" Recepționera zâmbește.

"Da." Zâmbesc stânjenit în timp ce alunec peste cardul meu de credit. „Mă înregistrez astăzi. Numele este Emily Miles.”

Mă uit peste umăr să văd că mașina în care am ajuns a plecat.

El a plecat?

Încep să-mi aud bătăile supărate ale inimii în urechi, mi-am făcut atâtea probleme și i-am implorat să ne încapă pentru că erau rezervați și apoi a trebuit să păstrez secretul și toată nădejdea și el a plecat fără să se uite măcar la locul. Jameson Miles tipic cu cap de porc.

Asta inseamna razboi.

Amabilă recepționeră scrie computerul ei în timp ce eu aștept în tăcere.

Unde o să se ducă? Nu are bani. Atunci îmi amintesc cine este.

Pe cine pacalesc? Ar putea să-și dea drumul în orice stațiune de cinci stele, probabil că au un afiș cu chipul lui în camerele personalului.

Bum, bum, bum... bătăile mele supărate ale inimii îmi sună în urechi.

„Te am în penthouse-ul de lux pe toată durata șederii tale.”

Forțez un zâmbet. „Mulțumesc, sună minunat.”

„Vei fi condus în camera ta și apoi stăpânul tău va veni să te ia și să-ți facă turul.”

Mă încruntă, confuz. "Bine?"

"Maestru?" spune Jameson categoric din spatele meu. „Stăpân la ce?"

Sar, surprins de vocea lui, și mă întorc spre el și mă umple ușurare.

Ești atât de norocos.

„Nu vorbi cu mine”, rostește el, se îndreaptă spre birou în fața mea în timp ce încearcă să preia controlul. „Pentru cât timp este rezervarea?"

„Douăzeci și unu de zile”.

"Douăzeci și unu...." Își rostogolește degetele pe birou în timp ce îmi dă un ochi lateral. „Da, asta nu se întâmplă. Vom verifica mâine, mulțumesc.”

Ea îi zâmbește lui și apoi mie de parcă ar fi auzit această conversație de multe ori înainte.

„Bjorn. Poți să-i arăți pe domnul și doamna Miles în apartamentul lor, te rog?"

"Sigur." Vine un bărbat mare, blond, îmbrăcat în alb. "Pe aici, vă rog." El pleacă în fața noastră și mă duc să-l apuc de mână pe Jameson și el mă dă afară. "Nu mă atinge."

„Camera ta este prin grădina liniștii”, spune Bjorn cu o voce monotonă.

„Trebuie să mulțumim în timp ce trecem prin următoarea etapă a vieții tale.”

Jameson își dă ochii peste cap. „Dă-mi dracu’, rostește el.

Îmi mușc buza pentru a-mi ascunde zâmbetul.

Îl urmăresc afară prin ușile duble și prin cea mai frumoasă grădină, trebuie să recunosc, într-adevăr este foarte liniștit.

Peluze verzi luxuriante perfect îngrijite și grădini perfecte. Există o uriașă caracteristică de apă în mijloc, cu o cascadă care iese din ea într-o grădină de la un nivel inferior, unde plutesc crinii. Bjorn se oprește în fața ei, închide ochii și se înclină cu mâinile într-un gest de rugăciune.

Jameson își apucă pula și eu îmi pun fața în mâini.

Oh, Doamne.

„Vino, alături de mine, mulțumește”, spune Bjorn.

"Bine." Îmi pun mâinile într-un gest de rugăciune ca al lui și încerc să copiez ceea ce face.

Doamne, asta chiar e exagerat.

Poate că Jameson are dreptate și asta va fi o nenorocire uriașă.

"Unde e camera mea?" Jameson pocnește nerăbdător din spatele nostru.

Bjorn îl privește pe Jameson în ochi și zâmbește calm, atât de calm încât e cam ciudat. "Pe aici." El merge în fața noastră.

Jameson își bate tâmplă. „Este al naibii de tapotat”, rostește el. „Probabil un criminal în serie.”

Încep să mă întreb.

Îl urmăresc prin grădini și pe poteci șerpuite și peste un pod și, Doamne, această proprietate este într-adevăr magică.

Ajungem în sfârșit la o cabană frumoasă cu vedere la mare. „Aceasta este noua ta casă pentru viitorul previzibil.”

„Uau,” țâșnesc, mă întorc să văd că până și Jameson este puțin impresionat.

Bjorn deschide ușa din față și suntem loviți în față cu o simplitate totală. Toate mobilierul alb, pereții, tavanele și podelele.

Intrăm și ne uităm în jur. "E frumos." Zambesc. "Wow."

Bjorn arată către două coșuri mari. „Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să speli lumea.”

„Spală ce?” Jameson se încruntă.

„Fă-ți duș folosind exfoliant cu sare din oale, freacă-l în piele ca o curățare. Spălați-vă unul pe altul, bucurați-vă de experiență.”

Ochii reci ai lui Jameson se uită la Bjorn.

„Pune toate bunurile tale în aceste coșuri.” Bate coșul și apoi ne înmânează ținute albe care arată asemănătoare scruburilor. „Acestea sunt hainele pe care le veți împodobi când sunteți aici. Nu există bunuri personale care să vă distragă atenția.”

Jameson se uită la el ca și cum creierul i-ar prinde rau.

— Asta te va elibera, domnule Miles.

„Sau să te eliberezi să-mi furi rahatul.”

„Pune toate electronicele și hainele în coșuri și lasă-ți valizele lângă ușă. Le vom pune în depozit, vă puteți păstra geanta cu articole de toaletă dacă doriți, dar am prefera să folosiți produsele noastre organice pentru șederea dumneavoastră.”

„Fără telefoane?” mă încruntă.

„Fără internet și fără telefoane”, răspunde Bjorn. „Fără ceasuri, fără timp. Fără distrageri.”

„Oh, pentru numele naibii.” Jameson oftă. "Am iese."

Bjorn zâmbește calm. „Faceți un duș, spălați lumea unii pe alții și atunci stăpânul vostru va veni să vă ia.”

"A face ceea ce?" se repezi Jameson.

„În seara asta, amândoi aveți un masaj de două ore, urmat de o baie cu ulei fierbinte, o cină frumoasă urmată de o ofertă de fructe tropicale.”

Jameson își pune greutatea pe piciorul din spate și pot spune că chiar lui îi place sunetul asta.

Zâmbesc prost. „Mulțumesc, sună minunat.”

Își pleacă capul și fără un alt cuvânt iese pe ușă și o închide în urma lui.

„La ce naiba te gândeai?” se repezi Jameson.

dau din umeri. "Este distractiv."

„Nimic în asta nu e al naibii de distractiv, Emily.”

„Putem să ne spălăm lumea unul de pe celălalt.” Încerc să îndulcesc afacerea.

„Nu am fost niciodată mai puțin excitat decât sunt în acest moment.”

Îmi pun mâna la gură și râd. „Doar intrați la duș.”

„Intri sub naibii de duș”, șoptește el furios. „Nu îmi pun telefonul în coșul ăla nenorocit.”

"Trei zile."

"Ce?"

„Dacă faci ceea ce ei cer timp de trei zile, putem pleca.” Îi întind prosopul.

„Newsflash l-a înșelat pe unul. Voi pleca oricând voi dori.”

Mi-am pus mâinile pe șolduri. „Intră în duș înainte să te înec în el.”

Își târăște mâna pe față și încă o dată am chicoteli. „Trebuie să recunoști că este destul de amuzant.”

„Nici un pic.” Îmi smulge prosopul. „Nu trebuie să mă îneci, eu mă înec.” Se năpustește în baie și închide ușa în urma lui.

Deschid ușa și mă uit în jurul ei. „Am crezut că ne spălăm unul pe altul.”

„Ieși înainte să provoci o crimă-sinucidere”, mârâie el, înfuriat.

chicotesc din nou.

Face duș și iese cu un prosop în jurul taliei și vede că mi-am pus deja lucrurile în coș.

„Chiar îți bagi telefonul acolo?”

„Uh-huh,”

„Dacă este o urgență?”

„Tristan ne va chema aici.”

„El știe despre asta?” el fumează.

„A găsit acest loc pentru mine.”

„O să-l omor cu mâinile goale.”

Mă ridic pe vârful picioarelor și îi sărut buzele mari și frumoase. „Te rog, Jay, dacă nu poți face asta pentru tine. Fa-o pentru mine.” I-am pus mâna peste stomacul meu. „Pentru viitorul nostru.”

Expiră profund în timp ce ochii lui îi țin pe ai mei.

„Trei zile este tot ce cer.”

El ezită și știu că vrea să plece, dar știu și că în adâncul sufletului ar face orice pentru a mă face fericită. "Amenda."

Sari pe loc. "Mulțumesc." Îi dau ținuta albă și el o îmbracă cu reproș. Pantalonii de in sunt albi și largi, cu o cămașă asortată.

„Oh, arăți ca un dentist fierbinte.” Zâmbesc entuziasmată.

„Este ironic că spui asta.” Se uită în jos la sine, neimpresionat. „În prezent îmi imaginez că îți scot dinții, unul câte unul.”

Chicotesc, chiar mi-aș dori să pot înregistra reacțiile lui la lucruri ca să le pot revedea mai târziu, asta este comedia de aur.

Mă duc și mă îmbrac cu tufurile albe și ies să-l găsesc pe Jameson așezat pe pat. „Ți-ai pus telefonul în coș?” Întreb.

"Da."

— Și ceasul tău?

El ridică din sprâncene.

Zâmbesc. "Băiat bun."

Închide ochii de parcă ar căuta îndrumarea divină. „Nu mă patrona, Emily, sunt pe marginea naibii.”

Bat, bate sunete la usa.

„Ar fi bine să înțelegi asta; Maestrul Splinter este aici, mormăie el sec.

Deschid ușa să văd un thailandez mai în vârstă, poartă o mantie roșie și arată mistic ca un călugăr tibetan sau așa ceva. "Buna ziua."

Îmi oferă un zâmbet calm. „Bună, copilul meu.”

Inima îmi sare o bătaie. *Oh, el se simte magic.*

„Numele meu este Chakrii; Sunt stăpânul tău pentru șederea ta aici.”

„Bună, eu sunt Emily și acesta este soțul meu, Jameson.” ne prezintă.

Jameson se ridică și îi strânge mâna. "Buna ziua."

Chakrii zâmbește și ține mâna lui Jameson în a lui, se încruntă la el. „Mintea ta este foarte ocupată.”

Da o explicație justă.

Jameson se uită la el.

„Da”, răspund eu. „De aceea suntem aici. Trebuie să-și găsească liniștea.”

Chakrii zâmbește. „Ai venit la locul potrivit, prietene.”

Jameson tace și știu că el trebuie să simtă prezența lui Chakrii așa cum pot eu.

„Hai, hai să facem turul.”

În următoarea oră ne plimbăm prin cea mai frumoasă stațiune pe care am văzut-o vreodată; vedem temple și săli de vindecare, grădini și săli de sport, ne plimbăm prin bucătării și ne întâlnim cu bucătarii. Rătăciți prin cascade și peste pâraie.

Uau, sunt uimit de acest loc.

Ajungem pe o stâncă cu vedere la ocean, soarele tocmai apune peste apă, iar Chakrii stă cu picioarele încrucișate pe o uriașă raftură de stâncă și privește spre mare.

"Sta." Bate piatra de lângă el. „Fii una cu natura.”

Mă așez pe stâncă și Jameson expiră puternic. „Cât plătim să stăm pe nenorocitul de stâncă?” mormăie el pe sub răsuflare.

Îmi fac ochii mari la el și, cu o clătinare subtilă a capului, în cele din urmă se așează lângă mine.

„Închide ochii”, ne spune Chakrii. „Inspiră aerul mării.” Inspiră profund pe nas și apoi expiră pe gură. „Respirați aerul mării și expirați pentru a vă elibera grijile. Imaginează-ți problemele lumii care părăsesc corpul tău ca și cum ar fi o forță tangibilă.” El continuă să inspire și să expire cu ochii închiși. „O floare... care revine la viață. Simte-te că renaști pe acest pământ.”

Fața lui Jameson este plată și neinteresată și chiar vreau să râd în hohote, dar nu o voi face. Îl bat pe picior. „Închide ochii”, spun eu.

„La naiba”, ia gura el înapoi.

Închid ochii și încerc să urmăresc tiparul de respirație al lui Chakrii și după un timp deschid un ochi pentru a vedea ce face Jameson.

Se uită fix la mine.

"Ce faci?" șoptesc eu.

"Judecându-te."

Primesc chicotele și închid ochii.

Stăm mult pe stâncă, soarele apune încet peste apă și se întuneacă.

„Am terminat aici?” întreabă Jameson.

„Nu vom termina niciodată aici.” Chakrii zâmbește de parcă ar cunoaște un secret, continuă să inspire adânc pe nas și să iasă pe gură.

„Ei bine, am terminat aici.” Jameson se ridică. „Mă doare fundul. Ne vedem înapoi în cameră.” El pleacă în furtună, inima mea se scufundă când îl privesc dispărând peste deal.

Chakrii zâmbește calm și îmi ia mâna în a lui. „Este nevoie de timp, copila mea, nu-ți face griji pentru soțul tău. Concentrează-te pe propria călătorie.”

El îmi ține mâna în a lui și ne așezăm pe stâncă și ne uităm spre mare.

Mă simt puțin dezumflat, puțin gânditor, și mă întreb dacă am făcut ceea ce trebuie, sper cu adevărat să iasă.

Două ore minunate de cel mai bun masaj pe care l-am avut vreodată, o baie cu ulei fierbinte și acum asta.

Ne așezăm la o masă privată pe plajă, lumânările sunt pe masă și chelnerii ne servesc cina. Sunetul valurilor care lepădă ușor pe țărm răsună în sus pe munte.

Doamne, acest loc este raiul.

Jameson este tăcut, dar nici măcar el nu poate nega cât de uimitor a fost astăzi.

Ultima mâncare este pusă pe masă și Jameson o privește suspicios. „Unde este carnea?” el întreaba.

„Suntem vegani.”

Fața lui Jameson cade. "Vegetarian?"

— Am încredere că vă veți bucura de mâncare, domnule. Chelnerul zâmbește. „Încearcă, vei fi plăcut surprins. Bucătarii noștri sunt de clasă mondială.”

— Vreo șansă de un pahar de vin? întreabă Jameson.

"Nu, domnule."

„Nici măcar genul de rahat vegan organic?"

"Nu, domnule."

„Așa e în regulă, mulțumesc.” le-am tăiat.

Chelnerul ne lasă în pace și Jameson expiră. „Știi, când te-am întâlnit în avion și ai ghicit că sunt căsătorită cu o nucă de yoga vegană, nu ai menționat că ai de gând să te transformi în ea.” Se așază pe spate în scaun. „Acesta a fost planul tău strategic tot timpul?"

Zâmbesc încet și îi iau mâna peste masă. "Te iubesc." Îi ridic mâna și îi sărut spatele. "Atâta."

Îmi aruncă un zâmbet înăbușit. "Tu mai bine."

Mi se umflă inima, nu mă urăște până la urmă.

„Yoga începe mâine”, răspund.

„Oh, bine, abia aștept,” mormăie el sec.

Ne mâncăm cina și, așa cum am promis, este frumoasă. Fructele proaspete pentru desert sunt divine.

„Mi-e atât de somnoroasă din cauza masajului”, spun cu o întindere. "Cum te simți?"

„Slimy.”

"Ce?" mă încruntă.

„Acea baie de ulei este sus în regiunile mele; Am obrajii fundiți, sunt pe cale să alunec de pe scaunul ăsta.”

Am izbucnit în râs și el la fel.

Maine este o zi nouă.

Mă trezesc cu tresărire, singur în pat.

Lumina care se filtrează prin ferestre îmi spune că e devreme, dar unde este Jameson?

Mă ridic din pat și ies din dormitor să-l văd pe veranda din față.

Îl privesc pentru o clipă, purtând albiile lui complet, se ridică și apoi se întoarce. El merge în sus și apoi înapoi.

Mergând, ca un animal în cușcă.

„Bună dimineața”, spun eu când ies pe ușă.

"Bună." Mâinile lui sunt pe șolduri și este complet distras.

"Ce s-a întâmplat?"

„Mi-au luat lucrurile; Nu am alergătorii mei.”

"Oh." Ma las sa ma asez pe trepte. „Ți-ai ratat alergarea?”

Urcă și apoi se întoarce.

„Cât crezi că este ceasul?” el întreaba.

"Conteaza?"

„Da, contează al naibii. Nu am timp să stau pe aici toată ziua naibii și să nu fac nimic.”

„Este o mulțime de naibii în propoziția aceea.”

„Nu începe.”

Doamne.

Urcă și apoi se întoarce, urcă și apoi se întoarce.

Ce naiba? De ce este atât de ranit?

„Bună dimineată”, ne strigă o voce, ridicăm privirea și vedem un bărbat corpulnic în uniformă albă. „Sunt Jarden, sunt aici pentru cursul tău de stretch.” Are un covoraș de yoga sub braț.

Jameson își mijeste ochii. "Ce?"

„Ne începem ziua cu respirație și întinderi.”

"Pentru Dumnezeu." Jameson oftă. "Oprește-l."

Îmi rotesc buzele pentru a-mi ascunde zâmbetul. „El poate merge primul.” Stau în picioare, trebuie să-i las să preia conducerea, Jameson, evident, are un fel de episod aici. Mă întorc înapoi și mă uit prin perdele pentru a privi în secret.

Jarden întinde covorașul pe nisip. „Întinde-te pe burtă.”

"Ce vrei să spui?"

„Pe burtă.”

Jameson se întinde pe burtă și Jarden începe să-și frece spatele, își pune mâinile în păr și începe să-și maseze scalpul, Jameson își dă mâna. „Scalpul meu nu are nevoie de întindere, prostule.”

Îmi pun mâna la gură ca să nu râd în hohote.

Sincer.

El trece peste Jameson astfel încât să aibă un picior de fiecare parte a corpului și îi apucă cele două brațe și le trage. „Ahh”, se plânge Jameson.

Jarden își pune piciorul între omoplații lui Jameson și chiar începe să-i tragă brațele înapoi.

„La naiba faci?” Jameson plânge. „Brațele nu se îndoaie așa, nu sunt un contorsionist.

Urmăresc cum fac mișcările și apoi Jarden îi spune să se răstoarne pe spate. Ridică picioarele lui Jameson și le ridică peste umeri până când degetele lui ating pământul.

„Ahhh”, strigă Jameson. — Încerci să mă rupi în jumătate?

De data asta am izbucnit în râs, mi-aș dori să am telefonul ca să pot face o fotografie.

Pe măsură ce trec prin mișcări, Jameson se luptă cu Jarden la fiecare pas.

Până când în cele din urmă devine prea dureros de privit, fac un duș.

Jameson

Ziua a treia în iad.

Mă plimb înainte și înapoi, incapabil să stau nemișcat. Am făcut sedinte de vindecare, am făcut acupunctura, masaje în fiecare zi. Am încercat yoga, mi se întindea rahatul în fiecare dimineață în zorii zilei, am avut meditație... ei bine, i-am judecat pe idioții care meditau. Nici o picătură de alcool și am o durere de cap nenorocită din cauza sevrajului de cofeină și proteine.

Numiți, am făcut-o.

Și cum mă simt?

Anxios, iritabil, transpirat ca un porc, și la dracu asta.

Sunt de un milion de ori mai rănit aici decât am fost vreodată acasă.

Trebuie doar să plec.

„Jay, mai ai o ședință de vindecare”, îmi amintește Emily.

„Nu mă duc.” Eu dau din cap, învins. „Nu pot face asta, Em.”

„Știu că este greu.”

„Doar că... trebuie să plec, iubito. Nu m-am simțit niciodată atât de dezorientat.”

Ochii ei îi cercetează pe ai mei în timp ce îmi prinde fața în mână.

„Îmi place foarte mult.”

„Tu stai.” O trag într-o îmbrățișare. „Doar că nu pot... Plec. Te aștept la alt hotel.”

„Te detoxifiezi.” Se aude o voce din spatele nostru.

Ne întoarcem să-l vedem pe Maestrul Chakrii.

„Mintea ta nu știe ce să facă”, spune el calm.

Jameson se încruntă.

„A scăpa de adrenalină este ca și cum ai scăpa de heroină. Ești efectiv un dependent de droguri al cărui corp este dependent de stres. Pe măsură ce mintea ta se dezordine, corpul tău intră în panică, nesigur de ce să faci.”

Maxilarul îmi strânge în timp ce mă uit la stăpân.

„Aproape ai trecut prin ce e mai rău, nu te da bătut acum, ai ajuns atât de departe.”

„Acesta nu funcționează”, răspund eu încet.

Nu m-am simțit niciodată atât de învins.

„Este, îți promit. Corpul tău epurează stresul reținut. Dacă pleci înainte de a parcurge procesul, te vei întoarce chiar de unde ai plecat.”

„Cât timp crezi că va dura?” întreabă Emily.

„Încă o săptămână.”

„O săptămână?” icnesc. „Voi fi mort în altă săptămână aici.”

Chakrii își pune mâna pe umărul meu. — Ai încredere în mine, prietene. Aveți încredere în proces. Trebuie să încetezi să mai lupți împotriva ei.”

O emoție neașteptată îmi umple fiecare celulă și îmi vine un nod în gât; Știu că trebuie să mă ocup de modul în care trăiesc.

Emily merită mai mult decât să aibă un soț stresat, dependent de muncă, și aș da orice pentru a fi asta pentru ea... dar asta... ochii mei trec între ei doi.

„Jay”, spune Emily încet în timp ce îmi ia mâinile în ale ei. „Poți să faci asta, iubito, știu că poți. O putem face împreună.”

Imi închid ochii; adevărul este că chiar nu cred că pot.

O dezamăgesc.

„Nu știu cum să-mi opresc mintea”, șoptesc.

„Atunci înveți”, spune Chakrii. „O iei minut de minut, oră de oră.”

Mă uit la el în timp ce ascult.

„Și apoi, într-o zi, ceva va lăsa să plece.”

Mintea mea?

"Precum ce?" Întreb.

„Presiunea așteptărilor”, răspunde Chakrii.

Mă încruntă, parcă îmi citește gândurile.

„Nu sunteți primul corporație highflier pe care l-am avut aici; nu vei fi ultimul. Cei care pleacă devreme...” Vocea i se stinge.

"Ce?" întreabă Emily. „Ce se întâmplă cu cei care pleacă devreme?”

„Unii se întorc, uneori ani mai târziu, când realizează adevărul.”

"Ce adevăr?" întreabă Emily.

„Nu există o cale ușoară, trebuie să treci peste barierele pe care gândurile tale le-au creat pentru tine.” Zâmbește cu tristețe. „A-ți putea controla mintea este cea mai mare putere pe care o poate avea cineva.”

Nu acesta este adevărul.

„Deci trebuie să iei o decizie, Jameson, chiar acum. Ai de gând să treci prin viață întrebându-te ce ar fi putut fi?”

Emily îmi ia mâna în a ei și îmi sărută vârful degetelor.

„Sau o să te descurci și să rămâi?” Se oprește ca și cum și-ar fi ales cuvintele cu înțelepciune. „Douăzeci și una de zile ar putea schimba întreaga traiectorie a vieții tale, vrei să te simți liber?”

Simt că greutatea lumii este pe umerii mei... pentru că așa este. Parcă a fost întotdeauna. Viața mea este un dar, unul pe care mi-l doresc mai mult decât orice.

Fără un cuvânt, intru și intru în baie și mă uit la reflectarea mea în oglindă. Mă uit lung și dur la mine și la ochi cu lacrimi pentru că nu-mi place ceea ce văd.

Știu că trebuie să fac asta.

Emily intră în baie și își pune brațele în jurul meu din spate și mă sărută pe umăr. Ea nu spune nimic, doar mă ține în brațe în timp ce eu am criza.

Se aude o bătaie în ușă. „Jameson”, sună o voce.

"Da?"

„Sunt Jarden, sunt aici pentru cursul tău de stretch.”

Ce o să fie, să se scufunde sau să înoate?

Înot.

„Voi ieși imediat.”

Emily

Mă așez pe veranda din față a bungaloului nostru și citesc notele din jurnalul meu, am păstrat un scor din ceea ce se întâmplă aici și trebuie să spun că a fost foarte mulțumitor să mă întorc și să le citesc zi de zi. zi.

Facem progrese, iar în zilele în care am simțit că am plecat înapoi, m-am întors la jurnal pentru a recapitula și a-mi aminti unde eram la început.

Prima zi, un dezastru total.

Ziua a doua, Jameson a mers ore în șir. Cred că își pierde mințile.

Ziua a treia, Jameson a avut o criză și, din fericire, a decis să rămână.

Ziua a șaptea, Jameson a închis de fapt ochii în timpul meditației. Cred că am putea găsi ceva aici.

Ziua a opta, a avut o criză majoră, a vrut să plece și să găsească un restaurant pentru că trebuia să mănânce o friptură.

Ziua zecea, s-a oprit din plin și pentru prima dată de când îl cunosc pe Jay, este calm și prezent.

Ziua a treisprezecea și paisprezecea, a dormit două zile la rând, Maestrul Chakrii spune că aceasta este o descoperire și că corpul lui eliberează ultima adrenalină stocată. Sincer să fiu, este cam înfricoșător pentru mine să-l văd așa, Jameson nu doarme niciodată, așa că să facă asta timp de două zile și nopți pline este neliniștitor.

Ziua cincisprezece, am răs toată ziua și apoi am făcut dragoste sub stele pe plajă.

Zi de zi și încetul cu încetul, îl simt pe Jameson curățând vechile credințe, rupând obiceiurile distructive. Reacționând la medicina chineză și descoperirea unui nou sentiment de sine.

Încep să scriu următoarea mea intrare.

Ziua optsprezece.

Îmi ridic privirea din jurnal și îl văd pe bărbatul meu stând pe stânca de pe marginea stâncii, uitându-se spre mare.

Cu picioarele încrucișate și gânditor, a fost acolo sus de ore întregi, singur și doar fiind în clipa cu natura.

Nu se plânge, nu se plânge sau nu este un nemernic sarcastic cu nimeni.

Zâmbesc blând, nu l-am iubit niciodată mai mult.

Ziua douăzeci și unu.

Spatele meu arcuit de pe pat mă trezește dintr-un somn adânc și îmi dau seama imediat unde sunt.

În pat, pe spate, cu picioarele peste umerii lui Jameson, cu degetele lui întinzându-mă larg, limba lui lingându-mă adânc, suge și ciugulește și spatele meu se arcuiește din nou, o dracu, sunt pe cale să vin.

De cât timp face asta?

Geme în timp ce degetele mele se răsucesc în părul lui. „O, Doamne,” scâncesc în timp ce îmi desfac picioarele mai larg.

El îmi zâmbește. — Bună dimineața, doamnă Miles.

"Cu siguranță e."

Serios, cum este viața mea?

Mă linge mai adânc și încep să tremur. „Oprește-te”, îmi comandă el în timp ce alunecă pe corpul meu, aducându-mi picioarele peste umerii lui.

Tăcem în timp ce ne uităm unul la altul, aerul bâzâind de profundă excitare.

Când mă are în această poziție, sunt complet la mila lui, corpul meu este al lui pentru a fi luat. Să trateze și să folosească cum vrea el.

El știe și îi place.

La fel și eu.

Ochii lui sunt întunecați și periculoși și simt vârful penisului său gros alunecând prin buzele mele umflate. Găsește punctul favorabil și împinge cu putere, trupul meu fluturând în jurul lui în timp ce încearcă să facă față dimensiunii lui.

Ochii i se rotesc înapoi în cap și apoi alunecă încet și apoi împinge cu putere, patul se lovește de perete în timp ce mă lasă să-l iau cu ambele butoaie.

Lovituri profunde de pedeapsă, penisul lui gros luând exact ceea ce are nevoie din corpul meu.

Și în schimb, a mea acceptând toate ale lui. Aspirându-l de parcă viața mea depinde de asta, pentru că în acest moment, așa e.

El este tot ce am nevoie.

Totul pare amplificat aici, râsul, dragostea pe care o facem, timpul în brațele celuilalt. Poate pentru că nu există distrageri, sau poate pentru că am trecut de o altă punte emoțională. Nu știu ce este, dar totul pare mai mult. Cel mai înalt nivel, sunt recunoscător, atât de recunoscător.

strig în timp ce un orgasm mă sfâșie și apoi el se trânteste și se ține adânc.

Simt smucitura grăitoare a penisului său când se golește adânc în mine și gâfâim în timp ce încercăm să ne tragem respirația.

Îmi zâmbește. "Hai acasa."

Jameson

„Renata, unde suntem în afacerea cu Robinson?” Întreb.

„Aștept să-mi revină cu contractul”, răspunde ea peste masa.

„De ce aștepți? Urmărești-l.”

„Da domnule.” Ea mâzgălește în jurnal și se aude o bătaie în ușă.

„Da”, sun eu.

Sammia își bagă capul în jurul ușii. „Jameson, pot să te văd o clipă, te rog?”

— Sunt într-o întâlnire, Sammia, poți vedea asta.

— Este urgent, domnule.

La naiba. „Scuzați-mă.” Mă ridic și ies din cameră. „Ce este?”

— Ai un vizitator în biroul tău.

„OMS?”

„Emily, spune că este extrem de urgent.”

Ce s-a întâmplat?

Mă duc spre biroul meu și deschid ușa, Emily stă la biroul meu. „Ce s-a întâmplat?” murmur.

Ea sari de pe scaun si ma saruta usor in timp ce isi cuprinde bratele in jurul meu. „Nimic, totul este în regulă.”

Îi desprind brațele din jurul meu. — Sunt într-o ședință de consiliu, Emily, șoptesc. „Ce faci?”

„M-am gândit că ți-ar plăcea să afli știrile.”

„Stii ce?”

Ea sapă în geantă și scoate ceva și mi-l dă.

„Ce-i asta?”

„Un test de sarcină. O linie pentru negativ, două rânduri pentru pozitiv.”

Două rânduri.

Mă încruntă în timp ce mă uit la ea în mâinile mele.

Ochii mei se ridică să-i întâlnească pe ai ei. „Dar încă nu am început să încercăm.”

Ea zâmbește blând. „Poate că am făcut-o.”

Cu inima în gât, mă uit la frumoasa mea soție.

Ce?

— O să fii tată, Jay. Ea îmi zâmbește.

Ce?

„Ești sigur?”

Ea ridică din umeri și apoi râde. „Am făcut două teste.”

O iau în brațe și o țin strâns, atât de tare încât aproape o rup.

„Mă striviți.” Ea râde pe umărul meu. „Ai.”

„Oh, Doamne.” Mi-am pus mâna pe burta ei. „Te simți bine?”

„Nu știu.” Ea ridică din umeri. „Nu am mai făcut asta până acum, cred că da.”

Îi iau fața în mâini și o sărut. *Aceasta femeie.*

Această femeie frumoasă, a intrat în viața mea și m-a iubit și m-a salvat de mine însumi.

Și acum asta....

Emoția mă copleșește și îmi vine un nod în gât când mă uit la ea.

Nu-mi vine să cred, nu există cuvinte pentru a descrie ceea ce simt.

Atât de multă dragoste.

„Încă o să mă iubești când mă îngraș?” Ea îmi zâmbește.

Chicotesc și o iau în brațe și o duc înapoi spre biroul meu. „Încearcă să mă oprești.”

Emily

Un mesaj mi se îndreaptă pe telefon:

Sunt aici

Mă duc la fereastră și mă uit în jos în stradă și îl văd pe Scott stând lângă ușile din față ale clădirii, SUV-ul Audi întunecat parcat în zona de încărcare. Escorta mea acasă este aici.

Fiind stilului supraprotector al lui Jameson Miles, am fost învelit în vată.

În primul meu trimestru de sarcină am suferit foarte mult de grețurile dimineții și într-o zi când arătam deosebit de verde, un fotograf mă bătea cu cap și am alunecat pe trotuar și aproape că am căzut.

Jameson a devenit balistic și, din acea zi, am un bodyguard personal cu mine ori de câte ori suntem la New York, adică de luni până vineri.

L-am urât la început și ne-am certat des pentru asta. Dar acum, fiindcă sunt la sfârșitul celui de-al doilea trimestru, trebuie să recunosc că mă simt mai în siguranță. Nu de la uciderea ucigașilor sau de la ceva dramatic de genul, paparazzii sunt singurii de care am nevoie să mă protejez.

Mă întorc la birou și închid computerul și mă uit în jurul biroului meu.

Mai am doar șase săptămâni la serviciu și sunt puțin trist, o să-mi fie dor de birou, îmi iubesc foarte mult meseria și independența pe care mi-o oferă.

Dar am decis că ne mutăm în casa noastră de la țară, Arndell, cu normă întreagă odată ce copilul se va naște, Jameson va lucra de acasă două zile pe săptămână și va face naveta pe celelalte trei.

Ne dorim foarte mult ca bebelușul să crească desculț, cățărându-se în copaci și jucându-se în noroi.

Ascuns în propriul nostru cocon de dragoste.

Am făcut câteva renovări la casă pentru a fi acolo cu normă întreagă, băi și bucătărie noi, covor și mobilier noi. De fiecare dată când mergem acolo luăm ceva mai mult din lucrurile noastre personale. Planul este să avem atât casa de țară, cât și penthouse-ul din New York complet echipate, astfel încât să ne putem deplasa doar între cele două fără a fi nevoie să facem bagajele.

Suntem atât de încântați să ajungem acolo, odată ce copilul se naște, Jameson are trei săptămâni libere pentru a ne stabili ca familie.

Nu pot să aștept.

Ne-am mutat în prealabil, dar doctorul meu și spitalul sunt în New York și Jameson nu ar putea face față stresului de a fi la două ore distanță dacă intru în travaliu timpuriu.

Telefonul meu emite un alt mesaj.

Te simți bine?

Doamne, răspund un mesaj.

Vin acum.

Îmi iau geanta și cobor jos; Scott stă lângă ușile din sticlă dublă în timp ce mă așteaptă. — Bună ziua, Emily.

„Bună, Scott.” Zâmbesc în timp ce mă duce la mașină. "Cum a fost ziua voastră?" Il întreb.

— Grozav, și al tău? Deschide ușa mașinii și mă uit înăuntru și-l văd pe Jameson stând pe bancheta din spate, costum bleumarin, falcă pătrată și cel mai bun look din toate timpurile.

„Pur și simplu a devenit mult mai bine.” Zâmbesc când urc.

"D-na. Miles." Jameson zâmbește, îmi ia fața în mâini și mă sărută încet.

"Asta este o surpriza placuta."

„M-am gândit să te duc la cină.” Mă sărută din nou. „Atunci poți să mă mănânci la desert.”

Râd în hohote. „Ești un adevărat maniac sexual.”

Îmi ia mâna în a lui și îmi face cu ochiul jucăuș.

Nici nu glumesc, m-am gândit că odată ce corpul meu de sarcină se va instala, se va calma.

El este mai obsedat de mine acum decât oricând.

Ajungem la restaurant și Scott trage mașina și coboară și deschide ușa mașinii, Jameson iese primul și apoi mă ajută să ies.

„Iată-l”, auzim în timp ce camerele clic.

Jameson își lasă capul în jos și cu mâna mea într-o strângere ca de menhină ne plimbăm prin cercul de paparazzi.

„Dă-te înapoi”, îl aud pe Scott cerând din spatele nostru. „Mișcă-te din drum.”

Intrăm în restaurant și ne întoarcem instantaneu pe pământ. Este calm și senin, iar pe fundal cântă muzică de pian. E ca o altă lume aici, departe de nebuni.

— Bună seara, domnule și doamna Miles. Chelnerul zâmbește. — Vă așteaptă masa preferată, domnule.

„Mulțumesc”, răspunde Jameson, în timp ce ne îndreptăm spre masa noastră, văd oameni întorcându-și capetele să se uite în calea noastră și îmi las capul în jos și zâmbesc la podea, ar trebui să mă obișnuiesc până acum, dar sunt nu, nu cred că voi fi vreodată.

Nu s-a schimbat nimic în New York.

Jameson Miles atrage atenția oriunde merge.

Întotdeauna o va face.

Mă trezesc cu durerea menstruală și mă încruntă și mă uit la ceasul de pe noptieră: 2.55 am

Ce se întâmplă?

O altă durere mă străbate și tresar.

Oww.... Bine, asta e... incomod.

Arunc o privire spre Jay în timp ce doarme lângă mine și mă ridic în liniște, cobor scările și merg la baie. Am această senzație grea în stomac și dedesubt, dar nu mai am de așteptat încă zece zile.

Trebuie să fie Braxton-Hicks. Te rog, nu fi în travaliu, am un rahat pe care trebuie să le termin înainte să ajungi tu, Bubba.

Îmi frec burtica mare, e un sentiment ciudat, nu o durere, mai mult o durere și acum am arsuri la stomac, la naiba.

Mă simt ca un rahat.

Poate că era mâncarea indiană pe care am luat-o la cină.

Stau o vreme pe toaletă, mă simt fierbinte și moale și ugh, nu-mi spune că am o insectă burtică.

În cele din urmă intru în duș și mă sprijin de perete, apa fierbinte se simte bine pe pielea mea. Imi închid ochii; Aș vrea să pot dormi în picioare, sunt atât de, atât de obosit.

„Emily?” Aud vocea panicată a lui Jameson când vine zburând în baie, cu ochii mari. "Ce se întâmplă?"

„Sunt bine, arsuri la stomac.” M-am întrebat cât va dura până se va trezi și a venit să mă caute.

Se uită în jos la podeaua dușului. „Nu arată ca arsuri la stomac.”

huh?

Mă uit în jos pentru a vedea că apa care curge pe canalul de scurgere este o nuanță frumoasă de roz.

"Oh la naiba."

„Ce vrei să spui, oh rahat?”

„Apele mele s-au rupt.”

„Oh... la naiba... La naiba, strigă el. "E prea devreme."

„Este bine, suntem gata.”

„Mă bucur că ești”, se răstește el, totul tulburat. „Nu sunt al naibii de pregătit.” El fuge din baie și îmi dau ochii peste cap, bineînțeles că va fi un Jameson Miles dramatic.

Apa fierbinte se simte atât de bine pe pielea mea și închid ochii în timp ce continui să mă sprijin de perete.

"Da." Aud vocea lui Jameson și intră în baie cu telefonul. „Este la duș.” El ascultă din nou. "Bine." Pune telefonul jos. "De cat timp se intampla asta?"

"Ce vrei să spui?"

Își întinde mâna spre podea. — Asta, se bâlbâie el.

„Ei bine, tocmai ai descoperit-o, așa că nu mult timp.”

„La naiba”, mormăie el pentru sine. "Nu de mult." El ascultă din nou. "Ai contractii?" mă întreabă el.

„Doar o durere.”

„Doar o durere.” Se încruntă și începe să se plimbe. "În regulă atunci." El ascultă din nou. „Ei bine, este greu de spus, e destul de dură. Nu prea o deranjează.”

Ochii lui se ridică spre mine și eu zâmbesc, dacă s-ar putea vedea pe sine, complet gol și plimbându-se în baie în timp ce vorbește la telefon.

„Bine, ne vedem curând.” El închide. „Trebuie să mergem la spital.”

„Bine.” Închid ochii în timp ce mă sprijin de perete.

„Nu te culca. Emily. Acum.”

— Bine, răsturn eu, pe jumătate enervat. „Sunt bine, Jameson.”
„Nu sunt.” Intră în duș și îl stinge. „Ieși. Ieși chiar în acest moment.”
„La naiba.”

„Nu mă dracu ’, murmură el în timp ce îmi ține un prosop. „Trebuie să mergem și trebuie să mergem acum. Este o urgență.”

„Nu ar trebui să fii tu cel care mă ține calm?” plesc când iau prosopul de la el.

Fața îi cade când își dă seama ce face. „Da, da, sunt. Adevărat.” Expiră profund când își amintește ce trebuie să facă. „Este în regulă, totul este în regulă și nu trebuie să vă faceți griji pentru că este în regulă”, scapă el în grabă, în timp ce începe să meargă din nou. „Totul va fi bine, Em. Foarte bine.”

eu chicotesc. *Idiot* .

„Deci ceea ce spui este că totul este în regulă?” tachinez.

Închide ochii în timp ce se luptă cu dorința de a-mi da un răspuns sarcastic.

„Așa este, dragă.” Zâmbește în timp ce încearcă din răspuțeri să se comporte cool. „Vom urca în mașină și vom face o mică excursie la spital, ca să ne putem întâlni copilul”, spune el cu cea mai dulce voce falsă pe care am auzit-o vreodată.

Îmi dau ochii peste cap. „Să nu crezi că îmi vorbești cu vocea aceea în timpul travaliului, o să vărs în propria gură.”

„Ce voce?”

„Acea voce dulce și patetică. Fii normal și spune orice vrei să spui.”

„Bine în regulă.” Expiră ca ușurat. „Urcă-te în naiba de mașină, Emily, pentru că sunt înnebunit.”

am izbucnit în râs.

„E mai bine așa?” El zâmbește.

„Mult mai bine.” Îi sărut buzele și el își înfășoară brațele în jurul meu. „Îți vine să crezi că se întâmplă asta?”

„Nu chiar.” Își pune cele două mâini peste stomacul meu și se uită în jos la ele. „Acest copil va fi exact ca tine.” El zâmbește pe buzele mele. „O pot simți.”

„Astăzi.” Mă umple de emoție: „O, Doamne, Jay, putem să ne întâlnim copilul astăzi.”

Mă sărută încet, buzele lui zăbovind peste ale mele și mi-aș dori să avem toată ziua să ne sărutăm, să ne facem timp să ne bucurăm de ultimele ore în care suntem doar noi.

Ultimul nostru timp singur.

„Trebuie să plecăm”, îmi spune el. „Voi lua geanta și te îmbraci.”

„Bine.”

Intru în dormitorul nostru și scot un sertar, stomacul mi se strânge tare și mă opresc pe loc. „Ai...” Strângerea se întărește și se întărește și continuă să strângă până când chiar doare, la naiba, asta nu este... grozav.

„Este aceasta o contracție?” Am ochii mari de groază. „Nu-mi spune că așa se simte.”

"Ce sa-ti spun?" Jameson raspunde în timp ce intră în cameră.

„Cred că tocmai am avut o contracție.”

Cum s-a simțit?”

"Frumos...." Mă opresc în timp ce caut cuvântul potrivit. "Agitat."

"Agitat?" Își răsuțește buzele. „Cu atât mai mult motiv să te grăbești.”

"Bine." Mă aplec să-mi pun chiloții și altul lovește, de data asta e mai puternic și mă dublează de durere. "Oh... la naiba."

"Ce se întâmplă?" Ochii i se fac mari. „Ce dracu se întâmplă acum?”

„O contracție.”

"Încă unul?"

Dau din cap.

„Ce vrei să spui că sunt prea aproape unul de altul.”

Respirația mea devine greoaie când încerc să mă descurc.

La naiba, asta e plin.

„Urcă-te în naiba de mașină. Urcă-te în naiba de mașină. Chiar acum!" Se apleacă și îmi ține chiloții deschiși ca să pot pași în ei, îi trage cu viteză și apoi îmi trage rochia peste cap.

„Am nevoie de un sutien.”

"De ce? Crede-mă, nimeni nu se va uita la sânii tăi.”

Primesc chicotele.

— Nu începe cu chicotul tău acum, femeie.

Îmi pun pantofii și el îmi apucă geanta de spital și ieșim pe ușă, cel mai mare lucru pe care și l-a dorit Jameson în timpul sarcinii mele este să mă conducă el însuși la spital. Din anumite motive, este foarte important pentru el. Sper doar că totul merge conform planului.

Ajungem la lift și mi se întărește iar stomacul; Mă opresc și îmi încurcă fața.

La dracu.

„Respiră”, spune el.

Gâfâi. „Ai învățat cum să spui asta la cursurile prenatale?”

"Da. De fapt, am făcut-o, deștept.”

Îi zâmbesc.

„Chiar și în travaliu.” Își dă ochii peste cap. „Nenorocit de credibil.”

Urcăm în lift și mergem la parcare de la subsol, el îmi ia mâna în a lui și ne conduce până la mașină, o altă contracție lovește și îmi bate vântul. „Ahh,” gemu în timp ce mă opresc pe loc, îmi este greoaie respirația și încep să transpira.

„Iubito, mă sperii. Ar trebui să chem o ambulanță?” El așteaptă cu răbdare când am momentul meu. „Acest lucru pare să progreseze foarte repede.”

"Nu, e bine. Să mergem."

„Poate ar trebui să arunc o privire”, spune el când ajungem la mașină, îmi deschide ușa.

„La ce?” Mă încruntă în timp ce urc.

„Ca să văd dacă pot să văd capul.”

— Nenorocitul, nu vei putea să vezi capul, răsturn eu, înfuriat. O altă contracție lovește și este cea mai grea de până acum, durerea zdrobitoare mă străbate. „Ahhh.” Plâng în timp ce mă apuc de bord.

Ochii lui Jameson se măresc și decolează cu viteză, o dă afară din parcare atât de repede încât mașina zboară prin aer. „Încrucișează-ți picioarele”, se răstește el, cu ochii năvăliți între mine și drum.

„Am un pepene verde care încearcă să-și spargă drumul, încrucișarea picioarelor nu o va opri.”

„Iisus.” Jameson transpiră în timp ce zburăm pe străzile din New York.

Mai fac o contracție și strig de durere. „Ahhh.”

„Ahhhhhhh”, strigă și el în timp ce se întinde și încearcă să-și pună mâna pe rochia mea. „Ce faci?” strig eu.

„Mi-am pus mâna acolo ca să nu mai iasă.”

L-am trântit. „Ești cel mai prost om deștept pe care îl cunosc”, strig.

Câteva contracții și în cel mai rapid timp cunoscut de om ajungem la spital și Jameson parchează în față, în zona fără picioare.

— Nu poți parca aici, gâfâi.

„Îndrăznesc pe cineva să încerce să mă oprească.” Aleargă și deschide ușa și mă ajută să ies. Ne îndreptăm spre maternitate și, deși am mai fost aici în turneul nostru, totul pare mult mai real acum. Jameson se îndreaptă spre stația de asistență medicală. „Bună, am sunat înainte. Emily a intrat în travaliu.”

„Domnul. Miles, da.” Asistenta zâmbește. „Pe aici.”

Ajungem în cameră și asistenta amabilă mă conectează la un monitor și mă face confortabil. Pare atât de relaxată, exact opusul cum mă simt eu în prezent.

Îmi doream atât de mult să mă simt în control și calm, eram sigur că voi fi un profesionist în chestia asta cu munca, până acum mă simt ca un animal sălbatic care este pe cale să treacă printr-un exorcism.

Asistenta zâmbește. „Te las puțin în pace, mă întorc într-o clipă să-ți verific lectura.”

„Mulțumiri.”

Bleep.

Bleep.

Bleep.

Bleep.

Jameson zâmbește în timp ce se uită la monitorul de bătaie ale inimii copilului, „Uite cât de puternice sunt bătăile inimii, Em.” Se așează pe marginea patului și îmi zâmbește; comportamentul lui s-a schimbat și îmi împinge părul înapoi de pe frunte. „Va fi bine.”

Fluturi se învârt în stomacul meu. „De unde știți?”

„Pentru că acest copil te are ca mamă.”

Ochii mei bine de lacrimi.

„Și tatăl ei își iubește mama atât de mult.” Mă sărută pe frunte.

O altă contracție îmi trece prin corp și încep să plâng în timp ce frica mă umple. „Jay, nu cred că pot face asta”, șoptesc eu în panică. "M-am răzgândit; M-am răzgândit acum."

Îmi ține mâna prin ea, în cele din urmă se termină și mă prăbușesc înapoi în saltea.

„E în regulă, dragă.”

"Este?" suspin. „Știam că va fi rău, credeam că îl am în geantă, dar nimic nu te poate pregăti pentru asta. E mai rău decât credeam, Jay. Mult mai rau."

„Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc, Em.”

„Nu mă simt foarte puternic acum.”

„Ai copilul ăsta; Știu că faci.” Îmi ține fața în mâini și mă sărută ușor.

„Aduceți copilul la viață.”

Ochii mei îi caută pe ai lui.

„Dacă aș putea face asta pentru tine, aș face”, șoptește el. „Știi că aș face-o.”

Și chiar acolo, acele cuvinte mi-au pus foc în burtă.

Ar *face* orice pentru mine.

Sunt eu, sunt tot eu, sunt singurul care poate face asta pentru noi. Nu există nicio scurtătură.

Vreau să ne cunosc copilul.

Dau din cap, plin de hotărâre reînnoită.

"Să o facem."

Jameson

Cinci ore și jumătate mai târziu, cu inima în gât, privesc cum Emily, iubirea vieții mele, mișcă cerul și pământul.

Acesta este, fără îndoială, cel mai incredibil lucru la care am fost martor vreodată.

Modul în care femeile fac asta în fiecare zi mă uimește, nu există cuvinte pentru a descrie uimirea pe care o am pentru rasa feminină în acest moment.

„Ultima apăsare, Emily.”

Moașa zâmbește.

Em se sprijină și împinge cu putere, iar copilul alunecă afară, asistenta îl ridică și îl întoarce. "Este un baiat."

„Waaaaaa!”

"Un baiat?" Emily râde ușurată.

Camera se estompează când îmi sărut frumoasa soție. "Sunt atât de mândru de tine." O strâng strâns. „Te iubesc atât de mult, ai făcut-o, dragă, ai făcut-o.” Zâmbesc printre lacrimi. "Uita-te la el."

"Și eu te iubesc."

„Waaaaaa!” Copilul țipă mai tare. „Waaaaaa!”

Râd în timp ce șterg lacrimile care îmi curg pe față.

De fapt, cea mai bună zi din viața mea.

Au pus copilul pe pieptul ei și ne uităm amândoi la el cu uimire.

Dolofan și acoperit într-un film alb, cel mai drăguț copil pe care l-am văzut vreodată.

Atât de suprealist.

"James." Emily îi zâmbește fiului ei. „Arăți ca un James.”

— Ești sigur că ne vrei doi? Zâmbesc.

"Pozitiv."

O îmbrățișez pe Emily, închid ochii și mă rog puțin.

Mulțumesc.

Emily

Șapte zile și șapte nopți este mult timp să nu dormi. Sunetul a zece trâmbițe sună prin dormitorul nostru și vine din leagănul de la capătul patului nostru.

„Waaaaaa! Vaaaaaa! Vaaaaaa!”

Se pare că James are o înclinație spre țipă. Este lucrul lui preferat, o face toată ziua, o face toată noaptea.

„La dracu-mă,” șoptește Jameson. „Ce naiba este în neregulă cu acest copil?”

Zâmbesc spre tavan în întuneric. „Stai întins acolo liniștit și s-ar putea să se culce din nou.”

„Waaaaaa! Vaaaaaa! Vaaaaaa!”

„Nu se întoarce la culcare.”

Închid ochii, sunt sincer atât de epuizată încât nu mă pot descurca cu asta.

„Ce trebuie să fac?” șoptește Jameson.

„Nu-i este foame, verifică-i scutecul și, nu știu, du-l la plimbare sau așa ceva, trebuie să dorm, Jay. Trebuie să mă ridic și să-l hrănesc în două ore, delir. Nu mai pot face față cu încă o noapte de asta.”

„Crezi că pot?”

Jameson se ridică și ridică copilul și se uită la el,

„Waaaaaa! Vaaaaaa! Vaaaaaa!”

„Ce e în neregulă cu tine?”

„Waaaaaa! Vaaaaaa! Vaaaaaa!”

„Trebuie să fii rece ca mama ta, nu psihopat ca mine.”

„Waaaaaa! Vaaaaaa! Vaaaaaa!”

Zâmbesc cu ochii închiși în timp ce le ascult.

„Nu trebuie să plângi așa, nimeni nu te ucide... încă.”

Zâmbesc în perna mea.

„A spus că vrea scotch în sticla lui.”

„Nu a spus asta.”

„Oh, așa e, eu am fost, vreau să beau scotch din nenorocita de sticlă.” eu chicotesc.

„Waaaaaa! Vaaaaaa! Vaaaaaa!”

— Mă omori, puștiule. Își schimbă scutecul și îl înfășează. „Hai să țipăm în sufragerie ca mama să poată dormi.”

„Waaaaaa! Vaaaaaa! Vaaaaaa!”

„Te duci în time-out, bebeluș obraznic. Renunță.”

Zâmbesc când încep să adorm înapoi.

„Waaaaaa! Vaaaaaa! Vaaaaaa!” Țipetele lui James devin mai domoale când Jay îl scoate din dormitor.

Mă trezesc cu tresărire; Îmi pompează sânii când sunt dezamăgit.

„La naiba, cât e ceasul?” Mă ridic și mă repez în sufragerie în panică, apoi zâmbesc când îl văd.

Jameson stă pe spate pe canapea, cu fiul său înfășat strâns și doarme pe piept.

Nu în prima săptămână pe care mi-am imaginat-o cu copilul nostru, au fost lacrimi și crize de furie, probleme de alăptare și plâns, atât de mult plâns, dar a fost prețios la fel.

Jameson a spus ceva în seara asta care m-a lovit acasă.

Acesta este fiul lui Jameson Miles, are natura lui, desigur că va fi dificil.

Și cumva, asta mă face să-mi iubesc copilul cu atât mai mult, deodată știu că totul va fi bine.

Dacă există cineva care poate face față unui Miles cu voință puternică.

Sunt eu.

Stau la blatul din bucătărie și îmi citesc revista.

Copiii se joacă în grădina din spate, James are cinci ani, Imogen are patru, Alexander are doi ani și eu sunt din nou însărcinată.

Derulăm un program de reproducere aici.

Pentru a fi corect, ultimele două sarcini au fost surprize, surprize fericite, dar surprize la fel.

Locuim la țară cu normă întreagă acum; copiii sunt desculți și fără fantezie.

Trăind viața pe care ne-am dorit-o mereu pentru ei.

Simplu și plin de dragoste.

Ne vom muta înapoi la New York cu normă întreagă odată ce copiii vor împlini vârsta de liceu.

Sunetul elicopterului vine peste munte și toți copiii țipesc de entuziasm și aleargă spre gardul din spate pentru a-l vedea aterizează.

Elicopterul aterizează, ușa se deschide și Jameson iese. Falca pătrată, păr negru și cel mai bine îmbrăcat costum bleumarin din toată țara. Încă am primit, și apoi ceva.

Zâmbesc, soțul meu este fierbinte.

Toți copiii îl grabesc și aleargă în jurul picioarelor lui, el îl ridică pe Alexander și îl pune pe șold în timp ce se întorc spre casă.

Tata e acasă.

EPILOGUL DE PRELUARE

EPILOGUL DE PRELUARE

Claire

Luni dimineață.

Prima zi a lui Tristan și Fletcher la Anderson Media și în timp ce eu ajung la birou cu toți ceilalți la 9 dimineața. Au plecat de acasă la ora 6:30 obișnuită. Ce caută ei aici atât de devreme?

Intru în liftul de la parter și îl urc, mintea mea este în plină putere.

Deși sunt mai recunoscător decât i-ar putea exprima cuvintele lui Tristan pentru că l-a implicat pe Anderson Media, aceasta nu va face tranziția mai ușoară.

Conduce o navă strânsă, un super iaht cu toate clopotele și fluierile și o sală de mașini de mare putere.

Am plutit pe o plută făcută din crengi și sfoară.

Două modele de afaceri foarte diferite, cu două rezultate foarte diferite. Știu că trebuie să ne adaptăm; Știu că lucrurile trebuie să se schimbe.

M-a asigurat că va asigura o tranziție lină și că nu vor fi victime, ceea ce cred că este un lucru.

Personalul nu știe că începe azi, a crezut că cel mai bine este să fie el persoana care să le dezvăluie. Dar citind printre rânduri cred că nu vrea să am de-a face cu ceva stresant acum că sunt însărcinată.

Singurul lui scop acum este să mă protejeze pe mine și pe băieți, această companie este pentru ei și Dumnezeu să ajute pe oricine îi stă în cale.

Ușile liftului se deschid și mă uit în jur.

„Bună dimineața, doamnă Anderson”, toarcă vocea sexy a lui Tristan.

Mă uit în sus și îl văd stând de o parte, arătând ca un dar al lui Dumnezeu pentru femei. Costum bleumarin perfect îmbrăcat, cămașă albă clară și cravată gri. Părul lui întunecat este încurcat până la perfecțiunea. Are mâinile în buzunare și își sprijină spatele pe un birou.

„Bună dimineața, Tristan.”

Zâmbește și se uită la ceas. „Opt cincizeci și doi”, îi spune lui Fletcher, care stă lângă el.

Fletcher mângălește ceva pe blocul pe care îl ține.

Huh.

"Ce faci?" Întreb.

Tristan zâmbește. „Du-te în biroul tău, dragă, și te rog să-ți amintești că te iubesc.”

Mă încruntă, iar ușile liftului se deschid din nou, o fată iese și Tristan se ridică și își strânge mâna. „Bună dimineața, Tristan Miles.”

Fata ridică privirea cu uimire la zeu. — Bună, domnule Miles.

"Cum te numești?" el întreaba.

„Melanie Corect.”

„Bună dimineața, Melanie, acesta este Fletcher Anderson”, îl prezintă el.

Fletcher îi strânge mâna. "Ce mai faceți?"

Melanie zâmbește și apoi se grăbește spre biroul ei; Tristan se uită spre Fletcher și se uită la ceas. „Melanie Corect, opt cincizeci și șase.”

Îmi fac ochii mari, el notează la ce oră ajunge toată lumea aici.

Ce naiba?

"Am nevoie de cafea." Mă duc spre biroul meu și închid ușa în urma mea. „*La naiba.*”

E bine, e bine....

Ușa mea se deschide și Marley intră. „Oh, dracu’, ce se întâmplă acolo?”

"Ce?" Îmi încurc fața. „Macar vreau să știu?”

„Evan tocmai a fost pulverizat pentru că a întârziat șapte minute.”

"Oh la naiba."

„Și Marlene tocmai a fost trimisă acasă pentru că era îmbrăcată nepotrivit pentru birou.”

Am ochii mari. „Ce purta ea?”

„Un sutien negru sub o bluză transparentă.”

Mi-am pus mâinile peste față.

„Pentru a fi corect, ea se îmbracă ca o hotărâtoare în fiecare zi”, răspunde Marley. „Ma face să vreau să vomit în propria gură de cele mai multe ori.”

Ușa se deschide și Fletcher apare la vedere. — Marley, Tristan te caută.

"Oh la naiba." Marley își încurcă fața. "Ajutor." Ea iese pe ușă și intră pe linia de tragere. Mă uit la colțul jaluzelelor și spion la birou.

În următoarele cinci ore, urmăresc cum Tristan și Fletcher se îndreaptă spre biroul tuturor, vorbesc și vorbesc și au o cale care poate fi descrisă doar ca fără scuze.

Ei știu ce vor și știu cum să-l obțină.

Abilitățile lor de oameni sunt atât de stăpânite și atât de perfecționate încât îi au pe toată lumea să mănânce din palmă.

Îl urmăresc pe Fletcher, îmbrăcat într-un costum de trei mii de dolari, emanând încredere în timp ce vorbește și ia notițe despre toată lumea. El râde și pune întrebări și revarsă un anumit factor X care poate fi descris doar ca Miles.

Mi-a devenit foarte clar că, în fiecare zi pe care o petrece lucrând cu Tristan, devine puțin mai puțin Anderson și puțin mai mult Miles.

Se transformă în omul care a fost întotdeauna menit să fie.

Un om încrezător, informat și muncitor și nu am fost niciodată mai mândru.

Avem o întâlnire programată la 15:00 în această după-amiază pentru tot personalul și nu am idee la ce să mă aștept.

Dar încerc să am încredere în proces.

Trei seara și mă așez în primul rând al auditoriului cu Marley.

Tristan a angajat o sală pentru ședința personalului din această după-amiază, dorea pe toți în aceeași cameră.

Acesta este un teritoriu nou; nu am mai făcut așa ceva până acum.

Tristan și Fletcher stau pe scena unde sunt instalate un microfon și un podium, în timp ce așteaptă ca tot personalul să se adune.

În cele din urmă, Tristan se ridică și urcă pe podium. „Bună ziua, tuturor”, spune el cu vocea sa profundă și sexy. "Multumesc ca ati venit." El oferă un zâmbet publicului în timp ce toată lumea se așteaptă de fiecare cuvânt. Sunt dus înapoi la acea conferință la care a vorbit la Épernay și cât de mult l-am disprețuit din locul meu în audiență. Niciodată într-un milion de ani nu mi-am imaginat că această viață pe care o trăiesc acum se va realiza vreodată.

„A fost grozav să vă cunosc pe toți astăzi.” Se întoarce și îi face semn lui Fletcher. „Fletcher și cu mine am vrut să avem această întâlnire pentru a explica noua aventură pe care Anderson Media urmează să o întreprindă.”

Mulțimea tace.

„În primul rând, s-ar putea să vă întrebați cu toții ce naiba caută Tristan Miles aici?” El face cu ochiul jucăuș și toată lumea chicotește. „Cu permisiunea lui Claire Anderson, voi fi cât se poate de sincer cu tine.”

Face clic pe o telecomandă și o fotografie a mea și a lui Wade apare pe ecranul mare. Suntem tineri, de douăzeci de ani și stăm la un birou cu o mașină de scris în fața noastră. Mă încruntă în timp ce mă uit la el, de unde a luat fotografia asta?

„Anderson Media este creația lui Wade Anderson.” Îi face semn lui Fletch.

„Tatăl lui Fletcher, care împreună cu soția sa, iubita noastră Claire Anderson, a început această companie dintr-un birou cu o singură cameră. Au muncit din greu cu sânge, transpirație și lacrimi pentru a crea compania minunată care este aici și care se află și astăzi.” Se plimbă înainte și înapoi pe scenă în timp ce vorbește, dă clic pe telecomandă și pe ecran apar fotografii din primele zile ale Anderson Media.

„După cum știți cu toții, tragedia a avut loc în urmă cu șase ani, când Wade Anderson a fost ucis într-un accident de bicicletă.” Se plimbă în timp ce vorbește. „De atunci, Anderson Media a suferit un lanț de pierderi serioase. Deși nici unul la fel de mare ca pierderea personală a lui Wade.

Am ochii plini de lacrimi când îl privesc pe Fletcher stând pe scenă, cu spatele drept când își încrucișează picioarele, e detașat de situație. Pentru mine este evident că Tristan i-a mai citit acest discurs, nu este prima dată când îl aude.

„De ce sunt aici?” El continuă să meargă. „Compania se năruie”.

Camera este tăcută, suspendându-și fiecare cuvânt.

„Am un interes investit în a-l proteja pentru fiii lui Wade.” Îi face semn lui Fletcher pe scenă. „Cine, într-o zi, va moșteni această companie.”

Face clic pe telecomandă și o fotografie a celor trei băieți ai mei apare pe ecran.

„Anderson Media revine în prim-plan, unde ar trebui să fie. Am demisionat de la Miles Media și voi prelua funcția de noul CEO.”

Camera gâfâie.

"De ce întrebi?"

„Sunt logodită cu Claire Anderson, iar băieții ei... vor fi în curând fiii mei vitregi.”

Gâfâituri mai puternice.

Marley îmi dă coate și eu zâmbesc, ei nu știu cum naiba am reușit să-l prind pe tipul ăsta... nici eu, de fapt. Este un șoc și pentru mine, oameni buni.

„Oricine mă cunoaște, știe un lucru. Familia e totul.” El continuă să meargă. „Anderson Media aparține fiilor mei, așa că voi face tot ce îmi stă în putere pentru a o proteja și a-l crește.” Se uită peste mulțime. „Nu va fi ușor, mulți dintre voi nu veți reuși. Nu vei putea face față tranziției și înțeleg asta. Schimbarea este incomodă.” El continuă să urmeze: „Mâine veți aplica pentru un nou rol în cadrul companiei. Nimeni nu rămâne în poziția actuală. Sunteți prea confortabil și așezați în felul vostru.”

Camera este tăcută, atârând de fiecare cuvânt al lui.

„Veți avea noi KPI, bugete și ținte și da, va exista presiune pentru a performa.”

În publicul răsună șoapte tăcute de groază.

„Dar odată cu aceasta, va exista o creștere a salariului, o structură de bonusuri de stimulare și multe oportunități de a străluci.”

Publicul devine acum zgomotos.

Își ridică mâinile pentru a-i liniști pe toată lumea și, odată ce în cele din urmă s-au liniștit, el continuă.

„Vă întreb un lucru pe toți. Nu pierde timpul meu. Du-te acasă în seara asta și ia o decizie. Vrei să muncești mai mult decât ai făcut-o vreodată sau vrei să-ți dai demisia imediat? Nu avem timp să-i instruim pe cei care nu vor să fie aici și înțelegem perfect dacă nu o faci.” El continuă să meargă. „Unii dintre voi s-ar putea să vă cunoașteți deja decizia și voi accepta demisiile prin e-mail. Nici măcar nu trebuie să te întorci mâine; toate indemnizațiile de concediere vor fi onorate integral.”

„Dacă rămâi, știi un lucru.” Se oprește și privește în public: „Nu accept lenea, am așteptări mari și cer tot ce e mai bun. Pentru că asta dau.”

Inima mi se umflă de mândrie. *Îl iubesc pe acest om.*

„Acum voi apela la noul nostru director general, Fletcher Anderson, să vă adresez.”

Eu sunt cel care gâfâie de data asta, el îl numește pe Fletcher director general.

Ce naiba?

— Mulțumesc, Tristan. Fletcher ia microfonul de la el. „Buna ziua.” El zâmbește publicului. „Vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit.”

Mă așez pe scaun în timp ce îl ascult pe Fletcher vorbind cu o încredere atât de ușoară, cu lacrimi în ochi, știind că Wade privește în jos această zi cu atât de multă mândrie pentru fiul său.

Sunt uluit.

Este ora 17 și mă îndrept spre biroul CEO-ului.

„Cioc cioc.”

„Intră”, strigă Tristan fără să ridice privirea.

„Bună.”

El ridică privirea și apoi zâmbeste călduros. "Hei."
Îi alunec un plic peste birou. „Am venit să-ți aduc asta.”

El ridică din sprâncene.

„Este demisia mea.”

"De ce?" Se încruntă.

— Pentru că tu și Fletch vă ocupați de totul aici. Mi-am pus mâna peste stomac. „Pentru că vreau să mă concentrez pe copilul nostru și să fiu mamă.”

Ochii lui caută pe ai mei.

— E mai bine așa, Tris. Tu te ocupi de lucru.” I-am pus mâna peste stomacul meu. „Și lasă-mă să mă ocup de asta.”

Ma trage în poala lui și îl sarut ușor. "Te iubesc."

„Nu vreau să te împing afară.” Oftă.

— Nu ai făcut-o, dragă. M-ai eliberat.”

„Claire”, strigă Marley cu vocea ei, „cineva e la ușă pentru tine”.

Vin după colț la cel mai uriaș buchet de trandafiri roșii pe care i-am văzut vreodată, îmi rămâne gura căscată de surprindere. "Dumnezeul meu."

"Înregistrează aici." Livrătorul zâmbeste în timp ce se aplecă pe degetele de la picioare. „Cineva sigur te iubește.”

Îi semnez blocul de livrare în timp ce sunt plin de fericire.

„Ea se căsătorește astăzi”, anunță Marley cu mândrie. „La un zeu.”

"Bine." Livrătorul râde. "Norocosule."

"Eu sunt." Eu iau florile de la el. "Mulțumesc. O zi plăcută."

"Succes astăzi." El zâmbeste.

"Mulțumiri." Deodată sunt emoționat și îl sărut pe obraz. „Și mulțumesc pentru florile mele.”

„Ești binevenit, dar trebuie să-ți spun. Nu sunt de la mine.”

Râd, stânjenită, de ce l-am sărutat pe obraz?

"Pa." Marley închide ușa și trec vânt prin casa mea. „Nu cred că am o vază suficient de mare pentru astea.” Le așez pe blatul din bucătărie și scot cardul.

Abia aștept să mă căsătoresc cu tine astăzi

Pentru totdeauna al meu.

Tristan.

XO

Leșin când țin cardul la piept.

Acest om.

"Da-mi aia." Marley îmi smulge cardul și o citește cu voce tare. „Abia aștept să mă căsătoresc cu tine astăzi. Pentru totdeauna al meu. Tristan.” Ea își dă ochii peste cap într-un mod dramatic. „O, Doamne, ar putea fi mai perfect al naibii?” Oftă visătoare.

Zâmbesc în timp ce continui să caut o vază.

"Serios?" continuă Marley. „Pentru totdeauna a lui. La naiba cu viața mea.” Ea ridică privirea spre cer și scutură pumnul. „Unde este Tristanul meu, Doamne? Cum de Claire primește unul și eu nu?”

Le inspir parfumul profund. Știu exact cum am un Tristan și nimeni altcineva. Wade l-a trimis, nu există nicio îndoială în mintea mea că stelele fuseseră deja aliniate în cer.

A fost o săptămână ciudată, o lună ciudată, de fapt.

Am dat drumul la pământ, s-au întâmplat multe, am rămas însărcinată, m-am logodit. Tristan era hotărât să se căsătorească înainte de a se naște copilul și nu am vrut să fiu o mireasă uriașă.

Așa că am avut exact patru săptămâni să organizăm o nuntă, plus că am avut grețuri matinale din iad. Habar n-aveam de unde vine, nu eram deloc rău de băieți.

Chestia asta cu sarcina mai veche nu este pentru cei slabi, lasă-mă să-ți spun.

Din fericire, Tristan s-a ocupat de aproape fiecare detaliu. Cine știa că planificarea nunții va fi treaba lui?

Marley ia florile de la mine. „Voi găsi o vază pentru acestea, trebuie să începi să te pregătești.”

— Se întâmplă cu adevărat asta, Mol?

„Uh-uh”, dă ea din cap. „Ai luat cea mai mare și mai dulce bucată din lume.”

„Am, nu-i așa?” Îmi cocozez umerii în sus de emoție. „Mă întreb ce se întâmplă cu băieții?”

Ne căsătorim în biserica în care s-au căsătorit părinții lui Tristan din New York. Băieții sunt la penthouse-ul lui și se pregătesc împreună. Am vrut ca ei să rămână aici, dar el a vrut să rămână cu tradiția *de a nu vedea mireasa cu o noapte înainte*.

„Cunoscându-l pe Tristan, el va fi tot sergent instructor acolo, asigurându-se că totul se desfășoară conform programului, băieții vor fi cu toții în costume și vor fi avertizați cu moartea dacă se murdăresc.” Marley zâmbește în timp ce umple vaza.

„Ar fi, nu-i așa. Exact așa ar merge.” Zâmbesc. „Încă nu-mi vine să cred că le-a cerut celor trei băieți să-i fie grooms.”

"De ce nu?"

„Are trei frați care sunt cei mai buni prieteni ai săi și totuși le-a cerut băieților să stea alături de el.”

— Pentru că el este Tristan. Marley face ochii mari. „Trebuie să spun mai multe.”

"Asta este adevărat." Mă întorc și plutesc pe hol spre dormitorul meu, îmi frec mâna peste micul meu umflătură.

Pentru totdeauna a lui.

Tristan

Jameson își ridică paharul de șampanie. "Un toast."

Zâmbesc și îmi ridic paharul spre al lui, Christopher și Elliot fac la fel.

Îmbrăcați în costume negre pentru cină, suntem pregătiți și pregătiți pentru ziua nunții mele.

„Spre fericire.”

Siluețele iubiților mei frați se estompează pe măsură ce emoția mă copleșește.

„Fă-mă dracului mort, dacă plângi ca un copil la nunta asta...” mormăie sec Jameson.

„De parcă nu vrea”, răspunde Elliot. „Te rog, salvează-mă de drama.” Râdem cu toții și scutur din cap neîncrezător. „Cine dracu sunt eu zilele astea?”

„Poate că și tu ești însărcinată?” Christopher face cu ochiul.

„La naiba.”

Suntem pe terasa penthouse-ului meu, la fel de mahmureala ca la naiba. Ceea ce trebuia să fie o noapte liniștită cu băieții mei a ajuns într-un joc de cărți zbuciumat și cu frații mei. Au ajuns toți să rămână aici și nu știu ce s-a întâmplat, într-un minut jucam cărți și apoi Jameson a scos o cutie de Dalmore Scotch, în minutul următor, toți șapte dansam pe mobilă.

Chiar și Patrick.

Mă uit la băieți în timp ce se joacă PlayStation. — Crezi că e destul de târziu pentru ca ei să se îmbrace încă?

„Nu se pot murdări acum, sigur?” Jameson ridică din umeri.

„Ai fi surprins.” Mă uit la ceas. „Da, se apropie, plecăm în puțin peste o oră.” Îmi bag capul prin ușile de sticlă. „Începeți să vă pregătiți, băieți.”

„Da, în sfârșit.” Patrick aruncă telecomanda ca un cartof fierbinte și aleargă sus cu viteză maximă.

„Cred că este entuziasmat.” Elliot zâmbește.

„Îmi place al naibii de copilul ăsta”, spune Christopher în timp ce îl privește cum dispăre din vedere. „Și eu sunt entuziasmat.”

Îmi scurg paharul de șampanie. „Mă duc să-i ajut”. Îmi bat buzunarele costumului. — Jay, ai inelele, nu?

Își bate jacheta în buzunarul interior pentru a verifica. "Da."

„Elliot?” Întreb.

Elliot scoate bucăți de hârtie împăturite din buzunar. „Am primit discursurile”.

„Christopher?” Il întreb.

"Știu, știu. Fără poze." Își ticăie degetul. „Verifică, verifică, verifică dublu naibii, dacă văd un telefon, mă duc”.

Nu vreau ca niciun detaliu al nunții să se scurgă în presă, pur și simplu nu se întâmplă.

"Bine." S-ar putea ca frații mei să nu acționeze ca toarele mei oficiali în biserică, dar în mod neoficial ei sunt încă băieții mei.

Nu aş putea face asta fără ei.

„Bine, pregătesc băieții.” Îl plesnesc pe Jameson pe spate când trec pe lângă el în casă. "Ma întorc repede."

Urc scările și merg pe hol; Patrick face duș într-o baie, iar Fletcher este într-o altă baie. Îl găsesc pe Harry întins pe patul lui în camera lui. „Cum de nu ești la duș?” Il întreb.

"Ma gandeam." Își strânge perna și o rostogolește sub cap în timp ce se întinde pe spate de parcă ar avea tot timpul din lume.

Dă-mi naiba, nu acum.

"Despre ce?" Îi iau geanta cu costumul din garderoba lui și o atârן de uşă.

„Cred că trebuie să mă bărbieresc astăzi... știi, pentru nuntă."

Ochii mei se îndreaptă spre el, nu are o mustătă. „Tu acum?"

„Da."

"Bine." Îmi arunc mâinile și fac un gest spre baie. „Așa că du-te și bărbierește."

„Da, dar..." continuă el, „...va dura timp."

„Așa că nu-ți da idei despre bărbierirea celor doi pube, ne grăbim astăzi."

„De ce mi-aș rade pubelul?" Se încruntă.

"Nu știu. De ce faci ceva din rahatul ciudat pe care le faci?" Arunc un prosop spre el. "Scoală-te."

Expiră puternic și se târăște în baie și închide uşa.

Serios....

Aud duşul lui Patrick oprindu-se și intru în dormitorul lui, costumul lui este deja întins pe patul lui și zâmbesc în timp ce mă uit peste el. Uşa de la baie se deschide și el apare cu un prosop în jurul taliei. Mă duc în garderoba lui și iau o sticlă de deodorant și i-o dau. „Purtă deodorant astăzi."

Se uită la ea în mână și apoi se întoarce la mine. „De ce, sunt doar un copil. nu transpir."

„Nu îmi asum niciun risc. Vei miroși frumos astăzi dacă te ucide."

"Bine atunci." Își dă ochii peste cap într-un mod exagerat.

"Amenda."

„Sună-mă când ești îmbrăcat și îți fac cravata."

"Bine."

„Și nu-ți uita vesta", îi reamintesc în timp ce ies din cameră și mă îndrept spre Fletcher. Dormitorul lui este la capătul holului, îl găsesc deja îmbrăcat în costum și făcându-și cravata în oglindă, mă simt că mă relaxez puțin. "Asta-i baiatul meu." Îi dau o palmă pe spate în timp ce se privește în oglindă. „Arăt bine?" el întreaba.

„Arăți grozav, omule.” Preiau să-i fac cravata pentru el.

Îmi oferă un zâmbet mândru. — Da, nu?

„Argh,” Auzim un strigăt venind din camera lui Harry. „Tristan.”

„La naiba, ce acum?” șoptesc în timp ce mășăluiesc pe hol.

Harry are un prosop în jurul taliei, apa fierbinte curge și baia plină de aburi. Își ține un flanel la față și este sânge peste tot.

„Ce dracu se întâmplă aici?” icnesc.

„M-am tăiat bărbierit.”

Ridic flanela înapoi pentru a-i vedea o lăcherare uriașă pe buză și ochii mi se umflă. „Ți-ai bărbierit buza? În ce univers îți radi buza? Nu rade o buză, nimeni nu rade o buză. Toată lumea știe că nu te rade pe buze.”

„Nu știi.” El ridică din umeri. „Nu mai spune buze.”

Dumnezeul meu.

„Nu avem timp pentru rahatul asta astăzi, Harrison.” Rup un pic de hârtie igienică și o pun pe tăietură.

„Argh”, tresări el.

„Nu vorbi.” Apas puternic pe hartia igienica. „Nu ai mustăți pe față, darămite buza ta. Ține asta acolo și se va opri sângerarea într-o clipă, este doar o ciupercă.”

Este totuși?

Îmi simt temperatura crescând în secundă.

De ce?

„Nu-ți pune cămașa albă până când nu mai sângerează, mă înțelegi?” îl avertizez.

„Da.”

„Deci ce ai de gând să faci acum?” Îl rog să se asigure.

„Intră la duș și mă spală pe păr.”

— Încă nu ai făcut duș?

„Nu.”

Inspir adânc, copilul asta mă ucide.

„Bine, duș, mă duc jos. Sună-mă când ești gata să te îmbraci, ca să pot verifica tăietura.”

Mă întorc jos pentru a-i găsi pe cei trei frați ai mei relaxându-se fericiți pe terasă. „Dă-mi de băut”, șoptesc eu când îmi iau paharul de șampanie.

„Ce se întâmplă acolo sus?” întreabă Jameson.

„Harrison s-a bărbierit și aproape că și-a tăiat buza, asta este ceea ce se întâmplă. Arată ca un nenorocit de masacru cu drujba acolo sus.

„Iisuse Hristoase”, mormăie Jameson.

Fața lui Elliot cade. „Este bine?”

„Nu știi.”

„O să-l verific.” Elliot intră înăuntru și dispare pe scări.

Expiră puternic în timp ce încerc să mă calmez. „Este bine.”

— Sunt grămezi de sânge? Jameson se încruntă.

"Da."

„Mi-am tăiat mingile bărbierindu-le o dată, am crezut că o să am nevoie de o transfuzie”, răspunde Christopher degajat în băutura sa.

— Îți radi mingile? Jameson se încruntă spre el.

„Da. Tu nu?” Christopher trage înapoi.

— Nu mai vorbi despre mingi, răsturn eu, tăindu-le. „Vreau doar ca ziua de azi să meargă fără probleme.”

„O să fie, relaxează-te”, răspunde Christopher.

„Ahh... Tristan”, strigă vocea lui Elliot din interior. „Avem o nouă problemă.”

Ma uit înauntru.

„Una și mai mare”, strigă el din nou. — S-ar putea să fie nevoie să intri aici.

„La naiba, ce acum?” Arunc o privire înauntru și îl văd pe Harry stând stânjenit în partea de jos a scărilor, sângele curgându-mi pe față.

Costumul lui are patru mărimi prea mic. Mânecele sunt la jumătatea distanței în sus antebrățele lui, iar pantalonii sunt la jumătatea tibiei lui. Cu greu se poate mișca în ea.

„Ce dracu este rahatul ăla?” Plâng.

Jameson și Christopher încep să râdă din spatele meu.

„Te-am rugat să-ți încerci costumul *miercurea trecută*, când a sosit, și mi-ai spus că se potrivește...” Plâng revoltat. — Ai mințit că ai încercat-o?

„Nu m-am înțeles încă”, răspunde el.

„Nu m-am înțeles, îți spun la ce am să ajung, Harrison... terminând cu tine”, țip în timp ce mă uit la ceas. „Acesta este un dezastru.”

Christopher și Jameson râd din greu acum.

„Taci naibii, voi doi”, strig eu.

"Este bine." Elliot își scoate cu calm telefonul: „O sun pe croitoreasă acum, ei pot livra un alt costum. Avem timp. Au grămezi de aceleași costume acolo. O să fie bine.” Îi zâmbește lui Harry. „Totul este în regulă.”

Acest lucru este pe cât posibil de bine din punct de vedere fizic.

Încep să merg în pas în timp ce Jameson și Christopher continuă să chicotească între ei. Mă întorc spre ei, infuriat. „Cu excepția cazului în care voi doi vreți să fiți uciși, v-aș sfătui cu tărie să vă închideți gura.”

„O să facem dacă ajungem la asta”, răspunde Christopher ca nebunul care este, Jameson izbucnește din nou în râs.

Îmi țin tâmplele; Nu am nevoie de rahatul ăsta de la ticăloșii ăștia astăzi.

„Bine, când va fi asta?” Ochii lui Elliot se îndreaptă spre mine în timp ce el ascultă. „Ei bine, asta nu este suficient de bun, nunta este

într-o oră." Face un zâmbet în timp ce ascultă din nou și știe că privirea, partea psihotică a creierului său este pe cale să fie activată. „Înțeleg că ai spus să-l încercăm când l-am primit. Totuși, asta nu s-a întâmplat.” Ochii lui se îndreaptă spre Harry și își ridică degetul și se preface că îi tăie gâtul.

Harry zâmbește, cu ochii sclipind de răutate.

Nu zâmbi, nenorocitul.

„Ce mărime are costumul?” întreabă Elliot.

Jameson îi ia jacheta de pe Harry și se uită la etichetă. „Este treizeci și doi.”

„Treizeci și doi”, îi răspunde Elliot persoanei de la telefon. „Aceasta este mărimea potrivită?” Se încruntă. "Imposibil. Nu a crescut atât de mult în trei săptămâni; el nu este nenorocitul de Hulk, Janet.

Christopher și Jameson au izbucnit în râs și îmi las capul pe spate și îmi scurg paharul. "Asta este de necrezut."

„Suntem pe drum acum”, se răstește Elliot. „Aveți toate mărimile de costum pregătite și așteptați.” El închide. "Urcă în mașină."

"Ce?" Am ochii mari.

„Trebuie să mergem la locul de costum.”

"Ce? Acum?" icnesc. „Nu avem timp.”

„Nu avem timp să sunăm după mașină, dar dacă ne conducem singuri, vom reuși. Vom merge direct la biserică de la magazinul de costume. voi conduce. E în regulă, am înțeles pe deplin asta”, răspunde Elliot.

„Elliot are dreptate, e bine. Nu mai pierde timpul și hai să mergem”, răspunde Christopher.

„Am vrut o zi relaxantă a nunții”, țip eu. „Poate vreodată să meargă bine pe aici?”

Jameson și Christopher încep să-i adună pe toți într-un vârtej și cinci minute mai târziu suntem cu toții în lift. Arunc o privire spre Fletcher; pare că tocmai s-a târât dintr-un tomberon. "Macar ti-ai facut parul?"

„Nu am avut timp”, gâfâie el.

„Arăți ca un vagabond”, șoptesc eu furios.

„Am uitat să pun deodorant”, intervine Patrick.

Închid ochii ca să mă opresc să vorbesc... sau să țip... sau să înjur.

De altfel, leșin.

Toate înjurăturile sunt pe vârful limbii mele... și apoi unele noi care nici măcar nu au fost descoperite încă.

Umerii lui Jameson sară în timp ce încearcă să-și rețină chicotele.

Ușile liftului se deschid și toată lumea aleargă după mașină. „Pune scaunele din spate sus”, strig eu.”

"Bine."

„Patrick și Fletch, urcă-te în spate.”

Apar portbagajul și se urcă pe bancheta din spate și pliază scaunele suplimentare în sus, două minute mai târziu ieșim cu avionul din parcare. Elliot conduce, Jameson este navigatorul, Christopher, Harry și cu mine suntem pe bancheta din spate, iar Tricky și Fletch sunt strânși în rândul din spate.

„La stânga”, spune Jameson, Elliot se întoarce la stânga. „Vreau să spun corect.” Elliot oprește mașina spre dreapta.

„Ahhh,” ne ținem cu toții pentru viața dragă, în timp ce Elliot pleacă în viteză pe stradă.

„Încetește”, țipă Christopher. „Vreau să ajung acolo viu; știi.”

„Dacă nu ajungem acolo la timp, o să ne conduc peste o stâncă”, anunț în timp ce îmi trec mâinile prin păr. „Sper că sunteți cu toții pregătiți pentru asta.”

„Nu există stânci în New York”, răspunde Harry sarcastic.

„Pont”, rânjesc eu printre dinți scrâșniți. „Un pod mare, uriaș și uriaș.” Îmi trosc degetele.

Așa că, Doamne, ajută-mă, copilul ăsta ar putea muri astăzi.

„Spune aici, întoarceți-vă la stânga”, spune Jameson în timp ce citește hărțile de pe telefon. „Dar știu o scurtătură.”

„O, Doamne”, țipă mașina în mod colectiv. „Nu, nu o face.”

„Nu-l asculta”, se răstește Christopher. „Urmăriți hărțile.”

„Aveți încredere în mine pentru asta.”

„Nu știi o scurtătură dracului. Ai un șofer oriunde mergi, sun eu.

„Șoferul meu știe scurtături”, latră el.

„Șoferul tău nu este aici”, strigăm cu toții din nou la unison.

Christopher se aplecă și îi smulge telefonul lui Jameson. „Virați la stânga”, țipă el.

Elliot țipește cauciucurile în timp ce face strâns la stânga. „Ahhh.” Toți ținem o viață dragă.

„Ai centurile de siguranță puse în spate?” Eu chem.

„Da”, răspunde Fletcher. „Patrick nu”.

„Ce?” Întorc capul și îl văd pe Patrick făcându-și centura de siguranță. „Ce faci acolo în spate?”

„Nu va fi.” Se mai chinuie ceva. „Nu va face clic.”

„Ajută-l”, îi strig lui Fletcher. „De ce stai doar acolo?”

„La stânga”, țipă Christopher, mașina țipă în viteză după colț și ne agățăm cu toții din nou. „Chiar aici sus.”

Încetnim în spatele unei cozi de trafic și îmi trag mâna pe față. — Nu la asta mă gândeam, Harrison.

Îmi zâmbește prost și își pune mâna pe coapsa mea. „Dar e distractiv, nu?”

„Nu”, strigă toată mașina.

Nu mă pot ajuta, zâmbesc. „Poate puțin.”

Manevrăm prin oraș și mă uit la ceas. „Nunta începe în patruzeci de minute. Nu vom reuși niciodată!”

— E chiar aici, după colț, strigă Christopher.

„Unde voi parca?” strigă Elliot în timp ce apucă volanul. „Oh, nu, este o stradă cu sens unic.”

„Asta este cea mai al naibii de stresantă zi din viața mea”, țipă Jameson, deschide torpedoul în căutarea ceva. „Bingo”. Scoate o cutie de deodorant și își desface cămașa și o pulverizează. „Transpir ca un porc.”

„Dă-l înapoi aici”, strig eu.

„Nu le folosi pe toate, nu am nimic în primul rând”, strigă Patrick de pe bancheta din spate.

„Pentru că ești un copil”, mârâie Jameson.

Deodorantul este trecut în jurul mașinii în timp ce îl punem cu toții într-o agitație nebună.

„Nu știu unde să parchez”, țipă Elliot. „Nu există unde să parchezi.”

„Oprește-te, vom ieși. Încercuiește blocul de câteva ori.” Îmi desfac centura de siguranță. „Băieți, veniți cu mine cu toții.”

„Ce?” răspunde Fletcher. „Nu ar trebui să stăm în mașină?”

„Rămânem împreună”, strig eu. „Ieșiți din mașină chiar acum.”

Mașina oprește și eu sar afară, Harrison următorul, iar cei doi băieți de pe bancheta din spate se aruncă peste scaun într-o haotică dezordine de brațe și picioare. Mașina din spatele nostru bate claxonul. — Taci, urlă Jameson pe geam în timp ce plesnește cu mâna pe partea laterală a mașinii. „Nu mă face să mă întorc acolo.”

„Unde este?” Îi strig lui Christopher prin fereastră.

„După colțul la stânga.”

Îl apuc de mână pe Patrick. „Alerga.” Plecăm pe stradă ca niște maniaci.

„Mă rănesc pantofii”, țipă Harrison.

„Nu atât de mult pe cât îmi doresc”, strig eu înapoi, aruncând o privire la ceas. „Jumătate de oră.” accelerez. „Mai repede.”

Ajungem în sfârșit la magazinul de costume, deschidem ușa gâfâind mizerie, iar doamna zâmbește calmă. „Buna ziua.”

„Bună.” Gâfâi și arăt spre Harry. „Costum.”

Ea îl privește în sus și în jos. „Hmm, nu se potrivește cu nimic, nu?”

„Nu.” Fug, mă uit la ceas. „Trebuie să fim la biserică în douăzeci și șase de minute. *Grăbiți-vă.*”

Fața ei palidează. „Aoleu. În acest fel, le am pe toate pregătite pentru tine.”

Harry și ea dispar într-un vestiar, iar băieții și cu toții ne fixăm părul în reflexul de la fereastră. Încerc să-i netezesc părul lui Patrick și să-i aranjez cravata, l-am îngrijit pe Fletcher și apoi pe mine, mă uit la ceas. „Grăbește-te”, strig eu. „Avem douăzeci și unu de minute să ajungem la biserică.”

„Ta-da.” Harry apare și își întinde mâinile ca și cum ar fi un magician într-un costum perfect îmbrăcat.

„O să te fac bine”, fură. "Să mergem."

„Voi doar...”, spune femeia de la magazin în timp ce merge la computer.

„Nu acum”, strig eu când ieșim din magazin, mă uit în sus și în jos pe stradă. "Unde sunt?"

„Nu pot să-i văd.” Fletcher întinde gâtul.

Mă duc să formez numărul lui Jameson și un taxi opre în fața noastră. "Intră."

"Ce?"

„Urcă-te în taxi, ne întâlnim cu ei la biserică.” Cu toții ne scufundăm în cabină.

"Unde sa?" întreabă taximetristul plictisit.

„Catedrala Sf. Patrick. Avem optsprezece minute să ajungem acolo și eu sunt nenorocitul de mire. Condu-l de parcă l-ai furat.”

Taximetristul face ochii mari și iese cu viteză în trafic.

Îi trimit un mesaj lui Jameson,

NE ÎNTÂLNIM LA BISERICĂ,

SUNTEM ÎNTR-UN TAXI.

Mă uit la ceas, paisprezece minute.

La dracu.

Claire

Tata mă ține de mână în timp ce mergem în mașină, suntem în drum spre biserică. Nu sunt sigură dacă este însărcinată sau ce, dar mă simt supraemoțională. Ca și cum întreaga ființă a mea este pe cale să fie jucată.

Este ziua nunții mele.

A doua zi a nunții mele.

O zi pe care nu mi-am imaginat să o fac de două ori.

Mă uit pe geamul mașinii cu mintea într-un vârtej, trecând între fusurile orare. Îmi amintesc de la ultima mea nuntă... ultimul meu mire, la această viață și acest om.

Îmi iubesc noul meu soț atât de profund încât nu am cuvinte să-l descriu.

Doi bărbați, două iubiri foarte diferite.

Unu, iubita mea din copilărie, singurul bărbat pe care l-am cunoscut și am avut toate primele împreună. Tatăl copiilor mei, dragostea noastră a fost ușoară și necomplicată. Totul de realizat și nimic de dovedit.

Și apoi este Tristan, frumosul meu Tristan.

Dragostea noastră este profundă, atât de profundă încât nu știu cum aș fi putut trăi vreodată o viață fără iubirea lui. Și uitându-mă în urmă, nu cred că trebuia.

Mereu aveam să ne întâlnim, mereu vom fi împreună.

Dragostea lui Tristan m-a readus la viață, mi-a readus copiii la viață. El nu va cunoaște niciodată adâncimea iubirii și aprecierii mele pentru el.

Avea lumea la picioare și totuși, s-a îndrăgostit de mine. Niciodată nu s-a clătinat, niciodată nu a ratat un pas. Robustă, dragostea vieților noastre.

Mi-am pus mâna peste burtă și zâmbesc melancolic pe fereastră. *Copilul nostru.*

O sărbătoare pentru noi doi.

„Ești bine, iubire?” întreabă tata.

Sunt bine?

„Sunt bine, tată.” Zâmbesc larg. "Mă simt excelent." Mașina se oprește încet în fața bisericii și îmi arunc privirea în jos. „Arăt bine?”

"Arăți atât de frumos. Este un om foarte norocos."

Port o rochie de mireasă cu dantelă crem, completă cu voal complet. M-aș fi bucurat să mă căsătoresc într-un birou de registru, dar Tristan a vrut toată tragedia.

Așa că iată-mă, însărcinată și îmbrăcată într-o rochie de mireasă tradițională.

O cabină oprește peste drum și toate cele patru uși se deschid în același timp. "Ceea ce este...."

Fletcher sare și apoi Harrison.

„Ce naiba?” mă încruntă.

Tristan apare și îl trage pe Patrick afară de mână; aproape scoate brațul din priză.

Ca niște maniaci, aleargă peste drum îmbrăcați în costume și dispar în biserică.

Eu și tata ne uităm unul la altul și apoi înapoi la ei. „Ce naiba?”

"Nu am nici o idee." Tata ridică din umeri.

Deodată, mașina lui Tristan oprește și Jameson, Elliot și Christopher se scufundă, îmbrăcați și ei în cravată neagră, și sprintează spre biserică.

Am izbucnit în râs, doar noi. Nu știu ce s-a întâmplat, dar sunt destul de sigur că Tristan va fi stresat la maximum.

Șoferul merge să-mi deschidă ușa.

Cobor geamul. „Vreau doar să aștept câteva momente dacă este în regulă?”

"Desigur." Se dă înapoi.

Stăm puțin în mașină și tata își răsucesce buzele. „Ce crezi că i-a făcut atât de târziu?”

Am izbucnit amândoi în râs. "Numai Dumnezeu stie."

Marley și domnișoarele de onoare ne văd și vin sărind spre mașină. "Haide. Haide."

"Bine." iradiez. "Să o facem."

Valsul tradițional de mireasă răsună prin biserică și mă uit la Marley, apoi Melanie și Samantha, verișoarele mele, mergând pe culoar în fața mea.

Biserica este împodobită cu flori albe frumoase în cea mai exagerată măreție. Tristan s-a gândit la fiecare mic detaliu și a planificat această nuntă la perfecțiune.

Cu un nod în gât, tata și cu mine mergem pe culoar și apoi îl văd.

Lor.

Cei patru băieți ai mei s-au aliniat toți la rând.

Toată inima mea și tot ce este între ele.

Costume negre, părul dezordonat, zâmbetele lor atât de mari încât puteau lumina spațiul.

Patrick se ridică la capăt încântat.

Dar pe Tristan sunt fixat.

Ochii lui sclipesc cu acel ceva anume, iar privirea pe care mi-o aruncă este pură răutate, își mușcă buzele și se ridică în degete de entuziasm.

Primesc chicotele pe măsură ce mă apropiu, la fel și el. Toți cei din biserică o fac și ei.

Asta este de necrezut.

Niciodată, într-un milion de ani, când am avut prima întâlnire, nu ne-am fi putut imagina asta.

Și totuși iată-ne.

Ajungem la altar și tata mă sărută pe ambii obraji și strânge mâna lui Tristan.

„Anderson.” Tristan zâmbește răutăcios.

Mă face să chicotesc, am crezut că va fi plin de emoții astăzi, dar de fapt are mai mult sens să fie sinele lui sexy jucăuș.

Mă ia în brațe și cu mâinile pe spatele meu mă sărută, puțin prea mult de fapt.

„Ușurează-te”, strigă Christopher și toată biserica râde din nou.

El zâmbește pe buzele mele și îmi șoptește: „Hai naibii să facem asta.”

Trei luni mai tarziu.

Camionul de demontare oprește în stradă în timp ce îl urmărim în mașină, Tristan, Patrick și Harry sunt în mașina lui Tristan în fața noastră. Fletcher și cu mine suntem încărcăți până la refuz, Woofy și Muff pe bancheta din spate, iar astăzi este ziua în care ne mutăm în noua noastră casă. Camionul intră în alee și ne tragem cu toții mașinile.

Tristan iese din mașină și își ridică mâinile ca și cum ar fi un gazdă nebun de spectacol. „Și iată-o”, strigă el cu o voce animată exagerată. "Casă dulce casă."

„O, Dumnezeule, este atât de jenant”, mormăie Fletcher pe sub răsuflare, în timp ce se uită în jur la casele vecinilor.

Râd în timp ce cobor din mașină. „Ai avut dreptate.”

Mă uit la casă cu uimire, este atât de frumoasă. Uriaș și măreț, cu un sentiment de familie. Șapte dormitoare, un birou. O piscină, cum vrei, casa asta o are.

Tristan și cu mine am ajuns la o înțelegere, ne-am păstrat vechea casă și într-o zi va fi a băieților. În următorii câțiva ani îl vom închiria. Este scenariul perfect, casa rămâne cu noi, dar ajungem să ne mutăm într-un loc mai mare. Nu o să mint, să ai mai mult loc va fi uimitor, mai ales odată cu venirea bebelușului.

Demontatorii încep să deschidă partea din spate a camionului pe măsură ce sunt sortați, iar Fletcher îl apucă de plumb pe Woofy, iar Harry apucă cușca de transport pentru pisici a lui Muff. Patrick poartă îndrăgitul model de rachetă, nu aveau încredere în asta cu duba de depărtare.

Tristan trece prin taste în timp ce urcă pe verandă. "D-na. Miles." Își întinde brațul pentru mine. "Vino aici te rog."

Harry și Patrick își dau ochii peste cap, iar eu zâmbesc și merg pe verandă lângă el.

„Se obișnuiește ca bărbatul casei să o ducă pentru prima dată pe femeia casei peste prag.”

„Atunci mai bine lasă-mă să o fac”, anunță Harry.

Băieții râsesc.

Tristan îi dă un ochi lateral. „Dă-te deoparte”, spune el, se duce să mă ia și se luptă cu un mormăit. „Argh.” Se dă înapoi și se mai chinuie puțin.

— Care-i problema, omule de casă? Îmi rotesc buzele pentru a-mi ascunde zâmbetul, o femeie însărcinată în șase luni nu este ușoară.

— Nu-ți face griji, Anderson. Mormăie în timp ce mă ridică. „Am asta. Puterea mea brută te face ușor ca o pană.”

"Mincinos." Chicotesc în timp ce mă agăț pentru viața dragă, chiar m-am gândit că, după ce ne-am căsătorit, nu-mi va mai spune niciodată Anderson. Mă bucur să raportează că am greșit, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Pasul lui se clătina încă o dată când mă poartă ca pe o mireasă.

„Ești slab ca apa.” Harrison își dă ochii peste cap. „Wimp.”

— Aparent, Tristan tresări cu o voce încordată. „Mișcă-te din drum.”

„Nu îndrăzni să o arunci”, avertizează Fletcher. „E un copil înăuntru.”
— Atunci, departe de drum, răspunde Tristan cu un sentiment de urgență.
Trecem pe ușa din față și mă alunecă pe corp, cu brațele în jurul meu mă sărută încet. „Bine ai venit acasă, dragă.” Buzele lui zăbovesc peste ale mele în timp ce își pune mâna protector peste stomacul meu de gravidă. "Te iubesc."
Îi zâmbesc frumosului meu soț. "Te iubesc mai mult."
„O, Doamne, iată-i din nou”, geme Harrison.
„Tris....” Mă uit în jur la marele foaier. „Nu pot să cred că această casă este cu adevărat a noastră.”
„Numai ce este mai bun pentru familia mea.” Tristan zâmbește mândru cu mâinile pe șolduri. „Oricine lasă pantofi la ușa din față și este timpul să plece”, adaugă el.
Demontatorii transportă prima piesă de mobilier pe gazonul din față. „Unde vrei asta?”
"La etaj." Urcă scările câte două ca un copil încântat. "Pe aici."

„Bebelușul are acum mărimea unui pepene galben”, strigă Tristan, profund concentrat, întins pe canapea, cu picioarele ridicate peste spatele acesteia. Fletcher își dă ochii peste cap în timp ce eu arunc salata.
"Într-adevăr?" Eu chem.
„Da, și știai că acum poate distinge vocile și sunetele?”
"Într-adevăr?" Sun din nou în timp ce zâmbesc, știam asta, dar îl voi lăsa pe el să-mi spună.
„Așa că mai bine începem să vorbim mai mult cu ea, băieți”, sună el din nou.
„De ce continui să-i spui ea?” Întreb.
„Am un sentiment”, îmi sună el înapoi. „Așa că toată lumea începe să vorbească mai mult cu stomacul mamei.”
Harry trece prin bucătărie, se aplecă spre stomacul meu într-un mod exagerat. „Tatăl tău este enervant”, îi spune el.
Chicotesc și iau fața lui Harry. "Un pic."
„Am auzit asta”, sună Tristan din nou.
Tristan Miles are un nou hobby, citirea cărților despre sarcină cu voce tare pentru noi toți, spunându-ne fapte întâmplătoare pe care chiar nu trebuie să le știm.
El studiază toate lucrurile, copil.
„Mergem, mamă”, spune Fletcher.
„La ce oră te vei întoarce?”
"Câteva ore."
"Bine." Zâmbesc, Harrison are antrenament de baschet și Fletcher vrea să-l ia, se pare că Fletch este puțin dulce cu antrenorul asistent. Trinity College a fost o mană cerească pentru Harry. Este în echipa de dezbateri și baschet,

are o grămadă de prieteni noi și, aparent, un antrenor asistent de baschet fierbinte.

„La revedere, Tris”, strigă ei în timp ce ies pe ușă.

„Conduceți cu grijă”, strigă el înapoi.

Auzim mașina pornind și se îndepărtează și eu zâmbesc, îi acord cinci minute.

Simt că două mâini se strecoară în jurul taliei mele din spate și chicotesc.

„Cinci secunde?”

„Ce este?” Mă sărută încet, nevoia din spatele buzelor lui este clară ca ziua.

„Mi-am spus că îmi dau cinci minute până când ești aici cu mine și au fost cinci secunde în schimb.”

Mă sărută mai adânc, limba lui alunecând pe a mea, bărbatului meu îi este foame... și nu de salata pe care o fac.

„Ce vrei, tati?” Zâmbesc pe buzele lui.

Își pune cele două mâini pe părțile laterale ale stomacului meu. „Acoperă-ți urechile”, îi spune bebelușului înainte de a mă săruta din nou. „Tata trebuie să tragă”, respiră el.

Chicotesc, doamne, nu ne săturam unul de celălalt. Cu fiecare șansă avem, suntem ca niște iepuri.

El este obsedat de corpul meu pe măsură ce se schimbă.

Își mută mâna pe coapsa mea și își strecoară degetele în chiloții mei, își alunecă degetele prin carnea mea udă și inspiră ascuțit. „Trebuie să fii pedepsit.” Împinge un deget adânc în mine și eu mă strâng în jurul lui. „Fac.” Mă pompează cu ea și îmi desfac puțin picioarele pentru a-i oferi un acces mai mare.

„Du-te în pat”, mârâie el.

„Patrick va fi acasă în orice moment.”

„Atunci, grăbește-te al naibii”, se repetă el, mă apucă de mână și mă trage în sus pe scări și mă conduce pe hol până în dormitorul nostru, odată înăuntru, dă încuietorea și se întoarce spre mine.

Ne uitam unul la altul, atata magie între noi și totuși când suntem așa, un singur lucru contează.

Atingere.

Se duce să-mi ia rochia de deasupra capului meu.

— Nu avem timp pentru asta, răsturn eu. „Doar dă-mi dracu’.

Se apleacă și îmi scoate chiloții și apoi arată spre pat. „Pune-te pe mâini și în genunchi.”

Emoția mă străbate și îngenunch pe marginea patului.

Degetele lui îmi trec prin carne și el scoate un fluier scăzut. „N-ai naibii de idee cât de fierbinte ești așa.”

Chicotesc, apoi el îmi apucă oasele șoldului și se trânteste cu putere, trântând aerul din plămâni, ținându-se adânc.

Corpul meu se ondulează în jurul lui pe măsură ce se adaptează la dimensiunea lui.

La începutul sarcinii mele, Tristan era speriat că va răni copilul, dar acum... acum s-a întors la eul lui de băiat rău și îmi place la naiba.

Mă ia dracu, adânc și tare, și pot simți fiecare venă de pe lungimea lui groasă, îngrozită, când lovește exact locul potrivit.

O mașină oprește în față. „Patrick e acasă.”

„La naiba.” Mă pompează mai tare, repede și furios. Urmărind eliberarea de care avem nevoie amândoi.

„Atât de bine”, respir.

Îmi împinge umerii în jos spre pat cu mâinile, iar schimbarea poziției mă face să trec cu capul înainte într-un ucigaș de orgasm, gemu în saltea și el trânteste o dată...

De două ori.

De trei ori și se ține adânc când intră în corpul meu.

Ușa din față se închide trântind. „Tristan, mamă?” sună Patrick de la parter.

„La naiba.” El iese și mă sărută repede în spate și apoi îl plesnește. „Trebuie să plec.” Își pune pantalonii scurți și aleargă la ușă și dispare. „Vino, amice”, strigă el când îl aud alergând pe scări. „Cum a fost?”

Știe că dacă nu merge să-l găsească pe Patrick, Patrick va veni să ne caute.

Îmi dă timp să mă adun.

Zâmbesc în perna mea, inima îmi bate în continuare, corpul îmi tremură peste tot.

Am nevoie tot timpul.

Relaxarea orgasmică începe să plutească.

Trag un pui de somn.

Tristan stă pe podea în timp ce citește din nou instrucțiunile. „Nu. asta nu are sens.”

„Da-mi aia.” Harry îi smulge instrucțiunile.

„Îți spun că roțile merg mai întâi”, răspunde Fletcher.

„Cine a scris aceste instrucțiuni oricum?” Tristan pufăie. „M-am săturat de idioții ăștia care nu știu să scrie instrucțiuni.”

„Poate că oamenii care nu le pot citi sunt idioții.” fac ochii mari.

Își prefăce un zâmbet și apoi își lasă fața în jos.

Patrick ridică punga cu șuruburi în timp ce le inspectează.

„Nu le pierde pe acestea, Tricky.”

Mă uit de pe balansoarul din colț, băieții sunt în creșă încercând să construiască căruciorul.

Încercarea de a fi cuvântul cheie.

Au construit leagănul ieri și pătuțul azi-dimineață, dar acest cărucior i-a lăsat nedumerit.

„Mai sunt instrucțiuni?” întreabă Tristan, distras. „Cu siguranță nu poate fi asta.”

„Când pun mâna pe tipul ăsta”, exclamă Harry, dând pumnul pentru un efect suplimentar.

„Poate că avem câteva în celălalt plic, mă duc să mă uit.” Cobor în dormitorul meu, iau documentele și mă întorc la creșă. „Iată, încearcă asta.” Îi dau lui Tristan.

Începe să citească și se încruntă. "Ce-i asta?"

„Sunt actele de judecată.”

"Pentru ce?"

„Pentru audierea de adopție.”

Ochii lui se ridică să-i întâlnească pe ai mei.

„Este timpul”, șoptesc eu.

Băieții gâfâie.

El clipește înapoi lacrimile. "Ce?"

„Vreau să fi tatăl băiatului.” Zâmbesc cu speranță. "Legal. Înainte să vină copilul.”

Am depus actele în secret cu luni în urmă și tocmai au fost aprobate.

Citește ziarele de parcă nu-i venea să creadă și fața i se încurcă de emoție.

„Uite ce ai făcut, Harry”, se răstește Patrick revoltat. „Plânge acum pentru că trebuie să fie tatăl tău și tu ești atât de obraznic. Harry va fi bun de acum înainte, nu-i așa, Harry.

Tristan îl trage pe Patrick în poală. „Sunt lacrimi de bucurie, Tricky.” Își întinde brațele pentru ceilalți băieți. "Vino aici."

„Continuă”, țipă Harry.

Toți băieții se scufundă pe Tristan și toți râd și se îmbrățișează în timp ce se rostogolesc pe podea. „Vă iubesc băieți.”

"Si noi te iubim."

Lacrimile îmi umplu ochii când îi privesc, sunt atât de aproape.

Wade și-ar dori asta pentru fiii săi, să aibă un tată care să-i iubească din toată inima. Să le dea ceea ce nu mai poate.

Nodul din gat este atât de mare incat ma doare.

Acesta este lucrul potrivit.

„Toți se ridică.” Judecătorul intră în tribunalul familiei și camera stă în picioare.

Ne așezăm în primul rând, toți cinci.

Tristan este radiant de fericire, de asemenea copiii. Îmbrăcați în cele mai bune costume ale lor, cred că toți sunt mai entuziasmați decât atunci când ne-am căsătorit.

Aceasta este o mare problemă pentru ei.

Și la mine.

În starea mea de gravidă, mă simt supraemoțională. Au fost multe lacrimi, lacrimi fericite. Dar când i-am văzut pe părinții lui Wade intră în liniște și stau în fundul sălii de judecată, inima mi s-a frânt puțin.

Înseamnă foarte mult că sunt aici să mă susțină pe mine și pe copii cu asta. Ei îl adoră pe Tristan și știu că asta și-ar fi dorit Wade. Este ceea ce este mai bine pentru băieți, știu și eu, dar totul este puțin real astăzi.

Jameson și Emily, Elliot și Christopher sunt toți aici, la fel și părinții lui Tristan, părinții și fratele meu.

Este o zi mare pentru familia noastră.

Judecătorul are părul cărunt și poartă un halat, se uită peste ochelarii cu rame aurii și ne zâmbește cu un gest amabil din cap, apoi se uită în jos la documentele din fața lui. „Sunt astăzi aici pentru a apela la problema adopției lui Fletcher Anderson, Harrison Anderson și Patrick Anderson.”

Camera stă liniștită și Tristan îmi strânge mâna în a lui.

„Domnul. Miles, ai completat documentele corespunzătoare?” întreabă în timp ce se uită peste o grămadă de hârtii din fața lui.

„Da, domnule onorabil.” Tristan îmi strânge din nou mâna.

„Am examinat dosarul și cred că este în interesul lui Fletcher, Harrison și Patrick Anderson să fie adoptat de Tristan Miles.”

Toți băieții sunt plini de entuziasm și eu zâmbesc în timp ce îi privesc, ei aproape sar de pe scaune și cu greu pot sta nemișcați.

„În primul rând vom semna acordul de adopție. Părinții trebuie să semneze și orice copil cu vârsta de peste paisprezece ani va semna singur.” Îi dă documentele secretarei. „Poți semna acum.” Tristan, cu mine și Fletcher stăm și semnăm unde ni se spune.

Christopher se îndepărtează făcând fotografii cu telefonul său.

Semnăm acolo unde ni se spune, iar secretarul ne verifică semnăturile și dă actele înapoi judecătorului, el le citește peste ochelarii. „Prin semnarea acestui document, declar că tu, Tristan Miles, ești acum părinte sub ochii legii. Veți avea toate drepturile și îndatoririle relației părinte-copil, dar, cel mai important, toate bucuriile.”

Tristan le zâmbește larg băieților.

— Felicitări, domnule Miles. El lovește cu ciocanul. „Fie ca toți să fiți o familie foarte fericită.”

Se ridică și iese din cameră și Tristan și băieții se îmbrățișează.

Toată lumea îi strânge mâna și îi îmbrățișează pe băieți, iar eu arunc o privire către părinții lui Wade, care încă stau în rândul din spate.

Mă bucur că au venit, chiar sunt.

În cele din urmă coboară până la noi, iar Tristan se întoarce și strânge mâna tatălui lui Wade și o sărută pe mama lui pe obraz. „Vă mulțumesc foarte mult că ați venit. Inseamna mult.”

„Wade ne-ar fi vrut aici.”

Și lacrimile vin, umplându-mi ochii de dragoste și tristețe și amintiri și speranță.

Mama lui Wade mă trage în brațe pentru o îmbrățișare în timp ce încerc să mă trag, ea înțelege.

Sunt trist pentru Wade, dar fericit pentru băieți.

„Luăm ceaiul de după-amiază înapoi la noi acasă”, le spune Tristan. „Ne-ar plăcea dacă ne-ați putea alătura.”

"Ar fi minunat." Frank dă din cap. „Ne întâlnim acolo.” Cu încă o îmbrățișare pentru băieți din partea tuturor, ne întoarcem spre parcare și urcăm cu toții în mașină. „Deci cum te numim acum?” întreabă Harrison de pe bancheta din spate.

Ochii lui Tristan se îndreaptă spre el în oglinda retrovizoare. „Orice vrei să-mi spui.”

„Măgar”, întreabă Harrison.

Chicotesc, dacă ar ști cât de mult i se potrivește.

„Nu măgar”. Tristan își dă ochii peste cap.

„Ei bine, dacă nu vă pot spune Măgar, vă spun tată”, spune Harry.

"Bine...." Nărilor lui Tristan se fulgeră în timp ce își ține ochii pe drum. „Tata este.”

„Pot să-ți spun tată?” tachinez.

Ochii lui Tristan se îndreaptă spre mine și apoi coboară la sânii mei.

ticălos murdar.

„Nu este tatăl tău, mamă”, anunță Patrick. „Este al nostru, ai deja un tată.”

Tristan chicotește și îmi ridică mâna și îmi sărută vârful degetelor.

„O, pentru numele lui Dumnezeu, concentrează-te pe drum”, geme Harry.

Doua luni mai tarziu.

„Sună-mă în seara asta și înregistrează-te”, îi spune Tristan lui Fletcher.

"Da."

— Și nu vreau să conduci după zece noaptea.

Fletcher își dă ochii peste cap.

„De fapt, nu ieși deloc până când ne întoarcem. E doar o săptămână, nu te va strica să stai acasă cu frații tăi. Tu ești responsabil de casă, stai aici și concentrează-te pe asta.”

"Tata." Fletcher geme. "Stop."

„Doar că nu....” Tristan se întoarce spre mine. — Poate că nu este momentul potrivit să pleci, Claire.

„Mergem . ” Îmi fac ochii mari la el. „Vreau puțin timp singură cu soțul meu.”

Tristan expiră puternic de parcă aș fi cel mai mare inconvenient din lume și se uită înapoi la băieții care sunt aliniați la rând pentru a-și lua rămas bun. Plecăm cu o săptămână înainte de a se naște copilul, mama și tata sunt aici să rămână cu copiii.

Am rezervat-o înapoi când ne-am căsătorit prima dată, dar acum că s-a întâmplat, Tristan este frenetic să părăsească băieții, aceasta este prima dată când trebuie să o facă.

Tristan se mută la Harrison. "Harry, acum..." Se oprește în timp ce se gândește o clipă. „Știi ce se va întâmpla dacă vei avea probleme cât timp suntem plecați, nu-i așa?”

"Da." Harry dă din cap.

„Și va merita?”

„Nu, tată.”

„Și tu ești responsabil de ce?”

„Curățarea piscinei și tundează gazonului.”

Tristan dă din cap și îl îmbrățișează. „Bine, ai grijă de bunicii tăi, te rog. Și fără jocuri după nouă.”

Zâmbesc în timp ce mă uit mai departe.

Se mută la Patrick. „Bine, Tricky, tu ești responsabil cu animalele și cu udarea grădinii.”

"Știu." Patrick zâmbește mândru.

„Și o ajut pe bunica”.

"Știu."

„Și ne poți suna oricând. Știi că nu-i așa, pentru că o să aștept să mă suni și nu contează dacă e chiar în miez de noapte.”

„Tristan.” L-am întrerupt, serios, vom fi aici toată ziua.

"Bine bine." Îi îmbrățișează pe toți a doua oară.

"Multumesc mult." Îmi îmbrățișez mama și apoi pe tatăl meu. „Apreciem cu adevărat acest lucru.”

„Voi, copii, distrați-vă.”

"Vom." Tristan zâmbește în timp ce strânge mâna tatălui meu: „Mulțumesc. Sună-mă oricând pentru că...”

„Tristan”, strigă toată lumea, întrerupându-l.

Își ridică mâinile în semn de capitulare. "Bine bine. Urcă-te în mașină, femeie." Încearcă să se comporte dur când îmi deschide ușa mașinii pentru mine.

„La revedere tuturor”, strig. "Sunt atât de emoționată."

Tristan închide ușa, se urcă la volan și se uită la mine. — Sunteți pregătită pentru luna dumneavoastră, doamnă Miles?

zambesc. „Pariezi că sunt viața ta naibii.”

Avionul aterizează pe pistă și îi zâmbesc partenerului meu de călătorie.

Ne îndreptăm spre casa de lux de pe plajă a lui Jameson din Miami, era cât se poate de plajă, fără să părăsim SUA. Fiind astfel însărcinată, Tristan era prea nervos pentru a părăsi țara.

Mă uit pe fereastra avionului privat să văd mașina pe asfalt care ne așteaptă, abia aștept să ajung acolo.

Trei zile mai tarziu.

Mă întind pe șezlong și zâmbesc soarelui, topless și însărcinată și, doamne, trebuie să arăt un răsfăț. Soarele de pe pielea mea este prea perfect pentru a fi acoperit.

Tristan doarme pe șezlong lângă mine și acesta este cel mai relaxat pe care l-am văzut vreodată. A fost atât de ocupat cu munca, cu copiii și cu casa și cu pregătirea pentru copil, încât literalmente nu s-a oprit de luni de zile.

Aveam nevoie de asta.

Timp pe cont propriu pentru a respira. Să vă faceți timp să vă bucurați unul de celălalt, fără să vă gândiți la cină, fără treburi și fără copii care se ceartă peste masă.

Doar noi doi și tot sexul zgomotos pe care îl putem face.

Și crede-mă, am avut multe. Cred că vopseaua se desprinde de pe pereți din lucrurile pe care le-a văzut.

Am luat brânză și biscuiți la cină aseară și a fost al naibii de perfect.

Ne-am întins lângă piscină și am privit apusul soarelui, Tris a băut cocktailuri, eu am băut mocktail-uri și ne-am mâncat greutatea în brânză și biscuiți. Când ne-a venit să ieșim la cină, eram amândoi plini și nu aveam chef să mergem. Așa că ne-am înmuiat timp de două ore în cada cu hidromasaj.

Iau blocnotesul și pixul lui Tristan și citesc numele la care am restrâns-o. Există ceva mai greu decât să alegi numele unui copil?

ALEGERILE DE TOP.

FETELOR

- **Vară**
- **Phoebe**
- **Salvie**
- **Micha**
- **Arna**
- **Mac**
- **violet**
- **Keeley**

BĂIEȚI

- **William—Billy**
- **Evan**
- **Arlo**
- **Regan**
- **Artă**
- **Nate**
- **Braxton**
- **Cooper**

Zâmbesc în timp ce trec peste nume, Tris s-a gândit atât de mult la asta. "La ce te gândești?" întreabă, cu vocea încă adormită. Ma uit peste. "Nu știu." Îmi răsucesc buzele în timp ce trec peste lista. „Vreau un nume care să meargă cu numele celorlalți băieți, dar apoi trebuie să sune puternic cu Miles.” „Anderson-Miles”, răspunde el. Ma uit spre el. "Ce vrei să spui?" „Vreau ca numele de familie al bebelușului să fie Anderson-Miles, vreau să aibă același nume de familie cu mama și frații săi.” — Vrei ca copilul să aibă numele de familie al lui Wade? El ridică din umeri. „Îmi împarte fiii lui, este corect să-mi împart copilul cu el. Și el face parte din această familie.” Am ochii plini de lacrimi când mă uit la el. *Tocmai când crezi că nu poți iubi pe cineva mai mult decât faci deja.* „Nu, Tristan. Nu vei împărți acest copil cu nimeni. Tu ești tatăl lui și numele lui va fi Miles și numai Miles.” Îmi dă cel mai bun aspect din toate timpurile. Mă ridic și mă aplec și îl sărut ușor. „Nu ai idee cât de mult înseamnă pentru mine că ai oferit asta.” Buzele mele zăbovesc peste ale lui. „Dumnezeule, te iubesc atât de mult”, îi șoptesc. „Cum te merit vreodată?” Îmi prinde fața în mâinile lui în timp ce sărutul nostru se adâncește. „Probabil ar trebui să-mi sugi pula pentru a dovedi asta.” Răspund, răspuns tipic Tristan Miles, nimic nu se va schimba vreodată. „Întotdeauna se întoarce la a suga pula cu tine, nu-i așa?” Zâmbește și mă trage deasupra lui: „Știi asta, puiule. A fi ocupat.”

Tristan mă legănă pe muzica de pe ringul de dans. „Nu vreau să merg acasă mâine.” El zâmbește lângă tâmpla mea. "Nici eu." Zâmbesc pe buzele lui. „Mulțumesc, aceasta a fost una dintre cele mai bune săptămâni din viața mea.” Și are, înot, soare, răs și dragoste. Atât de multă dragoste. "Are." Zâmbește melancolic în timp ce privește peste mulțime. „Sunt nervos pentru venirea copilului.” "Tu ești?" mă încruntă. „De ce, ești un firesc cu copiii?” „Înseamnă mai puțin timp cu tine.” Ochii mei îi caută pe ai lui. „Nu vei avea niciodată mai puțin timp cu mine.” „Știm amândoi că nu este adevărat. Timpul nostru împreună este deja atât de....” "Aglomerat?" Zâmbesc. Zâmbește de parcă nu ar fi vrut să detalieze.

„Tris.” Ridic privirea spre el. „Într-o zi, acești copii vor dispărea cu toții, vor fi mutați și își vor trăi propriile vieți și vom fi doar eu și tu. Tot singur în casa noastră mare și veche.”

"Promisiune?"

Inima mi se rupe puțin, este prima dată în relația noastră când a recunoscut că are nevoie de mai mult timp singur. Trebuie să fac mai mult efort după ce vine copilul. "Îți promit." Continuăm să ne legănăm pe muzică. „Ar trebui să facem o nouă tradiție de familie.”

"Ce-i asta?"

„Tu și cu mine ar trebui să ne întoarcem aici în fiecare an pe cont propriu, timp de o săptămână. Doar noi doi.”

Îmi zâmbește. „Am putea face asta.”

„Poate că anul viitor putem face un alt copil sau poate chiar gemeni.”

El tresări. — Calmează-te, Anderson. La dracu.”

Chicotesc și el îmi ia buzele în ale lui cu un sărut perfect, tandru și iubitor. Fierbinte și grele, toate lucrurile care este soțul meu frumos. Mâna lui alunecă peste stomacul meu de gravidă în timp ce mă ține aproape, îi simt excitarea rostogolindu-se ca o ceață. Suntem atât de sincronizați fizic, parcă împărțim un corp. — Trebuie să te duc acasă, doamnă Miles.

Îi zâmbesc. „Ei bine, asta depinde.”

"Pe ce?"

„Dacă vei face lucruri rele corpului meu.”

„Asta poate fi aranjat.” Zâmbește întunecat în timp ce își trece mâna peste stomacul meu încă o dată. — Ei bine, cât de rău pot face cu tine în această stare.

— Te referi la starea mingii de plajă?

Mă trage de mână de pe ringul de dans. „Vorbesc despre starea balenei orca.”

Am izbucnit în râs și el la fel. „Îmi spui balenă?” Falsesc gafâind.

„Nu-ți face griji, iubesc balenele.” Îmi ia haina și geanta de mână. „Mai ales să le draci.”

Râd în hohote. — Trebuie să nu mai vorbești acum, domnule Miles.

"Știu."

Stau întins pe o parte în întuneric, camera este luminată doar de o lampă, iar Tristan stă întins în spatele meu, cu trupul lipit de al meu. Are piciorul meu de sus agățat peste antebraț, în timp ce mâna lui se sprijină protector peste stomacul meu.

Penisul lui gros alunecă în carnea mea udă și eu scânc în timp ce corpul meu se ondula în jurul lui, aceasta este poziția pe care o alegem acum. Ne putem săruta, iar el poate să mă tragă adânc fără teamă să nu mă rănească. Nu că ar putea vreodată.

Strângerea lui de stomacul meu devine mai strâns pe măsură ce se îndreaptă mai repede, patul începe să lovească peretele și eu gemu, adânc și jos.

Asa de. La naiba. Bun.

„La dracu-mă,” scâncesc în gura lui. „Dă-mă dracu’ adânc.”

Ochii îi pâlpâie de excitare în timp ce accelerează ritmul, soldurile mișcându-se în ritmul pistonului. Sunetul trupului meu umed care îl sughează ecouri în cameră. El se ridică și îmi ciupește sfarcul și mă convuls într-un orgasm; strig ca și el.

Se ține adânc și îi simt smucitura penisului când se golește în mine.

Mă apucă de față și mă sărută atât de tandre, încât mă topesc în el.

Suntem atât de îndrăgostiți.

Tristan

Mâine este ziua.

„Bine, deci avem cămăși de noapte.” Patrick și cu mine facem o ultimă verificare a geanta de spital a lui Claire. Căutam ceva în poșeta lui Claire astăzi și am găsit o listă de la spital despre ce ar trebui să aducă cu ea, este prima dată când o văd. Ea ignoră complet lista.

Patrick și cu mine nu suntem.

Împied cele patru cămăși de noapte și le pun pe o grămadă pe pat, am verificat această geantă de zece ori dar am tot sentimentul că am uitat ceva. Acum că am o listă, o pot verifica în sfârșit pe bune.

Claire este mult prea relaxată în legătură cu toate acestea, i-ar putea păsa mai puțin ce am putea uita. Este un dezastru care așteaptă să se întâmple.

— Ce altceva mai este pe listă, Tricky? Întreb.

„Sac de toaletă.” Patrick sună.

Am pus punga cu articole de toaletă pe pat. "Verifica."

"Sanitar...."

"Verifica." Am pus cele trei pachete de tampoane pe pat.

Patrick ridică un pachet și îl întoarce să se uite în spate. „Ce sunt chiar aceste lucruri?”

„Perne pentru copil.” Îi smulg pachetul și îl pun pe pat.

„Chiloți negri.” Continuă să citească, ridică privirea la mine. „De ce trebuie să fie negri?”

„Nu știu, lucruri ciudate pentru fete.” dau din umeri. „Cine știe ce se întâmplă acolo jos. Următorul?”

„Șosete.”

Arunc șase perechi de șosete pe pat. „De fapt, probabil că are nevoie de mai mult.” Mă duc la sertarul ei și scot alte două perechi.

„Haine pentru copil.”

"Ce?" mă încruntă.

„Aici scrie... haine pentru copil.”

"Da-mi aia." Ii smulg lista. „Nu mi-a spus niciodată că trebuie să împachetăm haine pentru copil.”

El ridică din umeri. "Nu știu."

O văd pe Claire afară, în hol. „Claire”, strig eu. "Vino aici te rog."

Ea intră. — Da?

„Ai uitat ceva?” Îmi fac ochii mari la ea. „Ceva foarte important.”

"Precum ce?"

„Ca hainele pentru copil?” icnesc. „Crezi că acest copil va fi nudist? Cum ar fi, o să fie doar freeball în spital, aruncând picioare-despărțite peste tot?”

„Ești idiotu?” Ea își dă ochii peste cap. "Asa de.... Du-te, atunci, împachetează haine pentru copil." Ea iese din cameră fără nicio grijă în lume.

„Al naibii de necrezut”, mormăi eu pe sub răsuflarea mea. „Acum o să am nevoie de o geantă complet nouă.”

"Pentru ce?"

„Haine pentru copil, Patrick. Ce geantă vom folosi?"

Patrick se gândește o clipă și ridică din umeri.

Ies pe hol și strig pe scări. „Claire, în ce geantă voi împacheta hainele pentru copil?"

Tăcere....

„Claire?"

„Gecul de scutece, Tristan”, răspunde ea neclintit.

„Ah...." Dau din cap. — Dar nu avem nevoie de asta pentru scutece?

„Mă omori”, strigă ea înapoi.

Te omor într-un minut.

Mă întorc în dormitor. „Mama ta a spus să folosești geanta pentru scutece.”

— Dar nu este pentru scutece? Patrick se încruntă.

„Tocmai asta am spus.” Intru în camera copilului și mă uit în jur după Patrick. „Ei bine, vii?"

"Da." Patrick oftă în timp ce intră și se așează pe balansoarul din colțul camerei.

„Oh, te deranjez?" suf.

Se întinde pe spate și își ridică picioarele peste brațul scaunului.

„Vă fac să știi, Patrick, că ai un frățior sau o soră care sosește mâine și este datoria noastră să ne asigurăm că are haine de îmbrăcat.”

Se uită la mine nespus.

— Pentru că mamei tale evident că nu-i pasă.

„Am auzit asta”, strigă Claire din dormitorul nostru.

„Nu ne mai uitați cu urechea la conversațiile noastre”, îi sun înapoi.

"Bine." Deschid ușile dulapului; Hainele dulci pentru bebeluși sunt toate agățate pe umerase minuscule și drăguțe, iar un val de emoție mă străbate.

Mâine.

"Bine." Deschid un sertar. „Ce ar trebui să împachetăm?" Scot o maiotă, este micuță și lungă de aproximativ treizeci de centimetri, mă uit înapoi peste umăr către Patrick. „Mama ta crede că avem un șarpe?"

El ridică din umeri. "Nu știu."

„Nu știi mare lucru, nu?"

El ridică din nou din umeri.

Iau o grămadă de tricouri de șarpe și le pun pe masa de schimb. „Stecete.”

Îmi bat la tâmplă. „Aha, pentru geanta cu scutece.” Iau o grămadă de scutece și le pun pe masa de schimb.

„Haine de ieșire”, spune Patrick.

„Hmm.” Mă uit în jurul garderobei. „Ce înseamnă o clasă pentru copii ca haine de ieșire?”

Patrick ridică din umeri. "Nu știu."

La naiba.

Mă întorc în dormitorul meu să o văd pe Claire întinsă pe pat, cu ochii închiși, pare atât de liniștită, dar avem un rahat de făcut, nu avem absolut timp de dormit. „Claire.” O bat pe picior. „Claire.”

— Ce, Tristan? Oftă de parcă eu aș fi cel mai mare inconvenient din lume.

Asta e incomod și pentru mine, știi?

„Câte ținute ar trebui să împachetez pentru copil?”

Ea deschide un ochi să mă privească. „Ce vrei să spui, ținute?”

„Ținute, haine.” fac ochii mari; cum de nu stie ea ce înseamna asta?

— Copilul nu poartă ținute, Tris.

"Ce vrei să spui?"

„Va purta salopete”.

"Ce?" Îmi încurc fața. "Tot timpul?"

„Sunt comozi.” Ea închide din nou ochii. „Voiam să arunc o geantă împreună în seara asta, nu te stresa. Dacă am nevoie de ceva cât suntem la spital, poți pur și simplu să aduci în discuție.”

"Oh." Mă uit la ea o clipă, mă simt atât de prost la toate astea.

Bate în patul de lângă ea. „În acest moment am nevoie de o îmbrățișare din partea soțului meu.”

Mă întind lângă ea și ea mă ia în brațe și mă sărută pe frunte. „Ești foarte drăguț cu bagajele. Mulțumesc.”

Îmi dau ochii peste cap.

Drăguț.

„O să fii cel mai bun tată.” Ea zâmbește cu ochii închiși. „Acest copil este atât de norocos.” Ea își trece degetele prin părul meu în timp ce trec mental prin ce altceva trebuie să fac astăzi.

— Ai o aventură cu un șarpe? Întreb.

"Ce?" Ochii ei se deschid de surprindere.

„Singletele pe care le-ați cumpărat nu sunt umane, sunt pentru un pui de șarpe.”

Ea izbucnește în râs. „Sunt lungi, așa că poți să le bagi, idiotule.”

"Oh." zambesc. „Asta are mai mult sens.”

"Ce faci?" sună Patrick. „Muffy, nu.”

„Ce se întâmplă acolo?” strig eu.

„Muff stă în punga de scutece.”

Zbor din pat ca un maniac. „Dacă pisica aia se pierează în punga de scutece, se întâlnește cu adevărat cu creatorul ei.”

Mă schimb în halat și îmi pun plasa de păr. Îmi pun papucii medicali peste pantofi și mă spăl pe mâini.

Sunt bolnav de nervi.

Claire este pregătită pentru operație. Deoarece a avut ceea ce ei numesc trei nașteri naturale nereușite în trecut, ea are programată o cezariană.

— Sunteți gata, domnule Miles? mă întreabă asistenta.

"Da."

Tâmp.

Tâmp.

Thump îmi merge inima.

"Pe aici, vă rog."

O urmăresc pe asistentă în sala de operație și o văd pe Claire toată îmbrăcată cu o plasă. Ea îmi zâmbește. "Hei, tu."

"Bună." Mă simt slăbit.

Un ecran este sus între ea și stomacul ei, sunetul a două bătăi ale inimii răsună prin cameră și inima mi se răsucesc. O lumină uriașă atârnă deasupra mesei de operație.

Acesta este plin.

„Poți sta aici.” Asistenta mă trage pe un scaun lângă pat și mă așez și iau mâna lui Claire în a mea. „O, Doamne, ești bine?” șoptesc în timp ce o sărut pe frunte. "Te simți bine?"

Ea zâmbește și dă din cap. „E bine, iubito, calmează-te. O să fie bine.”

Așa ceva de spus Claire, mereu îngrijorată pentru toți ceilalți, în afară de ea însăși.

„Bună, Tristan. Hai să-ți naștem copilul, da?” spune medicul dezinvolt de parcă ar face asta în fiecare zi.

Adică, probabil că face orice.

"Sună bine." Îmi țin ochii concentrați pe Claire și în vederea mea periferică văd doctorul și asistentele mișcându-se. Corpul lui Claire zvâcnește puțin și îmi încurc fața și îi sărut tâmpla. „Te iubesc”, șoptesc eu.

Corpul ei se mai mișcă de parcă o mișcă și ea nu are control și simt că nu pot respira.

Dumnezeul meu.

Mă lipesc atât de tare de mâna lui Claire, te rog să fii bine.

Vă rog să fiți bine.

Dacă i s-ar întâmpla ceva...

Corpul ei se mișcă destul de violent și închide ochii ca și cum ar fi durere.

„Te-a durut?” bâlbesc.

"Nu. Doar o senzație ciudată." Ea îmi zâmbeste. "Sunt bine."

Dau din cap nervos și ochii mei se îndreaptă spre doctori, ce durează atât de mult?

Corpul ei se mișcă din nou și perdeaua este lăsată la timp pentru a-i vedea ridicând copilul din stomac. Este acoperit cu chestii albe și dolofan și mare. Strigă tare și Claire râde. „Este o fetiță.” Doctorul zâmbeste.

O fata.

Am ochii mari.

O fata.

Ei ridică copilul să se întindă pe pieptul lui Claire, iar Claire o sărută pe frunte. „La mulți ani, dragă”, șoptește ea.

Silueta lor se estompează.

„Tristan”, șoptește Claire printre lacrimi. "Uită-te la ea."

Sărut capul mic al bebelușului și apoi al lui Claire în timp ce îi strâng strâns.

Lacrimile nu se vor opri și îmi șterg ochii cu dosul mâinii. "Te iubesc. Atâta." O țin pe Claire aproape în timp ce amândoi ne uităm la fetița perfectă. "Te iubesc și eu scumpule."

Vine asistenta. „Trebuie să verificăm elementele vitale ale copilului acum.”

Ea merge să ia copilul și ochii lui Claire se îndreaptă spre mine. „Du-te cu ea.”

"Ce?"

„Tu stai cu copilul, nu-ți lua ochii de la ea nicio secundă.”

"Și tu?" Ochii mei se îndreaptă spre doctor.

„Vom coase aici pentru o vreme; Claire se va întâlni cu voi doi înapoi în cameră”, spune medicul.

Ce?

Vreau să rămânem cu toții împreună, nu vreau să o las pe Claire singură aici.

Nu.

Asistenta înfășoară copilul și ochii lui Claire se îndreaptă spre mine încă o dată. — Du-te cu ea, Tristan, nu o lăsa în pace.

Ochii mei trec între Claire și copil...

„Are nevoie de tine”, șoptește Claire.

Auzirea acestor cuvinte trezește ceva în mine, ceva ce nu am mai experimentat până acum.

"Bine." Pe pilot automat, stau în picioare și cu inima în gât o urmăresc pe asistentă din sala de operație. Mă uit înapoi la iubirea mea, întinsă singură pe masa de operație și pentru prima dată în viața mea o înțeleg.

A fi părinte înseamnă a-ți pune copilul înaintea ta... de fiecare dată în orice circumstanță.

Trecem într-o altă cameră și urmăresc în tăcere cum copilul este cântărit și micuța ei brățară este pusă. Ei fac un test de înțepare la călcâi și ea țipă tare.

„Nu i-a plăcut asta, ascultă plămânii ăia puternici.” Asistentă râde.

Zâmbesc printre lacrimi, ea este plină de luptă ca mama ei.

Asistentă își șterge fața și o îmbracă și apoi o înfășoară strâns într-o pătură de iepuraș roz, o pune într-un pătuț pe roți. „Hai să te ducem în cameră.”

O urmăresc pe asistentă pe coridor pentru că am un fel de moment în afara corpului.

Totul este atât de casual, ca și cum aceasta ar fi orice zi normală.

Dar nu este orice zi.

Un suflet mic perfect tocmai a intrat în lume, este monumental.

Ajungem în camera lui Claire și mă uit în jur, nu este în regulă că ea nu este încă aici. Că băieții nu sunt încă aici.

„O poți ține în brațe în timp ce o aștepti pe Claire.”

Mă uit la ea cu ochii mari, nu știu dacă sunt în stare de șoc sau ce?

„Stai pe scaun și ți-o dau.”

"Bine." Cad în șezlongul din colț și asistentă ia copilul și mi-o dă.

Oh....

Mă uit la chipul ei perfect, în timp ce ea se uită la mine.

„Bună”, șoptesc eu. "Ești atât de dragută."

Are părul închis la culoare ca mine, gene lungi și buze roz.

Atât de perfect.

Îmi trec degetul pe fața ei și încerc să memorez acest moment în timp. Luați fiecare secundă din înregistrare pentru că știu că atâta timp cât voi trăi, nu vreau să uit niciodată acest sentiment.

Ea se ridică și mă apucă de degetul, inima mi se oprește și ochii mei plini de lacrimi din nou. Aceasta este o persoană mică cu adevărat vie, cu propria ei inimă și minte.

O bucată din mine și din Claire.

Oh, Doamne.

Aud un zgomot venind pe coridor afară și aud râsul lui Claire.

Ea este aici.

Mă ridic și cu bebelușul nostru micuț strâns în brațe, îmi aștept soția. Claire apare în vedere și lacrimile încep din nou.

Doamne, oprește-te.

Claire râde când mă vede. "Aici sunt ei. Cei doi bebeluși ai mei."

O duc pe Claire înăuntru și îi verifică toate elementele vitale în timp ce amândoi stăm în colț și așteptăm cu răbdare. Este conectată la aparate de tensiune arterială.

„Vrei să o ții în brațe?” Întreb.

Ea dă din cap și trec cu grijă peste ea, e atât de mică încât mi-e teamă că o voi sparge.

„Hei, Bubba.” Ea zâmbește în timp ce se uită în jos la ea. „Ești atât de drăguță.”

Mi se face un nod în gât în timp ce privesc.

O rearanjează și asistenta o ridică pe mamelon și începe să sugă.

Cum naiba știe ea să facă asta deja?

Copilul meu este un geniu.

Asistentele ne lasă în sfârșit în pace, iar eu mă așez pe marginea patului și o sărut pe fruntea lui Claire.

Nu există cuvinte pentru ceea ce simt.

Dragoste beat....

„Tris.” Claire îi zâmbește. „Ea este perfectă.”

„Ca si tine.” O țin aproape. „Mulțumesc, nu te-am iubit niciodată mai mult.”

Îi zâmbim amândoi.

„Cum vrei să-i spui?” întreabă Claire. „Este alegerea ta, îmi plac toate numele de pe lista ta, așa că depinde de tine.”

Mă uit la ea și zâmbesc, știu exact cum să-i spun. „Vara Claire Miles.”

Ochii lui Claire se înnebunesc. „Este numele perfect.”

„Pentru copilul perfect, ai văzut cât de inteligentă știe să facă asta când s-a născut acum cinci minute?”

Claire chicotește.

„Copilul este un geniu.”

„Patrick, mergi mai repede.” Auzim ceartă de pe coridor. Băieții ies la vedere și se opresc cu toții la ușă, cu ochii mari.

„Vino să-ți cunoști sora, băieți.” Zâmbesc mândră.

„O fata?” Patrick se încruntă.

Claire zâmbește. „O fetiță.”

Harry tresări. „O fata?”

— Da, o fată, răsturn eu.

Mulțumesc să nu ia naiba alt băiat.

Toți băieții se înghesuie în jurul patului și privesc în tăcere, pe jumătate șocați. Pe cine glumesc, complet șocată.

La fel si eu.

„Numele ei este Summer.” Claire zâmbește visătoare în timp ce se uită în jos la ea. „Mile de vară”.

Băieții s-au dus peste ea.

Ea termină de hrănit și Claire o împachetează.

Harry își întinde brațele întinse. „Pot să o țin în brațe?”

transpiram rece; Am o imagine cu el scăpând-o accidental pe cap sau niște rahat. „Hm....” Arunc o privire către Claire.

„Lasă-o să se odihnească acum, iubito, a avut o zi mare, poți să o ții în brațe în seara asta.”

Uf....

Mă întorc și mă uit prin cameră la cei patru copii și soția mei.

Atât de mult de iubit.

Claire

O privesc pe Summer dormind în patutul ei, atât de liniștită și senină. Brațele ei sunt sus lângă fața ei și din când în când își sugă buza de jos. Are părul închis la culoare și pielea măslinie, buze roz.

Un înger.

Seamănă atât de mult cu tatăl ei; mănunchiul perfect de bucurie și habar n-aveam de nivelul de pace pe care mi-o va aduce ea. Parcă toată ființa mea ar fi scos un oftat profund de ușurare.

Ea este aici.

O fetiță pe care să o iubești pentru totdeauna. Ultima dată am fost o tânără mamă, prinsă într-un vârtej de afaceri. Disperat să continui să lucrez și să-mi demonstrez valoarea mie și lumii.

De data asta va fi diferit, nimic altceva nu contează. Îmi cunosc valoarea acum și voi savura fiecare secundă de timp cu această fetiță iubită.

„Bate, bat”, se aude la ușă.

„Intrați.”

„Bună, acum este un moment bun?”

O față cunoscută iese la vedere cu un buchet imens de flori și râd. „Gabriel, ai venit să mă vizitezi.”

„Ahhh, bella.” Mă sărută pe obraji și mă ține de brațe în timp ce mă privește. „Uită-te la tine, strălucitoare și ca o mamă.” El aruncă o privire spre pătuț. „Aceasta este ea.”

— Este, țâșnesc eu. „Uite ce frumoasă este.”

Este o mare problemă pentru Gabriel să vină aici și să mă vadă, el și Tristan nu se înțeleg și, deși știu că asta nu se va schimba niciodată, se tolerează unul pe celălalt pentru mine.

El îi zâmbește pătuțului și își freca mâna peste părul ei. „Atât de pretios.”

„Ea este, nu-i așa?”

„Care este numele ei?”

„Vară.”

El zambeste.

„Mile de vară”. El ridică o sprânceană și eu chicotesc. „Nu spune asta.”

„Tenul ei este atât de întunecat în comparație cu ceilalți copii ai tăi”, spune el în timp ce o privește.

„Seamănă exact cu tatăl ei.”

„Oh.” El îi mângâie încet părul cu vârful degetelor. „Săracul dragă.”

Mă duc să mă ridic și tresar și el se încruntă. „Ce se întâmplă, te doare?”

„Am avut o cezariană.”

Se încruntă. „De ce?”

„Povestea lungă, a fost plănuită, voi fi bine în câteva zile.”

„Ți-am cumpărat flori.” Scoate ceva din buzunar și trece peste o mică cutie de cadou roz. „Deschide-l mai târziu.”

— Nu vrei să vezi ce ne-a cumpărat Gracie? zambesc.

El chicotește. — Mă cunoști prea bine, Claire. Se așează pe scaunul din colțul camerei.

„Ce mai *face* Gracie?” Întreb.

„Ea mă părăsește.”

"Ce?" mă încruntă. "Ce vrei să spui?"

„Ea și-a cumpărat un loc în Dumnezeu știe unde și și-a prezentat demisia. Ultima ei zi este vineri.”

Fața mea cade. „Păi... i-ai spus?”

„Spune-i ce?”

„Că ești îndrăgostit fără speranță de ea.”

Își dă ochii peste cap. „De unde vii cu rahatul asta? Nu sunt îndrăgostit de Gracie.”

"Da, sunteti."

„De ce naiba ai spune asta?”

"Pentru că este adevărat."

Expiră puternic. „Nu ai idee despre ce vorbești.”

"Da. Da, am văzut cum te uiți la ea. Ai iubit-o de ani de zile.”

"Suficient."

„Ei bine... trebuie să o oprești să plece.”

„Am încercat deja. Ea nu va rămâne.” Își suflă aer în obraji. „Probabil oricum e pentru cel mai bun.”

Îl privesc pentru o clipă, îl cunosc, ar fi foarte dezamăgit din cauza asta.

"Oricum." Se ridică. „Tocmai am venit pentru o vizită rapidă, trebuie să plec înainte să sosească plutonul de execuție.”

eu chicotesc.

„Poți să-mi faci o fotografie în care țin Summer ca să o pun mâine pe prima pagină a *Ferrara News* ?” El face cu ochiul.

"Iti poti imagina?"

„Poate că aș putea fi nașul ei.” El ridică răutăcios din sprâncene.

„Tristan ar avea un atac de cord.”

„Acesta este rostul.”

"Esti atat de rau." eu chicotesc. "Comporta."

Modul în care Gabriel îi momelă intenționat pe frații Miles este următorul nivel. Dacă nu am fi fost prieteni atât de buni înainte să-l cunosc pe Tristan, nu l-aș înțelege. Dar Gabriel este diferit, el nu este cine văd ei.

Îl cunosc pe el adevărat.

Rețineți că nu-i învinovățesc deloc pentru că nu-l plac. Tristan și cu mine am avut cele mai mari lupte din relația noastră din cauza prieteniei mele cu Gabe, dar el rămâne în viața mea. Nu este negociabil, mi-a fost un prieten drag și drag după ce Wade a murit și într-un moment în care mă simțeam total singur, îmi ținea mereu spatele.

Oricât de mult nu-l place lui Tristan, știu că îl respectă din cauza modului în care m-a protejat în trecut. Nu că el va admite vreodată.

Se ridică și îmi ia mâna în a lui. „Felicitări, bella, meriți să fii fericită.”

Îi zâmbesc în timp ce îi țin mâna în a mea. "La fel si tu."

Expiră puternic. "Poate într-o zi."

— Urăști că îți place de Gracie așa, nu-i așa?

„Urăsc mai mult să mă amestec cu prietenii.” Mă sărută pe obraz. „Sună-mă când poți lua prânzul.”

„Mulțumesc că ai venit, înseamnă mult.”

El dispăre pe ușă, iar eu mă întorc la poziția mea cu normă întreagă, când mă uit la Summer.

Suspin.... E atât de perfectă.

"Iată-ne. Casă dulce casă." Tristan zâmbește când intră pe alee.

Băieții sunt toți aliniați pe verandă așteaptă cu câte un buchet de flori fiecare, chicotesc. „De cât timp au așteptat acolo?”

Tristan îmi face cu ochiul sexy și vine și mă ajută să ies din mașină, băieții ies în grabă și se urcă în jurul nostru.

„Mulțumesc lui Dumnezeu că în sfârșit ești acasă”, geme Patrick. „A trecut atât de mult.”

Tristan se duce pe bancheta din spate și dezlănțuie micul transportator al lui Summer; o poartă cu grijă înăuntru, spre entuziasmul tăcut al băieților.

Fletcher deschide ușa și Tristan intră cu grijă în casă cu Summer, se împiedică și se împiedică cu o ghetă de fotbal, merge în carieră spre un zid și se oprește la timp.

„Pantofi în foaier”, șuieră el printre dinți strânși în timp ce se uită în jur la băieți.

„Îmi pare rău”, șoptește Patrick, ridică cizmele și deschide ușa și le aruncă pe ușa din față.

„Destul de sigur că nici ei nu merg acolo.” Tristan face ochii mari.

„Le voi primi mai târziu”, răspunde Patrick. „Pot să o țin acum?”

„Să-i arătăm lui Summer dormitorul ei mai întâi.” Zambesc.

În șoaptele emoționate ale băieților, Tristan duce transportatorul sus și jos în dormitorul ei. „Așa că ajută-mă Doamne”, șoptește el furios. „O să omor pisica aia dracului.”

„Nu înjura în fața ei”, strigă Patrick.

Le-am cercetat băieților despre folosirea unui limbaj adecvat în fața copilului.

"Ce vrei să spui?" Mă uit prin cameră și apoi o văd și izbucnesc în râs.

Pisica Muff este ghemuită adormită în pătuțul verii.

Tristan îmi trece pe lângă cărucior. „Ține asta, dragă”, spune el puțin prea dulce.

„Nu...”

O ridică pe Muff și se preface că îi șoptește la ureche. „O să întâlnești un final îngrozitor, prietene. Ia aminte.” O pune afară din cameră și închide ușa. "Unde rămăsesem?" Se uită prin cameră la băieții toți adunați în jurul verii pe podea.

„Cred că am fost în rai”, spun eu în timp ce îi privesc pe cei patru împreună. Zâmbește și mă sărută blând. „Știu că suntem.”

Mă uit la leagănul gol și îmi dau ochii peste cap. "Unde este copilul meu?" Nu în leagănul ei, ca de obicei, cobor scările să-l găsesc pe Tristan întins pe canapea, cu Summer strâns și doarme în brațele lui. Nu o poate lăsa singură, vrea să o țină în brațe tot timpul. Între el și băieți, nu este lăsată singură nici măcar o secundă.

Sunt obsedați.

"Ce faci?" Il întreb.

„Te uit la televizor, cum arată?”

„De ce Summer nu este în pătuțul ei?”

„Era singură.”

— A adormit, Tristan. Nu te simți singur când dormi.”

„Este atât de mică, că urăște să fie acolo sus singură. Ea a spus că îi place să fie aici cu mine.

"Ea a spus asta?" Mă uit la el neclintit.

„Uh-huh.”

„Are zece zile, nu poate vorbi.”

— Telepatic, Claire, telepatic. Își bate tâmpla și apoi își privește fiica în jos.

„Îți place să dormi pe mine, nu-i așa, iubito? Sunt salteaua supremă.”

Zâmbesc pentru că sunt într-adevăr atât de drăguți împreună. „Totul este grozav pentru când ești acasă, Tris, dar creezi un monstru aici. Când te întorci la muncă, nu pot sta nemișcat toată ziua cât ea doarme în brațele mele, am o gospodărie de condus. Numai că îi faci mai greu.”

El ridică privirea spre mine neimpresionat.

„Trebuie să se întoarcă la pătuțul ei.”

„Poate că ar trebui să te întorci la muncă, atunci și eu voi sta acasă”, mormăi el în timp ce îi sărută capul minuscule. „Poți dormi pe mine toată ziua”, spune el cu o voce de bebeluș.

Arăt spre scări. "Pat de copil."

„Încă cinci minute.” Se întoarce la televizor.

„Mă duc repede la magazine cu mama să iau niște lucruri, ești bine să o urmărești jumătate de oră?”

„Uh-huh”, zâmbește de parcă bucuros că plec.

Zâmbesc înapoi. — Nu o vei pune înapoi în pătuțul ei, nu-i așa?

"Nicio sansa."

Cinci ani mai tarziu.

— Mă duc, mamă, strigă Fletcher.

„Așteaptă, vin.”

Îl înfășesc pe Billy în pătura lui și cobor jos, Fletcher se întoarce la casa lui după ce a stat aici noaptea trecută.

Locuiește în penthouse-ul lui Tristan din Tribeca acum, a crescut și nu mai micuțul meu copil. Are noi prieteni care sunt mai potriviți pentru el și stadiul de viață în care se află. Unii dintre ei sunt agenți de bursă, un medic, un student la drept... Pun pariu pe toți playboy, nu că vreau să știu ceva despre asta.

Acum avem șase copii, cei trei băieți ai noștri mai mari și apoi am avut două fetițe, Summer și Poppy, și apoi un alt băiețel, William, pe care îl numim Billy.

Îl ducem pe Fletcher în față, Tristan are câte o fiică pe fiecare șold și Patrick îl ia pe Billy de la mine și îl ține în brațe.

Harry stă cu Elliot și Kate, face experiență de lucru în biroul din Londra, este cu ei de șase săptămâni și pare să se simtă pe placul vieții sale. Face un stagiu la Miles Media la fel cum a făcut Fletcher la vârsta lui și iubește fiecare secundă din asta... Nu sunt sigur că Jameson știa în ce se băga acolo.

Fletcher își aruncă coșul cu rufe pe scaunul pasagerului al Porsche-ului său.

— Știi că ai o mașină de spălat la tine, nu? mormăie sec Tristan.

„Da.”

eu chicotesc. „Nu știe să-l folosească.”

Tristan se plimbă în jurul mașinii inspectând-o. „Trebuie să-ți speli mașina.”

„Știu, tată.” Își dă ochii peste cap.

„Încă nu-mi vine să cred că ai cumpărat un Porsche.” Oft în timp ce mă uit peste el, cu greu îmi mai recunosc băiețelul. Costum de putere, mașină electrică, penthouse și prieteni jucători.

Un om Miles până la capăt.

„A muncit din greu pentru asta”, se batjocorește Tristan. „Ce rost are să aștepti până la împlinirea a șaiszeci de ani pentru a cumpăra mașina visurilor tale? Viața este scurtă, Claire; trebuie să joci din greu.”

Fletcher ne sărută pe toți și mă îmbrățișează foarte tare.

„Urăsc când pleci.”

„Se va întoarce mâine.” Tristan își dă ochii peste cap.

Tristan nu-i este dor de el la fel de mult ca mine pentru că îl vede în fiecare zi la serviciu.

Anderson Media este în plină expansiune și sunt mai ocupați ca niciodată.

Fletcher urcă în mașină și o vedem cum dispăre pe drum în timp ce facem cu mâna.

Viața este diferită acum, mai liniștită, dar mai tare. Mai ocupat, dar mai calm. Am crescut, dar apoi sunt doar bebeluși.

Parcă viața mea a avut două părți. Viața dinaintea lui Tristan și viața pe care o trăim acum.

„Pot să merg la o petrecere în seara asta?” întreabă Patrick.

„Nu”, răspunde Tristan în timp ce ne întoarcem înăuntru. — Ești pe pământ, îți amintești?

Zâmbesc, micuțul nostru dulce Tricky s-a transformat într-un sac de șobolani, a fost prins să bea weekendul trecut. El și prietenii lui au băut un butoi de vin în garaj și ar fi scăpat și ei dacă Patrick n-ar fi ieșit clătinând beat orb.

„Pot să vină prietenii mei?”

„Nu.”

„Atunci, ce ar trebui să fac tot weekendul?” Patrick geme în timp ce urcăm treptele din față.

Tristan se uită la el. „Încearcă să nu fii ucis.”

EPILOGUL CASANOVA

CLUBUL MILES HIGH

*** Avertizare declanșatoare - Problema sensibilă a fertilității este discutată în acest epilog.**

EPILOGUL CASANOVA

Kate

Jetul privat aterizează și îmi cocoșez umerii în sus de emoție în timp ce mă uit la noul meu soț. "Unde suntem?"

Își face cu ochiul și își bate nasul.

— *Încă* nu îmi spui unde mergem în luna de miere?

"Nu încă."

„Ei bine, măcar spune-mi în ce țară suntem?"

"Nu."

„Elliot." Râd. „Hai, asta e ridicol."

Se aplecă, îmi ia fața în mâini și mă sărută încet. — Se numește surpriză, Kate. Buzele lui zăbovesc peste ale mele.

„Îmi place deja." Zambesc.

"Tu faci?"

„Uh-huh și te iubesc."

El zâmbește pe buzele mele. "Și eu te iubesc."

Avionul se deplasează până la eventualul său loc de odihnă și eu stau pe spate și zâmbesc, s-au întâmplat atât de multe. S-au făcut atâtea amintiri magice.

M-am căsătorit cu bărbatul meu de vis, la o fermă de vis, iar acum are o surpriză colosală pentru mine și habar n-am ce este.

Doar că este foarte încântat de asta, ceea ce înseamnă că trebuie să fie special pentru că Elliot se entuziasmează doar de lucruri romantice speciale.

Coborâm, sunt lovit instantaneu de aer rece și mă încruntă când mă uit în jur. "Unde este acest loc?"

Elliot zâmbește și face semn către mașina neagră care așteaptă pe asfalt.

„În mașină, iubirea mea. Avem un drum lung în față."

"Noi facem?" Mă încruntă în timp ce mă uit în jur. *Unde dracu suntem noi?*

Dintr-un motiv oarecare am presupus că vom merge într-un loc cald și tropical.

„Suntem în Japonia?" Întreb.

„Nu știu, nu?"

„Elliot", râd. "Haide spune-mi."

— Veți afla destul de curând, în mașină, domnișoară Nerăbdare.

— De fapt, este doamna Miles.

Îmi dă cel mai bun aspect din toate timpurile. „Așa este, așa este." Mă sărută, puțină limbă și o mulțime de promisiuni obraznice. "D-na. Miles are un inel, nu-i așa?"

Îmi ridic mâna și îi arăt verigheta mea. „Sigur că da."

El chicotește și îmi deschide ușa mașinii și eu intru.

Mașina se oprește și mă uit pe fereastră.

Ce naiba este locul ăsta?

Elliot iese și îmi deschide ușa și mă ajută să ies din mașină, mă uit în jur cu întrebare. "Unde suntem?"

Ochii lui Elliot strălucesc de afecțiune. „M-am gândit că văzându-ți părinții nu pot veni la nunta noastră, ar trebui să ne aleagă luna de miere.” mă încruntă.

„Suntem la Calea Incașului.”

Am ochii mari și mă uit în jur. „Acesta este... vrei să spui?”

El dă din cap.

Lacrimile mi-au apărut instantaneu în ochi, să fac această călătorie a fost cel mai mare obiectiv în viață al părinților mei. A fost călătoria lor pe lista de găleți, cea pe care nu au putut să o facă niciodată. „Oh, Elliot”, strig.

„Încetează-te cu bocăiala”, se aude din spatele meu, mă întorc grăbit să-l văd pe Brad, fratele meu, iar fața mea cade din nou.

— M-am gândit că Brad ar trebui să fie aici să facă asta cu tine, spune Elliot încet. "Cu noi."

Inima îmi cade liber din piept.

Tocmai când crezi că nu poți iubi pe cineva mai mult decât faci.

Îmi încurcă fața în lacrimi, Elliot își împarte luna de miere cu fratele meu ca să putem face călătoria de vis a părinților noștri împreună.

Inima îmi umflă în piept, acesta este cel mai frumos și mai atent cadou de dragoste pe care mi l-ar putea oferi oricine.

Bineînțeles că Elliot a făcut asta, așa este el.

"Te iubesc atât de mult." Sar în brațele lui Elliot. „Ești cel mai romantic bărbat din toate timpurile.” îl sărut. "Te iubesc." îl sărut din nou. "Te iubesc. Te iubesc."

Elliot și Brad chicotesc la reacția mea exagerată.

„Nu vă lăsați păcăliți”, răspunde Brad. „M-a adus ca să-i pot duce fundul în sus pe deal”.

Râd printre lacrimi. "Probabil."

Elliot

Soarele dimineții se filtrează prin bucătărie, grinzi pâlپătoare de aur se răspândesc generos pe podelele cu parchet din lemn. Este răcoare în această dimineață și îmi frec mâinile, în timp ce aștept ca cafeaua să se toarne.

Mă uit prin fereastră la clădirea de gresie de la poalele dealului, Kate nu era în pat când m-am trezit azi dimineață și știu exact unde este. Am transformat una dintre clădirile vechi de pe proprietate în studioul de artă perfect.

Locul fericit al lui Kate.

Îmi fac cele două cești de cafea, îmi pun cizmele de gumă și plec în căutarea fetei mele.

Cobor greu dealul și trec pe lângă caprele noastre pe padocul de sus, acum avem o familie de patru. Gretel și Billy au fost ocupați și liniștiți, se pare că sexul obișnuit va menține chiar și cea mai obraznică dintre capre bine purtate. Este un om nou... capră.

Merg în continuare pe deal, e atât de frig încât când respir, pufături de ceață umplu aerul. Las cupele jos pe trepte și deschid uriașa ușa grea și zâmbesc, stau o clipă și o privesc; ea lucrează la un tablou uriaș și Doamne... este frumos.

Kate este lucrul meu preferat de pe pământ și picturile ei sunt a doua mea preferată, faptul că unul îl face pe celălalt este pur și simplu incredibil.

Mă prinde cu coada ochiului. "Hei." Ea zâmbeste.

"Buna dimineata. Mi-a fost dor de tine azi dimineață."

Ea se apropie și mă sărută. „Nu am vrut să te trezesc.”

Trec peste ceașca ei de cafea și zâmbesc cu uimire la tablou. „Am crezut că duminica este o zi de odihnă.”

„Este, dar asta nu este muncă, nu-i așa?”

„Dumnezeule, Kate. Este perfectiunea.” Oft visător.

Își dă din drum părul rebel. "Vă place?"

"Îmi place." Ochii mei cutreieră peste uriașul abstract, ea lucrează la el de săptămâni întregi și de fiecare dată când îl văd, devine mai bine.

"Te iubesc." Ea zâmbeste. "Mă gândeam."

Îmi sorbesc cafeaua. "Despre ce?"

„Cred că vreau să renunț la pastilă.”

mă încruntă. "Ce?"

Ea ridică din umeri. „Cred că este timpul.”

Sprâncenele mele se ridică surprinse.

"Ce crezi?"

„Este cel mai îndepărtat lucru de mintea mea.”

Fața ei cade. "Oh."

Simțind dezamăgirea ei, îmi las cafeaua jos și o iau în brațe. „Tocmai te-am găsit, spune-mă egoist, dar te vreau pentru mine pentru o vreme.”

„Nu doar m-ai găsit.” Ea zambeste. — Suntem căsătoriți de optsprezece luni, El.

„Și ce perfecte optsprezece luni au fost, nu sunt atât de lungi, nu?”
"Este."

„Se simte ca un minut.” Expirez puternic, știam că această conversație va veni într-o zi și, sincer să fiu, mi-a fost teamă. „Nu-ți place viața noastră așa cum este?”

"Fac."

„De ce să-l schimb?”

„Știu că vrei copii.”

"Poate nu." dau din umeri. „Cine știe ce ne aduce viitorul?”

Ea se încruntă și se trage din brațele mele. "Ce?"

„Nu știu, mă simt complet. nu vreau degeaba; viața mea este perfectă așa cum este. Călătorim oricând vrem, facem ce vrem. Nu avem legături și îmi place libertatea de a fi doar noi.”

Ea se uită la mine.

„Nu veți putea să vii aici și să pictezi timp de zece ore, a avea un copil ne-ar schimba pe a noastră și mai ales întreaga ta viață și trebuie să te gândești cu adevărat la asta.”

Ea dă din cap. "Ai dreptate."

o sărut încet. „Nu am nevoie să am copii. Nu este o chestie obligatorie pentru mine.”

Se uită la mine în timp ce mă ascultă, este prima dată când sunt sincer cu ea pe acest subiect.

„Viața mea se simte completă, în ziua în care m-am căsătorit cu tine totul s-a pus la loc și am simțit finalitatea.”

Fața ei cade. — Nu crezi că vom avea copii, nu?

Mi se scufundă inima, nu.

„Nu sunt sigur”, șoptesc eu încet.

„Ce a provocat asta, acesta este instinctul tău care îți spune asta?”
eu tac.

Se uită la mine și apoi se încruntă. „Crezi că nu vom putea avea un copil și am făcut deja pace cu el, nu-i așa?”

Mă uit la ea, exact asta am făcut.

„Iubitule, nu este suficientă familia noastră de doi?” Întreb.

Ea își răsucesc buzele, aparent supărată.

„Nu avem nevoie de copii pentru a fi fericiți, suntem deja fericiți.”

"Știu."

„Și doar pentru că a avea un copil este normal pentru toți ceilalți, nu înseamnă că trebuie să o facem.” Îi peri părul pe spate de pe frunte în timp ce mă uit în jos la ea. „Viața este perfectă așa cum este.”

Ea dă din cap și se uită în spațiu și știu că am pierdut-o. Minte ei este oprită pe o tangentă.

Sau poate e doar supărată...

„Mâine mergem la Paris”, îi reamintesc.

Ea zâmbește și dă din cap. "Da."

„De ce nu vii în casă și o să ne pregătesc micul dejun.”

„Nu mi-e foarte foame.” Mă sărută încet. „Mă trezesc mai târziu.”

"Bine."

Ea se întoarce la pictură, iar eu stau la ușă și o privesc cu inima grea.

Vreau ca ea să aibă tot ce și-a dorit în viață, dar din anumite motive și nici nu știu de ce, instinctul meu îmi spune că acesta este singurul lucru pe care nu îl vom obține.

Nu o pot privi suferind pe tot parcursul procesului; mă va ucide.

mă îndrept spre casă; O să-i fac micul dejun oricum.

Este un fel de zi cu clătite de ciocolată.

Kate

Paris.

— Ești aproape gata să pleci, iubito? sună Elliot.

"Doar un minut." Eu chem. Mă întorc și mă uit la spatele meu, apoi mă întorc înapoi în față și mă uit la reflecția mea. Cine este fata aceea din oglindă?

Am părul plin și plin și port ruj roșu.

Ținuta mea constă dintr-o fustă creion neagră strânsă, top negru din cașmir, pantofi înalți din piele lăcuită și ceasul meu Rolex auriu.

Îmbrăcat în Chanel din cap până în picioare, sunt greu de recunoscut.

E ciudat, știi. Când am început să mă întâlnesc cu Elliot, nu m-am gândit niciodată că mă voi îmbrăca așa sau că voi avea vreodată o geantă de mână. M-am gândit că tot ceea ce deținea era prostește de scump și ciudat, nu mă înțelege greșit, tot este. Dar încetul cu încetul te obișnuiești să ai bani, să deții lucruri de designer ridicol de scumpe. Elliot a spus ceva într-o zi când ne-am întâlnit prima dată la cumpărături și a rămas cu mine.

Dacă le oferi paparazzilor ceva despre care să vorbească, fie că este vorba despre hainele tale sau pantofi sau ceasul tău... atunci ei nu vorbesc despre tine.

Și avea dreptate, m-au lăsat în pace.

Elliot vine în jurul ușii, ochii îi coboară până la degetele de la picioare și înapoi la fața mea, îmi zâmbește lent și sexy și fluieră încet.

„La naiba, soția mea e înfierbântată.” Face un pas înainte, mă ia în brațele lui și mă sărută, cu limba lui atingându-se de a mea. „Ești gata să mergi să vinzi niște tablouri Harriet Boucher?” Îmi strânge spatele în mâini în timp ce buzele lui cad pe gâtul meu.

Îmi întind gâtul pentru a-i oferi un acces mai bun și zâmbesc în timp ce dinții lui mă zboară pielea, „Sunt”.

Am hotărât să păstrăm pseudonimul Harriet Boucher, deși mi-am dat afară numele adevărat.

Elanor a ajuns la închisoare opt luni pentru fraudă. A fost forțată să plătească banii furați, deși doar jumătate din aceștia au fost recuperați vreodată pentru că ea cheltuisese restul. Acum iese cu un pilot celebru de Formula 1 și pare destul de fericită.

O sun de ziua ei și de Crăciun. Ea nu mă sună niciodată. Într-o zi voi renunța complet la visul de a încerca să salvez relația noastră. Dar deocamdată e încă sora mea care tocmai și-a pierdut drumul. Sper să se întoarcă la Elanor pe care l-am iubit cândva.

Elliot o uraste cu pasiune, nu exista nicio sansa vreodata de o impacare între ei doi.

"Haide."

Îmi iau poșeta și el îmi ia mâna în a lui: „Hai să mergem”.

Elliot

Mulțimea tace în timp ce Kate trece prin galeria de artă, eclipsează pe toți cei din cameră.

Sunt obișnuit ca oamenii să se holbeze la mine și la frații mei, dar Kate... ea este o enigmă. Ea nu are idee cât de talentată este.

Dar ei o fac, și eu la fel.

Sunt doar norocosul de care s-a îndrăgostit.

„Licitația numărul cincisprezece.” Sună licitatorul. „Avem o Harriet Boucher pictată de Katherine Miles.”

Camera tace și eu zâmbesc mândru în timp ce adrenalina îmi trece prin sistemul, nu mă voi sătura niciodată de asta.

Văzându-și inima trecând prin picturi, urmărindu-i cum se îndrăgostesc de ea prin vopsea întinsă pe o pânză.

Știind că ea mă suna tot timpul.

Aici, în galeriile de artă, unde îi văd picturile atârinate pe perete, fiind admirate de toți, îmi număr binecuvântările de un milion de ori. Nu cu mult timp în urmă, mă uitam ore întregi la picturile ei și îmi doresc ca ea să devină realitate.

Și ea a făcut-o.

În tehnicolor frumos.

„Aceasta este cea mai prețioasă lucrare pe care am văzut-o în seara asta.” Sună licitatorul.

Kate zâmbește cu timiditate și la naiba, inima îmi zboară în piept.

„Putem începe licitația de la trei sute de mii?”

Mă uit la ofertantul meu privat și mă frec pe nas, codul nostru secret pentru da.

Își ridică cardul.

"Trei sute de mii."

Nu contează că m-am căsătorit cu Kate Landon sau Harriet Boucher sau că este soția mea Kate Miles, nimic nu s-a schimbat. Trebuie să am toate picturile ei, fiecare dintre ele și la naiba, nimic nu mă poate opri.

Nici măcar ea.

Nu mă lasă să licitez, îmi spune că le pot avea gratis, așa că angajez în secret pe cineva care să o facă pentru mine. Deși prețurile continuă să crească la licitație, aceasta nu face decât să facă colecția ei mai valoroasă.

"Șase sute."

"Sapte douazeci."

"Noua sute."

Kate își mușcă buza de jos pentru a nu zâmbi.

Îmi trec mâna prin păr. „Un punct unu.” Sună ofertantul meu.

„Un virgul patru.” O femeie sună.

Zâmbesc la pământ, îmi place că această femeie îl iubește, licit împotriva ei la fiecare licitație. Este aproape tentant să o lași să o aibă.

Aproape....

Îmi frec din nou nasul, „Un virgul șase”. Sună ofertantul meu.

Camera tace în timp ce așteaptă următoarea ofertă.

„Un virgulă șase doi.” Femeia sună.

Dau din cap.

„Un virgulă șase cinci.” Sună ofertantul meu.

Doamna râde și clătină din cap: „Am plecat”.

„Un virgulă șase cinci, o dată.” Licitatorul spune: „Un virgul șase cinci, de două ori”. Vocea lui este puternică și răsună prin galeria de artă. „Ultimul apel, un virgulă șase cinci... vândut.” Își trânteste ciocanul.

Kate scutură din cap, neîncrezătoare, iar eu îmi pun brațul în jurul ei: „Uite ce te duci, iubito.” șoptesc eu. "Felicitări."

„Nu pot să cred.”

"Eu pot. Ești minunată."

Kate

„Ar putea fi o noapte mai perfectă?” Zâmbesc visător în timp ce pășim mână în mână în penthouse-ul nostru. Ne întâmpinăm un perete de sticlă cu vedere la luminile sclipitoare ale Parisului.

Ochii lui Elliot îi țin pe ai mei, are acea privire în ei.

Cea pe care o iubesc.

Buzele lui le iau pe ale mele în timp ce mă duce cu spatele. „Ce a fost atât de bun la asta?”

„Licitația de artă, cina cu vedere la Turnul Eiffel, o întâlnire cu cel mai tare om din lume.”

Mă sărută în timp ce mă sprijină pe perete, buzele lui le iau pe ale mele cu urgență.

Mă uit spre o vază de cristal cu un buchet uriaș de trandafiri roșii așezat pe blat cu un cartonaș alb: „Ce scrie cardul?” Întreb.

„Suge penisul soțului tău”. El murmură pe buzele mele.

Chicotesc pentru că știu că în realitate spune ceva disperat de romantic despre cât de mândru este de mine, nu se poate abține.

O face la fiecare licitație.

Ma las in genunchi si ii deschid fermoarul pantalonilor, cu ochii inchisi pe ai lui ii alunec varful penisului in gura mea, el inhaleaza puternic in timp ce priveste mai departe.

Măinile lui mă strâng de păr în timp ce intrăm într-un ritm în timp ce îmi dă gura tare și, indiferent de câte ori aş face asta, să-l anulez pe Elliot Miles este lucrul meu preferat din lume.

El se cutremură și eu zâmbesc în jurul lui: „Nu îndrăzni să vii.”

Mă așez pe un scaun la bar și îl ascult pe Elliot vorbind cu un bărbat. Ei râd și vorbesc în franceză fluentă și trebuie să spun că auzindu-l vorbind limba maternă îmi afectează libidoul. Îl aprinde ca un vulcan aprins.

Bărbatul îmi zâmbește și îmi ridică mâna și o sărută pe dos. „Bună ziua, Kate, mă bucur să te cunosc.”

"Și tu. La revedere." Mă uit cum se întoarce apoi la masa lui.

„Îmi pare rău.” Elliot zâmbește în timp ce își trece mâna pe piciorul meu.

„Conversația a durat mai mult decât am crezut.”

„De unde îl cunoști?”

„A fost vecin cu penthouse-ul nostru aici, la Paris.”

"Oh." Mă întorc și mă uit la bărbat pentru o clipă, el este suav și frumos, iar femeia cu care este este superbă. "Ceea ce face el?"

„El deține o casă de discuri.”

"Într-adevăr?" Mă încruntă, fascinat. „Cu siguranță cunoști niște oameni interesanți.”

"Fac." Ochii lui răutăcioși îi țin pe ai mei. „Știi că m-am căsătorit cu un artist pe care îl admiram de departe de ani de zile?”

"Ai?"

"Am făcut." Îmi sărută vârful degetelor. „Deși am știut întotdeauna că o voi face.”

Îi zâmbesc gura și mă sprijin de mână. „Chiar ai crezut?”

Își ia o înghițitură de vin. „De fapt, am făcut-o, deși când nu știam că ești tu, eram total confuz, deoarece realitatea nu se potrivea cu instinctul meu.” Se încruntă. „Am acest lucru ciudat cu al șaselea simț și nu este niciodată greșit.”

Zâmbesc visător în timp ce ascult.

„Parcă aș știu deja ce este pentru mine și ce nu este.” Sorbi din vin și se încruntă de parcă ar contempla ceva. „După cum știu deja, voi exploda tare în seara asta.”

„Este o idee deloc.” eu chicotesc. „Suflați tare în fiecare noapte.”

Ridică paharul spre mine și îmi aruncă cu ochiul sexy.

Îmi sorbesc vinul și tac în timp ce mintea mea începe să rățăcească; Nu am încetat să mă gândesc la reacția lui la faptul că vreau să renunț la pastilă.

A fost neașteptat și m-a aruncat.

"Ce?" el întreaba.

"Ce vrei să spui?"

"La ce te gândești?"

"Nimic."

El ridică o sprânceană, ugh, nu pot ascunde nimic de acest om, poate să mă citească ca la carte.

„Ei bine, este doar...” Îmi învârt paharul de vin pe masă lângă tulpină în timp ce încerc să-mi articulez gândurile.

„Doar ce?”

„Reacția ta la faptul că îmi doresc un copil m-a surprins puțin. Am crezut....” dau din umeri. „Credeam că suntem pe aceeași pagină cu asta.”

Ochii lui îi țin pe ai mei.

„Eu am douăzeci și nouă de ani, iar tu treizeci și șase de ani, noi nu mai tinerim, El.”

Ochii îi strălucesc de o tandrețe. „Nu am spus niciodată că nu vreau un copil, doar că nu am nevoie de unul.”

— Chiar crezi că nu vom putea avea unul, nu-i așa?

El ridică din umeri. „Mi-e frică de proces, cred.”

"De ce?"

„Kate, pilula contraceptivă îți ține endometrioza la distanță. Ai avut numeroase operații și ai și ovare polichistice. Te privesc aproape morți în timp ce suferi atât de multă durere în fiecare lună, nu-mi pot imagina cât de rău vei suferi dacă nu iei pastilă.”

„De asta ești îngrijorat?”

„Desigur că îmi fac griji pentru asta. Nu vreau să suferi să-mi dai un copil din obligație. La naiba, aș prefera să fii fără durere și fericită. Nu am nevoie de un copil.”

Zâmbesc în timp ce inima îmi bate. "Te iubesc."

Se aplecă și mă sărută. "Te iubesc mai mult."

„În multe cazuri, endo se îmbunătățește odată cu sarcina. Deși poate fi puțin mai greu să cazi la început.” Îi iau mâna în a mea. „Putem face asta, știu că putem. Vreau să încerc.”

Expiră puternic.

Îi zâmbesc frumosului meu soț, atât de grijuliu și grijuliu. Întotdeauna pun nevoile mele înaintea lui.

„Kate....”

— O să fie bine, Elliot.

Ochii lui caută pe ai mei.

„Știu că ai sentimentul că acest lucru nu va funcționa, dar am încredere că va funcționa.”

— Nu pot să te văd suferind, Kate. Nu voi lăsa să se întâmple pentru nimic, nici măcar un copil.”

"Asa de...." Mă gândesc pentru o clipă. „Am pus o limită de timp. Dacă nu am căzut natural în trei luni, mergem pe calea FIV.”

Își ridică degetul pe o parte a feței în timp ce ascultă. „Și atunci ce?”

„Ce vrei să spui, ce atunci?”

„Care este limita de timp pentru FIV?”

„Ei bine, evident că voi cădea pe FIV.” Zâmbesc. „Este un dat.”

„Și în cazul în care nu o faci, care este limita de timp?” el întreaba.

Zâmbesc, știu că aproape l-am prins. "Cinci ani."

„Nu, nu pierd cinci ani încercând să am un copil. Unu.”

"Unu." icnesc. „Un an nu este suficient pentru a renunța să mai încerci să ai un copil, patru.”

El dă din cap. "Nu. Două."

Zâmbesc cu speranță. "Trei."

Îmi dă cel mai bun aspect din toate timpurile. „Este mult cap pe care trebuie să-l dai.”

eu chicotesc. "Este." Îmi trec mâna pe coapsa lui și îi simt mușchii patrulați gros. "Ce crezi?"

Expiră puternic. „Cred că ai putea să mă convingi în orice, asta cred.”

Zâmbesc cu speranță. „Deci putem încerca?”

Ochii lui îi țin pe ai mei. "Prunc...."

„Nu voi suferi, voi fi bine, El. Îți promit, iar dacă devine prea mult ne oprim. Nu sunt un prost.”

"Știu cum încăpățânat ești.”

„Putem măcar să încercăm, va fi distractiv să exersăm în orice caz?”

Își răsucesc buzele în timp ce încearcă să-și păstreze zâmbetul. „Cu condiția să-mi dai cuvântul tău. Trei ani de la această dată.”

"Ușor." Zâmbesc prost. „Am putea avea trei copii în trei ani de la această dată.”

Se tresări când își imaginează trei bebeluși care plâng și eu râd în hohote, îi iau mâinile în ale mele. „Hai să mergem acasă și să dracului.”

El face cu ochiul. „Asta pot să fac.”

„Fără anal.”

"Ce?" Se încruntă.

„Încercăm să avem un bebeluș, analul nu este de pe masă pentru o vreme.”

— Nu ajută la cauza, Kate, mormăie el sec. „Nu ar trebui să mă convingi în asta, nu să ies din asta?”

Mă ridic și îmi iau geanta. „Am făcut asta deja, hai să mergem acasă.”

Şase luni mai târziu.

Elliot, serios ca naiba, se așează la masa din bucătărie și citește din nou instrucțiunile.

El ține acul în mână în timp ce se pregătește să-mi facă prima injecție. S-a antrenat pe portocale toată săptămâna.

Astăzi este prima zi de FIV pentru noi.

„Grăbește-te cu asta, doar împinge-l și termină cu asta.”

— Nu ești o vacă, Kate; Nu o pun doar înăuntru.” Se încruntă în timp ce se concentrează asupra a ceea ce citește.

Îmi scot tricoul și îi prezint stomacul. „Pune-l aici.” Arăt spre un petic de piele.

Își răsucesc buzele în timp ce privește peste stomacul meu, apoi se ridică și ia o tavă de gheață din congelator.

"Pentru ce este aia?"

„Nu vreau să te vânătați.”

„De când îți pasă să mă învineți, ți-ai văzut urmele degetelor pe șoldurile mele?"

El zâmbește. „Acela a fost soțul tău care a făcut asta, e un animal nenorocit. Sunt doctorul tău.”

„Ah, dar și mie îmi place să-mi trag doctorul ca pe un animal.”

„Încetează să fii un pacient cu durere în fund sau voi arunca acest ac ca o săgetă.”

Eu chicotesc și el pune acul pe pozitie și imi intorc capul. "Doar fă-o."

Simt înțepătura când îmi alunecă prin piele și îmi țin respirația când simt că lichidul intră.

"Terminat."

Expiră ușurat, Elliot mă trage în poală și ne sărutăm, buzele lui rămânând peste ale mele.

Suntem plini de speranță și chiar mai îndrăgostiți ca niciodată.

— Poftim, doctorul meu fierbinte. Zâmbesc pe buzele lui.

Brațele lui se strâng în jurul meu. — Poftim, pacientul meu nenorocit.

Telefonul sună și ne ținem respirația...

A fost cea mai bună lună; injecțiile cu hormoni m-au transformat în Godzilla, dar Elliot a fost sinele lui răbdător și iubitor. Totul se îndreaptă la locul lor și am un sentiment bun despre asta. Elliot răspunde la telefon și îl pune pe difuzor.

„Bună, sunt Rosemary de la clinică.”

„Bună, Rosemary.”

„S-au întors analizele de sânge.”

inchid ochii . Te rog, te rog, te rog.

„Din păcate, în acest caz, testul este negativ.”

Inima mea se scufundă.

„Mulțumesc că ai sunat”, răspunde Elliot înainte de a închide.

Elliot îmi sărută tâmpla, „Luna viitoare, iubito”.

Zâmbesc trist, chiar am crezut că este luna asta. "Da."

"Vrei o cafea?" întreabă el în timp ce stă în picioare.

"Da, te rog."

El pleacă în bucătărie și eu mă uit la telefon și expir puternic, nu pot să nu fiu dezamăgit.

Este bine. Este doar o lună... și ce? Mergem din nou luna viitoare.

Este bine.

Şase luni mai târziu.

„Dă-mi telefonul şi ieşi afară.” Elliot zâmbeşte.

Îi trec telefonul când sună.

Nici măcar nu mai pot fi în cameră pentru telefoane; mă stresează prea mult şi aproape că am un atac de cord.

Aceasta este luna.

Şase runde de FIV şi şase dezamăgiri. Acesta este norocos pentru că este numărul şapte, numărul nostru norocos.

Ies afară şi merg la o plimbare până la padocul de jos şi îl vizitez pe Humphrey, berbecul nostru. Şi-a rupt unul dintre coarne atacând stâlpul gardului, aşa că l-am urmărit îndeaproape. Asta îl va învăţa să nu fie un psihopat.

Gretel este din nou însărcinată; se pare că Billy trebuie doar să se uite în ea, iar ea se află la nebunie.

Doar dacă.

Zăbovesc afară cu inima în gât, mă tot uit spre casă aşteptându-mă să-l văd pe Elliot ieşind să mă găsească, pentru că ştiu că dacă are veşti bune o va face.

Dar el nu vine... şi ştiu că rezultatele vor fi anunţate până acum.

Mă aşez pe o stâncă şi mă uit la fermă. Pieptul meu este strâns de un sentiment de groază, acesta este singurul lucru pe care nu-l putem controla.

Şi e al naibii de greu.

Infertilitatea nu discriminează, indiferent cât de îndrăgostit eşti, cât de mare ai fi un părinte, ce câştigi sau unde locuieşti.

Te loveşte ca un camion, îţi fură inima şi te face să te simţi ca un eşec.

Îmi doresc atât de mult un copil încât mă doare.

Dacă nu primim niciodată unul?

Am ochii plini de lacrimi şi mă uit în spaţiu, în cele din urmă Elliot se aşează pe stâncă lângă mine.

Nu spune nimic, nu trebuie.

Amândoi stăm pe stâncă noastră în tăcere, împreună, dar singuri, pierduţi în propria noastră lume a regretului.

Plângând încă o încercare eşuată, dar recunoscători că ne avem unul pe celălalt.

Asta e nasol.

Elliot

Jameson își pune capul în jurul ușii: „Vrei să iei niște prânz”.

Expiră puternic, „Nu pot, trebuie să fac ceva”.

"Ca?" El intră cu interesul trezit.

Deschid partea de sus a biroului meu și ridic borcanul cu specimen:

„Trebuie să suflu în această ceașcă nenorocită”.

Jameson chicotește: „Sună romantic”.

„Crede-mă, nu este.” Îmi dau ochii peste cap, „M-am săturat de rahatul asta”.

„Vrei să aduc niște băieți înfățișați pentru tine pe computer?”

Fac un zâmbet: „Pornografia gay nu va duce treaba la bun sfârșit”.

— Atunci mă tem că nu te pot ajuta.

„Nu poți.” O aud pe Kate spunând de la ușă: „Dar pot.”

„Bună, Jay”, zâmbește Kate în timp ce intră, poartă un treni și am o bănuială furișă că nu are nimic pe dedesubt.

Simt că îmi tremură penisul în semn de apreciere.

„Ah, calvarul a sosit să mă ajute cu treburile mele.” Zâmbesc în timp ce o trag în poală.

Jameson zâmbește: „Te las pe tine.”

Kate

stau pe treapta.

Soarele răsare și Elliot este îmbrăcat în costumul lui ucigaș, cu cafeaua în mână, plimbându-se în jurul lacului.

Gașca lui de rațe se leagăna în spatele lui.

Din când în când se va opri în loc când se uită în jur și le spune ceva și eu zâmbesc în timp ce privesc.

Ce spune el?

Este întotdeauna magic aici, dar diminețile sunt ceva special, chiar devine fermecat.

Suntem atât de binecuvântați.

Optsprezece luni mai târziu.

Marea sală de bal este plină de râsete, suntem la un bal de caritate.

Elliot poartă un costum negru de cină, iar eu sunt proxenetizat până la nouă, părul meu este plin și sunt într-o rochie neagră sexy, cu stiletto înalți. Obişnuiam să detestam aceste lucruri, dar acum nu atât de mult, ne oferă șansa de a ne îmbrăca și de a merge la o întâlnire elegantă.

Să recunoaștem, de fiecare dată când Elliot Miles își îmbracă un costum de cină, este un cadou pentru lume.

Își trece mâna pe coapsa mea sub masă și îmi aruncă privirea.

E atât de frumos încât nu pot suporta.

Am luat cina, m-a învățat pe ringul de dans și desertul este pe cale să fie servit.

„Deci când veți avea voi doi un copil?” întreabă femeia de peste masă.

Îmi scade stomacul.

Și iată, întrebarea pe buzele tuturor.

„Nu încă”, răspunde scurt Elliot.

Cu greu o cunoaștem. De ce crede că e în regulă să pună o întrebare atât de personală?

Îmi prefac un zâmbet în timp ce inima mea se scufundă. Vreau să mă târăsc sub masă și să mă ascund de lume.

Douăsprezece runde eşuate de FIV sunt suficient de proaste pentru a face față.

Dar să ne punem întrebarea oriunde mergem este o pastilă greu de înghițit. Chiar și papii cântăresc acum.

Când ai un copil?

O întrebare simplă, inofensivă, fără intenții de răutate. Rezultatul... o tăietură atât de adâncă încât ajunge direct la os.

Dacă ar fi știut ce se întâmplă în spatele ușilor închise.

Nu-i pot învinovăți, este o întrebare care apare și poate chiar am mai întrebat pe cineva același lucru insensibil. E ca și cum ar fi un drept dat de Dumnezeu pe care toată lumea poate să aleagă... și la naiba, mi-aș dori doar ca asta să fie adevărat.

Realitatea se instalează, acest lucru s-ar putea să nu se întâmple nouă, iar Elliot are dreptate, trebuie să mă pregătesc pentru asta.

Inima mea sângerează pentru fiecare mamă care nu și-a născut copilul.

Pentru visul ei de a avea o familie care nu s-a împlinit.

Pentru tăticii care nu au apucat să meargă la meciul de mini ligă, Moș Crăciun nu au apucat să joace.

Mintea mea se învâрте în cerc, de la cel mai înalt dintre înălțimi la cel mai mic dintre cele mai scăzute.

Oriunde merg le văd; femeile însărcinate sunt peste tot. Cu burticile lor mari și frumoase expuse. Strălucitor și superb.

Feminitatea personificată.

Și apoi sunt eu, un nebun care umblă cu hormonii mei peste tot, râzând un minut și plângând în următorul. Auzind un cântec simplu, mă poate pune pe o tangentă de plâns timp de trei ore și nu mă face să încep cu temperamentul meu furios.

Sunt sus, sunt jos, sunt un cerc cu o singură femeie.

Nu m-am simțit niciodată ca un asemenea eșec.

Obținerea unui rezultat negativ este rău... dar a vedea cum inima lui Elliot se scufundă este... mai rău.

Îi simt dezamăgirea, simt toate cuvintele pe care nu le spune.

Ma ucide.

Parcă am fi pe acest roller coaster spre iad, în fiecare lună începem optimiști.

Fiecare lună se termină cu dezamăgire, tăietura puțin mai adâncă, puțin mai largă.

O infecție care se înflorește chiar sub suprafață.

Elliot spune că nu mai poate face asta, că s-a săturat.

Dar trebuie să fiu puternic, nu pot să renunț, credința mea este puternică, sfârșitul nostru fericit vine.

Trebuie sa.

Elliot

Ciupesc pielea de stomacul lui Kate și îi trec acul sub piele.

„Devin un profesionist în asta.” zambesc. „Aș fi fost un doctor grozav.”

Kate se aplecă și mă sărută pe cap. „Dr. Dragoste.”

Zâmbesc și mă uit la Kate și mă așez pe spate. „Ultima injecție”.

Ea dă din cap și zâmbește tristă. "Știu."

Douăzeci și patru de runde de FIV pe parcursul a trei ani.

Toate au eșuat.

Aceasta este ultima noastră încercare.

Ei o numesc infertilitate inexplicabilă.

Ouăle sunt grozave, spermatozoizii sunt buni, merge grozav într-o eprubetă, dar de îndată ce embrionul este transplantaat nu mai ia.

Nu este nici un motiv.

Cred că ar fi mai ușor de luat dacă ar exista, pentru că atunci am ști cu ce ne confruntăm și am putea remedia.

Dar asta....

Mă ridic și o trag pe Kate spre mine pentru o îmbrățișare, o strâng strâns. — E ultima oară, dragă.

Ea dă din cap printre lacrimi. "Știu. Am încredere că de data aceasta se va rezolva, El." Ea îmi zâmbește pe umăr.

O strâng mai tare.

Aș fi vrut să fi făcut.

„Dacă acest lucru nu funcționează, mergem mai departe cu viața noastră, Kate. Nu putem face asta pentru totdeauna.”

„Știu, iubito.” Ea dă din cap. „Ți-am dat cuvântul meu, acesta este.”

"Trebuie să merg la munca." suspin.

Îmi aruncă un zâmbet deformat în timp ce îmi îndreaptă cravata. — Să ai o zi bună, doctore Love.

"Eu voi." o sărut încet. „Pune-mi ceva uimitor astăzi.”

Ea zambeste. „Nu întotdeauna?”

O sărut din nou și mâinile mele merg spre ea în spate. „De fapt, da.”

"Te iubesc."

"Te iubesc și eu."

Mă îndrept spre mașină și merg pe alea întortocheată.

Mintea mea merge cu un milion de mile pe minut.

Cred că o să-mi rezerv o vacanță lungă pentru sfârșitul lunii.

Bănuiesc că va merge într-unul din două moduri, fie vom sărbători începutul noii noastre vieți, fie vom fi compasivi când închidem ușa unui vis.

Oricum, avem nevoie de un nou început.

Este timpul să începi să trăiești din nou.

Kate

Telefonul meu bâzâie în geantă și îl scot, un nume familiar luminează ecranul.

Emily

"Salut papusa."

„Hei, cum te simți?”

"Agitat." Îmi cocoșez umerii în sus. Emily, cumnata mea, a devenit stânca mea.

Sunt aproape de toate cumnatele mele, dar am o legătură specială cu Em. Probabil că suntem cei mai asemănători și ea a devenit una dintre cele mai bune prietene ale mele, vorbim în fiecare zi.

„Ar trebui să auzi în curând, nu?”

"Da."

— Ai de gând să faci un test azi?

„Nu, o să aștept până mă sună. Eu doar..." expir puternic. „Sunt atât de nervos.”

„Va fi pozitiv; Știu."

Dau din cap. „Da, gânduri pozitive.” Zâmbesc cu speranță. "Ai dreptate."

"Suna-ma maine."

"Bine."

„Cum mai face Elliot?” ea întreaba.

"Liniște."

„La naiba.”

„Va fi bine, în orice caz, vom fi bine.” Zâmbesc cu speranță.

"Da, ai dreptate. Veți. O să fie bine. Te iubesc."

"Si tie la revedere."

Mă trezesc cu o durere profundă în stomac și mă rostogolesc pe spate și închid ochii.

Nu....

Îmi vine menstruația.

Mă uit la Elliot, care doarme profund lângă mine, apoi mă întorc în tavan.

Atât de aproape....

O lacrimă fierbinte îmi curge pe față și în ureche.

Am o viziune a ceea ce ar fi putut fi familia noastră...

Îmi încurcă fața în lacrimi și mă rostogolesc într-o poziție fetală pe o parte.

Ma doare inima.

Cum renunți la un vis?

Ar trebui să-l trezesc pe Elliot și să-i spun, dar ce rost are.

Îl voi lăsa să doarmă.

Mă ridic și merg la baie și scot un tampon igienic și mă uit la el în mână, îmi încurcă fața în lacrimi.

Alunec pe gresie și mă așez pe podea. În întuneric, singur... suspin în tăcere.

Elliot

Mă răsturn și îmi întind brațul către Kate, partea ei a patului este goală. Mă așez pe coate. „Kate?” Eu chem.

Tăcere....

„Kate?” Ma dau jos din pat și merg în cautarea ei. „Kate?” Intru în baie și văd un pachet de absorbantele ei pe tejghea și îmi cade inima.

La dracu.

Mă întorc în dormitor și mă așez pe pat, îmi pun capul în mâini.

Nu știu cum să fac asta mai bine.

Multă vreme stau, făcându-mi curajul să o găsesc. Încerc să mă gândesc la ceea ce trebuie să spun când o fac.

Nu suntem nimic special, asta li se întâmplă multor oameni, știu asta.

Doar că este mult mai real când treci prin asta.

De cât timp știe ea?

De ce nu m-a trezit? Este totul despre ea, nu-i așa?

Deodată sunt supărat.

Cobor scările și ies la studioul de artă. Pe măsură ce mă apropii, aud muzică puternică. Muzică de rahat heavy metal, n-am mai auzit-o niciodată cântând asta până acum.

mă încruntă. Ce se petrece aici? Deschid ușa mare a hambarului și o văd împrôșcând vopsea peste tabloul la care lucrează de săptămâni întregi.

Stricându-l.

„Ce naiba faci?” țip în timp ce inima îmi bate în piept.

„Începe cu asta”, țipă ea peste muzica îngrozitoare.

— Stricându-ți pictura?

„Este tabloul *meu* .”

Mă năpustesc și opresc muzica. „De ce naiba nu m-ai trezit?” strig eu.

„Așa că nu a trebuit să văd dezamăgirea de pe fața ta chiar mai devreme decât trebuie”, strigă ea de parcă și-ar fi pierdut controlul.

Mă uit la ea. „Totul este despre tine... nu-i așa?” eu rânjesc.

„Ești fericit acum?” plânge ea printre lacrimi. — Ești al naibii de fericit, Elliot?

„La naiba ar trebui să însemne asta?”

„Tu ai spus tot timpul că asta se va întâmpla. Ești fericit că...” își ridică degetele pentru a cita ea însăși, „—destinul tău a chemat, Felicitări Elliot, ai înțeles din nou bine. Oricum, nu ți-ai dorit niciodată un copil. Recunoaste.”

Îmi încurcă fața de dezgust. „Nu îndrăzni.”

„Fă ce. Spune adevărul?”

„Du-te dracu.”

„Sunt deja acolo”, țipă ea ca o femeie nebună; se întoarce și ridică o cutie întreagă de vopsea și o aruncă spre pânză. „*Ieși afară.*”

"La dracu. Tu." Mă întorc și mă întorc spre casă, aud muzica heavy metal răsunând din nou.

Adrenalina îmi curge prin corp în timp ce fac duș și mă pregătesc de muncă.

Nu sunt sacul ei de box pentru prostiile astea. Îmi adun lucrurile și mă îndrept spre mașină; Dau jos aleea.

Ajung la intersecția T din partea de jos a aleii și mă opresc, închid ochii, azi dimineață nu ar fi putut merge mai rău.

Asta e dracului.

Kate

Şase zile şi şase nopţi...

Atâta timp de când Elliot şi cu mine am vorbit.

Ne-am scuzat amândoi că am fost oribil în dimineaţa aceea, dar cam atât.

Casa a fost liniştită şi gânditoare.

Ne aşezăm la masa de mese şi mâncăm în tăcere, fără cuvinte, fără râs, doar animozitate înotând între noi. E mai bine aşa, ştiu că dacă suntem drăguţi unul cu celălalt ne vom destrama amândoi.

E mai uşor să fii supărat.

— Mergem la New York mâine de ziua lui Tristan, îţi aminteşti? Elliot oftă.

"Da." Dau din cap, este ultimul loc în care vreau să fiu, dar ştiu că mă va înveseli să-i văd pe toţi. Încerc să mă scap din această dispoziţie, dar pur şi simplu se pare că nu reuşesc.

Plecăm săptămâna viitoare, aşa că sper să facem amândoi colţul; nu am luptat niciodată aşa.

Elliot îmi ia farfuria cu a lui şi le spală pe amândouă, trece pe lângă mine şi îşi pune mâna pe umărul meu. „Noapte bună, Kate.”

"Noapte bună."

Îl văd cum dispăre sus şi mă uit la ceas: 20:00 Preferă să se culce decât să fie nevoit să vorbească cu mine.

Expirez puternic, grozav.

New York.

Masa este plină de vorbărie și râsete, familia mereu mă înveselește.

Copiii se catara pe toate scaunele, bauturile se varsa și totul este haos.

Mă bucur că am venit. După ce mi-am petrecut după-amiaza cu Emily, mă simt mult mai bine, mai mult ca mine.

Elliot stă lângă mine și încă nu am vorbit, dar știu că va fi bine; aveam nevoie doar de ceva timp singuri pentru a procesa totul.

A trecut o săptămână din iad.

Mica noastră familie stă la doi ani și, încet, dar sigur, mă descurc.

În adâncul meu, știu că Elliot are dreptate, nu putem continua așa.

Nu este un mod de a trăi.

O să renunț la orice idei preconceptuate despre ceea ce ar trebui să fie viața mea. Aruncă-mă în pictură și în ferma noastră și bucură-te de bărbatul meu frumos.

Pentru că el merită tot ce am mai bun.

„Avem câteva vești”, anunță Tristan.

Masa tace.

„Claire este însărcinată.”

Ce?

Inima mi se oprește și prefac un zâmbet.

„Șase copii.” Christopher găfâie. „Doamne, voi doi sunteți crescători în serie.”

Masa izbucnește în felicitări și ochii simpatici ai lui Emily se îndreaptă spre mine.

"Felicitări." Zambesc. „Este o veste fantastică.”

Elliot îmi ia mâna sub masă și își leagă degetele prin ale mele.

Actul lui de bunătate îmi omoară bravada și simt lacrimile curgându-mi în spatele ochilor.

Încetează.

Îmi strânge mâna ca o mângâiere tăcută.

Nu plânge.

Acesta este un anunț fericit și mă bucur pentru ei, chiar sunt. Celelalte anunțuri de sarcină de la Claire și Emily nu m-au îngrijorat până acum.

Îmi rostogolesc buzele.

Mi-aș dori doar să-l felicit pe Elliot, numindu-l crescător în serie.

Nu plânge.

Simt lacrimile fierbinți cum se formează și am nevoie de ele să meargă în iad. Nu voi face asta despre mine și nu voi provoca o scenă.

Acest lucru este incitant, un copil este un cadou.

Nu plânge.

„Mă duc doar la baie”, șoptesc, mă ridic și aproape fug la baie pentru persoane cu dizabilități, închid ușa în urma mea.

Ei primesc șase, noi nici măcar unul.

Îmi sprijin fruntea pe spatele ușii, mâinile deschise mă țin sus, bătaile inimii îmi sună în urechi, durerea în piept atât de ascuțită încât îmi încurcă fața de durere. Lacrimi otrăvitoare și geloase îmi curg pe față.

Respirația îmi tremură în timp ce inspir, încercând cu disperare să mă calmez.

Nu vreau să fiu această persoană; nu asta sunt eu.

„Kate.” Aud vocea lui Emily. „Unde esti iubire?”

Îmi încurcă fața și mai tare, mukul îmi curge pe față. „Îmi pare rău”, șoptesc. „Voi ieși într-o clipă.” Îmi șterg ochii. „Ne întâlnim acolo afară.”

„Lasa-ma inauntru.”

„Sunt bine, Em.”

„Deschide dracu’ de ușă.”

Deschid ușa să le văd pe Emily, Claire și Hayden și vreau ca pământul să mă înghită. „Îmi pare atât de rău”, șoptesc, lacrimile încep din nou.

Claire mă trage într-o îmbrățișare. „Îmi pare atât de rău, scumpo, nu mi-am dat seama.”

„Nu vreau să fiu această persoană.” șoptesc, stânjenită.

„Ai tot dreptul să fii supărat”, mă mângâie Claire. „Urla la lună.”

Zâmbesc, recunoscător pentru bunătatea ei. „Am distrus totul.”

„Nu, nu ai făcut”.

Emily îmi trece șervețele și mă șterg la ochi. „Doamne, sunt un idiot care fac asta despre mine, îmi pare atât de rău.”

„Nu fi prost, suntem o familie.” Emily își pune brațul în jurul meu. „Te avem pe tine; durerea ta este durerea noastră.”

Lacrimile bine din nou. „Nu fi drăguț cu mine.” Râd. „Ma face psihotic.”

Râdem cu toții și în cele din urmă ne întoarcem la masă.

Toată lumea tace, nesigură ce să spună.

„Îmi pare rău.” Mă așez, mortificat, „Comportamentul meu este de neiertat.”

Elliot își pune brațul în jurul meu și mă sărută pe tâmplă în timp ce mă trage aproape.

„Deci, după cum știți deja”, spun în timp ce mă uit în jurul mesei, „Elliot și cu mine ne luptăm de multă vreme cu fertilitatea, nu funcționează și am acceptat în sfârșit că nu putem avea un copil.”

Masa stă nemișcată în timp ce ei ascultă.

„În această săptămână, oficial am încetat să mai încercăm. Nu vor fi copii pentru noi și a fost greu să ajungem la această decizie. Este nou și brut și chiar *sunt* atât de fericit pentru voi, băieți.” Zâmbesc printre lacrimi.

Elliot își rotește buzele în timp ce se uită la masă, incapabil să facă contact vizual cu nimeni.

Masa tace, nesigur ce să spună.

„Îmi pare atât de rău, băieți”, șoptește Jameson.

„O să mergem.” Elliot se ridică, incapabil să poarte această conversație.

„Îmi pare rău că sunt dezamăgit.” Îi strânge mâna lui Tristan. „Mă bucur pentru tine, amice.” O sărută pe Claire. „Felicitări.”

„Îmi pare rău că am stricat noaptea”, spun eu, stânjenită. „Promit că o să-mi adun rahatul și să fiu o companie mai bună data viitoare.”

„Nu ai stricat noaptea”, răsuflă Claire.

La revedere zgomotoase, Elliot mă înconjoară cu brațul și plecăm și ieșim din restaurant. Și, pentru prima dată, ne dărâmăm împreună.

Căldura soarelui dansează pe pielea mea.

Din locul meu pe șezlong mă uit la mare, ochii mei cutreieră împrejurimile frumoase și apoi spre omul meu adormit.

Elliot și cu mine suntem în Capri, Italia.

Cazare în cea mai frumoasă vilă de la malul apei, raiul de pe pamant.

El a organizat această excursie pentru noi luna trecută fie să sărbătorim, fie să ne usuce lacrimile.

Deși, nu sunt sigur dacă sunt încă uscate, poate că nu vor fi niciodată.

Dacă sunt sincer, se cam afundă.

Pare atât de nebunesc că toată energia noastră din ultimii trei ani s-a concentrat pe a rămâne însărcinate, cumva, printre ea, am cam uitat cum să fim noi.

Dar parcă am dat colțul.

Dragostea noastră unul pentru celălalt este mai puternică ca niciodată și s-ar putea ca viața noastră să nu fie perfectă.

Dar este al nostru.

Suntem în asta împreună și va fi bine.

Și Elliot are dreptate, nu avem nevoie de un copil care să ne completeze.

Adică, ar fi fost frumos, dar nu ne putem pierde în căutarea a altceva.

El este încă Elliot Miles și eu sunt încă Kate Miles, suntem încă fericiți căsătoriți.

Încă măguri deștepți, încă fierbinți unul pentru celălalt și la naiba, nu o să mai pierd niciun minut uitând cine sunt și ce am în viața asta.

Pentru că îl am și el este totul.

Elliot se rostogolește pe o parte și își trece mâna pe coapsa mea, „Vrei o bebelușă Margarita?”

„Da.” Zâmbesc: „De ce nu? Fă-l doi.”

Cinci luni mai târziu.

Am pus ultimele tușe la pui. „El”, strig eu. „Poți lua vinul din pivniță?”

„Am înțeles deja.”

Duc puiul afară și îl așez cu mândrie în mijlocul mesei.

„Arata incredibil de incredibil.” Emily zâmbește în timp ce privește în jurul mesei.

Ea, Jameson și copiii au venit să stea cu noi pentru o săptămână, am râs atât de multe.

Copiii au mâncat mai devreme și se uită la un film în sufragerie.

Jameson ne toarnă patru pahare de vin și ne așezăm cu toții la masă și începem să ne servim mesele.

„Asa de.... Este ceva despre care vroiam să vorbim cu tine,” spune Jameson degajat în timp ce își împarte puiul, pare distras și continuă să-l încarce în farfurie.

„Nu mânca tot al naibii de pui.” Elliot îi smulge cleștele.

„Ne-am gândit...” Vocea i se stinge, făcându-ne pe Elliot și pe mine să ridicăm privirea la el.

„A durut?” mormăie sec Elliot. „Vorbeste.”

„Vrem ca Emily să fie surogatul tău.”

Cuțitul și furculița mea au lovit farfuria cu un zgomot. „Ce?”

„Am avut patru copii; suntem terminați. Uterul meu poate sustine o sarcină și am travaliu ușor”, spune Emily. „Pot face asta pentru voi băieți. Lasă-ne să facem asta pentru tine.”

Pământul se învâрте sub mine.

Elliot se uită la ea, șocat până la capăt.

„Nu am putut....”

„Da, ai putea.” Jameson mă întrerupe. „Știi că dacă pantoful ar fi pe celălalt picior, ai face-o pentru noi.”

Rămânem tăcuți, nesiguri ce să spunem.

„Știm cu toții că nu putem avea încredere că un străin va fi un surogat, este prea riscant”, continuă Jameson. „Lasă-ne să facem asta pentru tine.”

Ochii lui Elliot îi cercetează pe ai lui.

„Embrionul tău a fost implantat în uterul lui Emily; va fi copilul tău.”

„Voi fi doar cuptorul”. Emily zâmbește în timp ce îmi ia mâna peste masă.

„Putem face asta, băieți, măcar merită încercat.”

Lacrimi bine în ochi. „Acesta este cel mai altruist act de dragoste despre care am auzit vreodată. Mulțumesc foarte mult pentru ofertă... dar...”

„Merită o șansă.” Elliot mă întrerupe. „Kate... hai să ne gândim la asta înainte să o respingi.” Îmi zâmbește blând deasupra mesei și pentru prima dată după mult timp.

Speranța a revenit.

Elliot

Telefonul sună pe noptieră și mă trezesc tresărit, mă uit la ceas: 2 am.

La dracu.

Mă grăbesc să răspund: „Hei”.

Vocea profundă a lui Jameson răsună pe telefon: „Este în travaliu”.

Inima îmi cade: „Este bine?”

Kate se ridică tresărind: „Ce se întâmplă?” Ea gura.

„Da, este profesionistă în asta.” Jameson răspunde. „Merg de aproximativ o oră, e gata să meargă la spital. Am sunat înainte, ei ne așteaptă.”

Stomacul meu se răsucesce în noduri, asta este. Emily este însărcinată în nouă luni cu copilul nostru, în seara asta e noaptea.

„Bine, ne întâlnim acolo.”

„Bine.”

Închide, dar eu rămân pe linie, pentru că în timp ce stau aici la telefon nimic nu poate merge prost.

"Ce se întâmplă?" întreabă Kate.

Am nevoie de un minut.

„Emily este în travaliu. Fă un duș, iubito, apoi ne vom duce la spital.”

"Bine." Kate intră în duș și eu mă duc la baie pentru oaspeți și vomit.

În mod violent.

Dacă ceva nu merge bine, jur pe Dumnezeu.....

Sunt aplecat peste toaletă și mâna liniștitoare a lui Kate se duce spre spatele meu: „O să fie bine, iubito.”

Dau din cap, incapabil să spun nimic. Abia capabil să respire.

"Relaxați-vă.”

Dau din cap, simțindu-mă prost. Biata Emily trece prin travaliu, iar eu sunt aici, vomitând în simpatie ca un slăbănog.

Kate face duș rapid, în timp ce eu încerc să mă strâng și o jumătate de oră mai târziu ajungem la spital.

S-a aranjat deja că putem intra în sala de naștere și suntem introduși direct.

Intrăm în cameră și chipul lui Jameson se luminează: „Hei, iată-i.” Este calm și relaxat, evident un profesionist și în asta.

„Bună”, zâmbește Em.

Emily și Kate se îmbrățișează.

O sărut pe Emily pe obraz și îi împing părul înapoi de pe față: „Ești bine?”

„Da.” Ea zâmbește, își încurcă fața, „Uite încă una.”

Ma ies din drum si in timp ce Emily pantalona, camera se invarte, panica mea se instaleaza.

Jameson o ține de mână și vorbește calm cu ea, trece prin contracție și nervii îmi rostogolesc stomacul, am de gând să vomit din nou.

Ce naiba?

„Îmi pare rău băieți, doar că... Nu cred că o pot vedea pe Em trecând prin asta.”

Jameson chicotește. „Ea este bine.”

"Nu." Eu clătin din cap: „Acesta este... trebuie să fii aici cu ea, nu pot... asta nu este pentru mine.... Emily este...”

„E în regulă, Elliot.” Em zâmbește.

„Voi aștepta afară.”

Ochii lui Kate îi caută pe ai mei, „Ești sigur?”

Dau din cap: „Voi fi chiar în fața ușii respective”. O sărut, apoi pe Emily și îl îmbrățișez pe Jameson.

Apoi fug afară și vomit din nou.

Mă plimb în sus și în jos pe coridor.

Patru ore, patru ore de un iad literal.

Săraca Emily.

Nu știu ce dracu se întâmplă acolo, dar durează o veșnicie.

Ușa se deschide și Jameson apare la vedere.

„Hai, ultima împingere.”

"Ce?" Gâfâi cu ochii mari.

Mă apucă și mă târăște în cameră, „Ridică-te de capătul ăla”. Mă poziționează în spatele lui Emily și stau nemișcat, încremenit pe loc.

„Ultima apăsare, Emily.” Moașa spune: „Hai să facem asta”.

Emily se strecoară și împinge și îmi pun mâinile la gură.

Oh, Dumnezeu meu.

„Asta e, iubito.” Jameson zâmbește: „Asta este, urmează.”

Bebelușul alunecă afară și îmi fac ochii mari, doctorul îl ridică și îl răstoarnă.

„Este o fetiță.”

„Waaaaaa.” Copilul țipă.

Vederea mi se încetosează, iar Kate începe să plângă.

Emily și Jameson de asemenea.

Asistenta înfășoară copilul și îl ține în sus, „Dă-i-o mamei și tatălui ei”. Emily zâmbește.

Asistenta i-a dat-o lui Kate și eu îmi încurcă fața în lacrimi în timp ce îmi pun brațele în jurul lor doi.

"Multumesc multumesc." șoptesc eu.

Toată camera plânge.

„Elliot.” Kate suspină: „Uită-te la ea”. Își mângâie părul: „Știam că vei veni fetiță. Întotdeauna am avut credință.” Ea mi-a dat-o și eu mă uit în jos la copilul perfect.

Are părul închis la culoare cu trăsături fine precum Kate.

Perfecțiune.

„Cum o să-i spui?” întreabă Jameson.

Și în acel moment, știu doar.

„Am numele perfect.” Zâmbesc în timp ce mă uit la ea mirată.

"Ce este?" șoptește Kate în timp ce își pune brațul în jurul nostru pe amândoi.

„Ceva ce nu ai pierdut niciodată din vedere.”

Kate se încruntă.

"Credință."

Kate își încurcă fața în lacrimi. „Acesta este numele perfect”, șoptește ea.

Îi sărut fruntea minusculă, „Numele ei este Faith”.

EPILOGUL PENTRU REALIZAREA

CLUBUL MILES HIGH

EPILOGUL PENTRU REALIZAREA

Hayden

Îl ascult pe Christopher care îi arată lui Eddie noul său dormitor în timp ce mă uit în jurul meu.

Un milion de emoții iese la suprafață deodată.

Dragoste, frică... ușurare.

Entuziasm.

O fermă, propria noastră fermă. Și nu orice fermă, cel mai perfect loc din lume, iar Christopher poate conduce la muncă de aici. Pot conduce vite și școlar acasă, Eddie, există atât de multe posibilități ca noi toți să fim fericiți aici.

Soluția perfectă.

Merg pe hol să-l văd pe Christopher îmbrățișându-l pe Eddie și ochii mi se umplu de lacrimi, cum trebuie să fie să văd această zi prin ochii lui?

"Hei." Zâmbesc printre lacrimi când intru în dormitorul lui Eddie.

"Nu si tu." Christopher își dă ochii peste cap. „De ce plângeți toți?”

„Aceasta este o zi fericită.” Zâmbesc.

„Da, ei bine, s-ar putea să nu fie atât de fericit dacă sunt mâncat de un lup.” Oftă în timp ce se aruncă pe pat. „Trebuie să chemăm persoana pentru a eradica asta.”

„Eradică ce?”

— Lupi, Hayden. Își dă ochii peste cap de parcă aş fi prost. „Despre ce altceva aş mai vorbi?”

— Chiar vorbești serios? Gâfâi surprins. — Nu există lupi în Regatul Unit, Christopher, nu ar trebui să știi asta?

„Am auzit ceva mârâit”, răspunde Eddie, părând și el convins. — *E ceva acolo, Hazen.*

„Ascultă băieții.” Trag înapoi păturile de pe patul lui Eddie. „Mâine o să verific totul și să mă asigur că este în siguranță pentru voi doi gălbui.”

„Eddie și cu mine nu ne-am prefăcut niciodată că suntem băieți de la fermă, Hayden. Suntem niște băieți de oraș, nu-i așa, Eddie. Îl lovește de umărul lui Eddie cu al lui.

Eddie zâmbește prost, dând din cap.

„Oh, și există o casă jos, pe padocurile de jos, pentru părinții tăi”, spune Christopher degajat, de parcă și-ar fi amintit. „Și o altă casă dăruită într-un alt padoc îndepărtat, într-un dracu de nicăieri, pe care o vom repara ca o pensiune într-o zi.”

mă opresc în continuare. "Ce? Există o casă pentru părinții mei?"

„Uh-huh”, își pune mâinile pe șolduri, ca și cum ar fi mândru de el însuși, „pot veni oricând le convine, chiar și să se mute aici dacă vor.”

Ochii mei din nou plini de lacrimi. — Nu-mi vine să cred asta, Christopher, ai făcut toate astea pentru mine?

Mă trage aproape și îmi sărută buzele: „Vreau să fii fericit, Grumps”.

„Acesta va fi o mare ajustare pentru voi, băieți.” Mă uit între ei.

„Putem să-l piratam. Nu putem, Ed?”

Inima mea se scufundă. „Nu vreau să-l piratezi, vreau să-l iubești.”

Christopher îl înconjoară pe Eddie și îl trage aproape. „Atâta timp cât suntem cu toții împreună, totul va fi în regulă. Și tu vrei să fii o fermă, așa că ne va plăcea.”

„Promiți?” întreb sper.

— Ei bine, ar fi bine să fie, mormăie sec Eddie. — Acum te căsătorești, îți amintești?

Chicotesc și mă uit în jos la inelul de pe deget în timp ce mă așez pe pat, băieții se așează de fiecare parte a mea. „Nu pot să cred.” Mă uit la Eddie.

„Avem atât de multe de făcut, amice, trebuie să ne aranjăm noua casă și să organizăm o nuntă și un magazin alimentar și oh, avem un tractor?”

Christopher se încruntă. „Calma. Ce este cu tine și cu tractoarele? Te uiți la porno cu tractor?”

Cu toții tăcem în timp ce mintea noastră se trage în mod individual pe tangente.

„Câteva zile”, spune în cele din urmă Christopher.

„De ce, ce facem?”

„Bine.” Se gândește o clipă. „Mâine ne putem uita prin fermă și apoi îl vom duce pe Eddie la Londra și îi vom arăta în jur.”

Ochii lui Eddie se luminează. „Într-adevăr?”

„Și cumpără niște mobilier cât suntem acolo”, spune Christopher foarte repede, în speranța că Eddie nu a auzit.

„Nu am nevoie de mobilă.” Oft visător. „Am tot ce îmi doresc chiar aici, în această cameră.”

Christopher își răsucesc buzele. „Urăsc să-ți sparg balonul, Grumps, dar te vei sătura să stai pe podea foarte repede.”

eu chicotesc. „Asta este adevărat.”

Tacem din nou.

— Ce crezi, Eddie? Christopher îi plesnește pe spate. „Îți place noua ta casă?”

Eddie dă din cap, este atât de copleșit.

Si eu sunt, de fapt.

Acesta este un vis devenit realitate.

„Sunt atât de fericit.” Îi zâmbesc bărbatului meu frumos. „Ca prost de fericit.”

Ochii lui Christopher se întunecă și apoi se îndreaptă spre buzele mele, îmi oferă cea mai bună privire din toate timpurile.

„Ora de culcare”, rostește el.

Pielea mea se înțepătură de emoție, a trecut mult prea mult timp fără el.

„Probabil ar trebui să pui un film pe iPad în timp ce adormi”, îi spune Christopher lui Eddie. „Așa că... știi, nu auzi animalele de fermă.”

Îmi rotesc buzele pentru a-mi ascunde zâmbetul. *Aici este un singur animal.*

„Ar fi în regulă?” Eddie se uită între noi. „Nu te va ține treaz?”

Christopher face ochii mari la mine. „M-am trezit deja.”

Comporta.

Eddie se ridică și își ia iPad-ul și începe să deruleze. "Oh." Se încruntă. „Nu am internet.”

„Punctul fierbinte de pe telefonul meu.” Christopher își dă telefonul direct și îl conectează. Va face orice ca să nu fie auzit în seara asta. „Ce film vrei să vezi?” întreabă el în timp ce studiază alegerile. „Ia ceva care să blocheze cu adevărat acele animale. Sunt nebun de tare.”

Chicotesc și sărut fruntea lui Eddie. „Vă las pe voi doi, noapte bună, iubito.” Eddie îmi zâmbeste. — Noapte bună, Hazen.

Ma uit inapoi de la usa si ii vad pe Christopher si Eddie deruland prin Netflix pe iPad si inima mi se umfla.

Sunt atât de fericit că am putut izbucni.

Intru și mă uit în jurul dormitorului principal, este mic și confortabil, fără baie privată, așa că spre deosebire de penthouse-ul lui Christopher din Londra.

Este o fermă tipică veche și depășită într-o măsură. Unele camere sunt supradimensionate și apoi cele despre care crezi că ar fi mari sunt mult mai mici. Ca și cum scara și holul sunt largi și mărețe, dar apoi dormitorul principal este mic.

Nu că mă plâng, este familiar și perfect dimensionat pentru noi.

Aș putea locui într-un cort pe această proprietate și să fiu la fel de fericit ca un porc în noroi.

Îmi deschid fermoarul valiza și apoi, copleșită, mă așez pe pat și mă uit în jur.

Nu pot să cred că azi s-a întâmplat.

El a făcut toate acestea pentru mine... pentru noi, ca să putem fi amândoi fericiți.

Compromisul suprem.

Emoția mă copleșește și lacrimile fericite din ochi.

Christopher intră și fața îi cade. „Hei, ce sa întâmplat?”

Nodul din gâtul meu este atât de mare. „Nimic nu este în neregulă, totul este în regulă.”

"De ce plângi?" Îmi dă părul pe spate de pe frunte.

„Sunt atât de fericit.”

Zâmbeste blând, ochii lui sunt plini de o strălucire tandră și îmi prinde fața în mână. „Am murit puțin în fiecare zi fiind departe de tine”, șoptește el.

Îmi încurcă fața în lacrimi. "Și eu."

„Nu mă lăsa din nou.”

"Nu voi." Îi sărut buzele mari și frumoase, lacrimile de ușurare căzându-mi pe obraji. „Nu voi mai fi niciodată departe de tine; Nu pot suporta.”

„Sshh”, îmi șoptește el pe buzele mele. „Suntem împreună acum. S-a terminat, iubito.” Îl îmbrățișez strâns, atât de tare încât chiar l-aș putea zdrobi.

„Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să facem izolare fonică în acești pereți”, spune el. „Cum ar trebui să te trag așa cum vreau eu când trebuie să tac?”

eu chicotesc.

„Nici nu glumesc”, mormăie el sec în timp ce se ridică și mă trage de mână.

„Și avem nevoie de o baie privată.”

„Casa este perfectă așa cum este.”

— Hayden, spune el cu severitate. „Te iubesc, dar cu toată seriozitatea, dacă vom locui aici, în Bumfuck Nowhere, casa are nevoie de o renovare majoră.”

Scoate două prosoape din valiza pe care o are cu el.

„Ca?”

„Aceste dormitoare și-au dublat dimensiunea, băi și bucătărie noi.” Se uită în jur la tapetul floral și arată spre el. „Trebuie să meargă. Nou fiecare lucru. Poți să faci orice vrei cu această fermă, e casa ta. Partea de fermă și vaci și toate chestiile astea sunt ale tale. Dar insist să reparăm această groapă de gunoi... cu contribuția ta și a lui Eddie, desigur.

Îmi imaginez că ne planificăm, renovăm și construim vitele și viața pe care o vom trăi și zâmbesc cu speranță. „Sună atât de distractiv.”

„Nu sunteți toți acolo, nu?” Se încruntă la mine în timp ce mă ia în brațe.

„Nu, dar sunt cu toții aici.”

Mă sărută încet în timp ce îmi zâmbește pe buze. „Te iubesc.”

„Te iubesc.”

„D-na. Miles.”

„Oh, Doamne.” Chicotesc în timp ce îmi ridic mâna să mă uit la inelul meu.

„Vă place?” el întreaba. „Putem să-l schimbăm cu ceva care îți place mai mult dacă vrei?”

„Îmi place.” îl trag mai aproape. „Ea, casa asta și tu... sunteți perfecți.”

Măinile lui coboară spre spatele meu și mă trage pe erecția lui mare. „Intră în duș, suntem pe cale să spargem niște gresie.”

„Ahhhhchoooooo.”

Mă trezesc cu tresărire.

„Achoo, achoo, achoo.”

Stau în picioare, pe jumătate adormit. „Huh.”

„Ahhhhchoooooo.” Cineva strănută de la parter. „Ahhhhchoooooo, Ahhhhchoooooo.”

„Ce naiba?” Ma dau jos din pat și imi pun halatul pe ei și cobor jos. Cineva are un fel de atac nebun de strănut.

„Ahhhhchoooooo, Ahhhhchoooooo. Nu mai râde, șoptește Christopher furios.

„Atunci, nu mai strănuta ca un idiot”, răspunde Eddie.

„Crezi că vreau să strănut ca un nenorocit? Newsflash. Nu, nu, Eduardo.

Vin după colț să-l văd pe Christopher, strănutându-și capul, ochii lui sunt umflați și roșii și are hârtie igienică care își sufla nasul.

„Ce se întâmplă?” mă încruntă.

Aud vântul în copaci și pârâul clocotind în depărtare și nu cred că am apreciat vreodată să fiu înconjurat de natură la fel de mult ca în acest moment.

Casa noastră.

Am vrut să aștept ca Christopher să ajungă aici să-mi sune părinții, dar abia aștept. FaceTime un chat de grup pe ambele telefoane.

"Buna ziua." Fața frumoasă a mamei iese la vedere.

Ecranul se învâрте în timp ce tatăl meu se străduiește să răspundă. — Tu ești, Hayden? spune el cu vocea lui burlană.

"Salut baieti." iradiez.

— Atunci ai ajuns cu bine, iubito? întreabă mama.

„Da, îmi pare rău că nu am trimis un mesaj aseară. A fost atât de agitat odată ce am aterizat.”

„Eddie e bine?” întreabă mama.

"El e grozav. Sunt grozav, totul este atât de grozav.”

Tata se încruntă. „Ce este atât de grozav la asta?”

„Ei bine...” înghit nodul nervos din gât. „Christopher m-a rugat să mă căsătoresc cu el și ne-a cumpărat o fermă în care să trăim chiar în afara Londrei, pe care să-mi pot ține vitele și există o casă pe proprietate pentru tine,” am grăbit eu în grabă.

Fața mamei se luminează. „Dragă, asta e minunat.”

Fața tatălui rămâne sumbră.

„Și trei sute cincizeci de acri din cel mai frumos pământ”, țâșnesc eu.

Tata dă din cap și inima mea se scufundă, îi văd dezamăgirea pe față, își dorea foarte mult să vin acasă și să trăiesc permanent.

— Nu ești fericit, tată?

El ridică din umeri. „Sunt fericit dacă ești fericit.”

"Eu sunt." Lacrimi bine în ochi, ce este cu toate aceste lacrimi? „Am încercat să trăiesc fără el, tată, și nu am reușit. Suntem împreună și acesta este modul lui de a mă face fericit și pot veni acasă oricând vreau. Nu sunt legat aici.”

El dă din cap. "Ma bucur pentru tine. Mai fericit pentru Christopher pentru că a câștigat la loterie.”

— Și eu, tată.

„Știu, este un om bun.”

„Deci poți veni?”

"Când?"

"Mâine?"

Mama chicotește. „Nu încă luna asta, iubire. Am prea multe vaci în vițel, Hayden. Va trebui să așteptăm puțin.”

„Mă voi apuca de renovare a casei tale.” iradiez. "Sunt atât de emoționată.”

„Și eu”, râde mama.

Aud mașina venind pe alee. „Trebuie să plec, îți trimit niște poze și te sun mai târziu. Te iubesc.”

„Te iubesc și pe tine, la revedere, dragă.”

Christopher și Eddie coboară din mașină, au saci de cumpărături.

„Ce ți-a luat atât de mult, unde te-ai dus?” întreb eu când mă întâlnesc cu ei pe alee.

„Către cel mai apropiat magazin”, spune Christopher, neclintit.

Chicotesc, strănutul lui pare să se fi oprit cel puțin.

„Nu glumește”, șoptește Eddie. „Dar ne-am rătăcit la întoarcere și Christopher și-a lăsat telefonul acasă, iar eu nu aveam internet, așa că nu aveam hărți.”

"Oh." Râd în timp ce mă uit la Christopher. "Cum te simți?"

"Mai bine."

„A luat patru tablete”, îmi spune Eddie.

„Patru?” icnesc.

„Trebuia să ia doar unul.”

„Christopher, asta e atât de iresponsabil”, l-am certat.

"Sunt în viață." Face o plecăciune exagerată.

„Am așteptat să te întorci înainte să mă uit în jur.”

El chicotește și îmi ia mâna în a lui. "Atunci vino. Aruncă alimentele pe verandă, avem de făcut.

Pentru următoarea oră, Eddie, Christopher și cu mine ne plimbăm prin proprietatea cerească. Padoc după padoc verde, magazine de piatră și grajduri. Garduri și pâraie perfecte. Cele două case de oaspeți sunt degradate, dar vor fi ușor de reparat.

„Oh, Christopher, asta e atât de frumos.” Oft cu mâna pe inimă. „Nu mi-aș fi putut imagina niciodată că așa ceva va fi vreodată al nostru.” Mi-am pus brațul pe umerii lui Eddie pentru a-l trage mai aproape de mine. — Ai fi putut vreodată să visezi că vom locui aici, Eddie?

"Nu."

Christopher zâmbește în timp ce privește în jur. „Este frumos, nu-i așa?”

„Vom fi atât de fericiți aici.”

„Odată ce vom verifica situația lupului. Să ne întoarcem în casă.”

„Nu i-ai arătat încă”, îi amintește Eddie încet.

Christopher se încruntă la întrebare.

„Știi, chestia”. Eddie ridică o sprânceană. „Chestia surpriză.”

„Oh... Articolul nostru cu bilet mare.” Christopher râde. „Da, aproape că am uitat.”

"Ce lucru?" mă încruntă.

Ne coborâm înapoi pe cealaltă parte a dealului pentru a vedea un hambar imens și Christopher deschide ușile cu mândrie, „Ta-da”.

Îmi rămâne gura deschisă. "Oh, Doamne."

Un tractor, cel mai frumos tractor roșu pe care l-ați văzut vreodată.

Mă urc să descopăr că cheile sunt în contact și o pornesc. Ea răcnește și eu râd în hohote.

Christopher și Eddie își dau ochii peste cap, dar nu-mi pasă. Conduc direct pe lângă ei și ies din hambar și cobor peste padoc.

„Te întorci în casă?” Christopher sună după mine.

"Mai tarziu." Fac cu mâna în timp ce conduc. „Te iubesc”, strig.

„Ai grijă la lupi”, strigă Eddie.

Râd în timp ce fac cu mâna, aceasta este cea mai bună zi din viața mea.

Cui îi pasă de lupi când ai un tractor mare și roșu?

Mă uit la hărțile de pe telefon. „Spune că e doar aici sus.”

"Aici? Esti sigur?" Christopher se încruntă spre mine. — Ce magazin de mobilă este acesta?

Eddie încă se uită cu uimire pe geamul mașinii, suntem la Londra pentru o zi și ochii lui Eddie sunt de mărimea farfurioarelor.

"Da aici este." Fac un semn către alee și parcare. „Predați-vă aici.”

Christopher se încruntă și trage înăuntru. „Acesta este un magazin de second hand.”

"Știu." Deschid ușa și cobor din mașină.

„Nu ieși, Eddie”, îl aud pe Christopher îndrugându-l. „Nu primim mobilă aici. A înnebunit al naibii.”

Mă întorc pe partea șoferului, unde Christopher mă privește neîncetat prin geam, îl apuc și dă geamul în jos. — Nu cumpărăm mobilier aici, Hayden. Scoate-ți asta din cap chiar acum.”

„Nu mobilierul nostru pentru totdeauna. Doar mobilierul nostru de acum.”

Își încurcă fața de parcă aș fi de pe Marte. „Nu *orice* mobilier.”

„Credeam că ai spus că plănuim casa cu un arhitect și facem schimbări majore.”

"Noi suntem."

„Deci, ce rost mai are să cumpărăm mobilă scumpă acum, când nu avem idee ce ne dorim în cele din urmă?”

„Acum cumpărăm mobilă decentă și atunci cumpărăm mobilă scumpă.” Aruncă o privire pe bancheta din spate. „Eddie, nu vrem mobilă proastă, nu?”

Eddie ridică din umeri în timp ce se uită între noi, rămânând tăcut cu înțelepciune.

"Uite." Îi deschid ușa mașinii. „Este nevoie de săptămâni pentru ca mobila să ajungă și vreau să ne dresez puii de animale înainte de a ajunge aici. Acest mobilier va funcționa pentru o lună sau două. Ieși din mașină, cer.

"Pui de animal?" Christopher se batjocorește. „Nu avem nenorocite de rațe, Hayden, uită asta chiar acum. Fratele meu are rațe rele și ei complotează să-mi ucidă de fiecare dată când le văd. Și ce te face să crezi că primim pui de animale? Nu am fost niciodată de acord cu nimic din toate astea.”

„Pentru că este o fermă.”

"Asa de?"

„Deci nu ar fi o fermă fără animale, nu-i așa?”

Ochii mei se îndreaptă spre Eddie, care ține un zâmbet.

„Eddie, vrei un cățeluș al tău?”

Ochii lui Eddie se fac mari. "Ești serios?"

„Aha, și avem nevoie de niște pisici.”

„Nici în iad”, explodează Christopher. „Nu mă pis pe pisici pe lucrurile mele. Absolut nici un fel.”

"Taci odată." Îl iau de mână și îl trag din mașină și intru în magazin. Fața lui Christopher se încurcă de parcă ar fi dezgustat și îmi rotesc buzele pentru a-mi ascunde zâmbetul. Clădirea are acel parfum foarte distinct de mobilier second-hand.

Sunt rânduri după rânduri de canapele și fotolii. Mese de sufragerie și rame de pat. Totul, în afară de chiuveta din bucătărie și apoi ceva.

Christopher are brațele încrucișate în timp ce merge pe culoar. „Nu este nimic aici pentru noi, să mergem.”

„Eddie, alege un fotoliu pentru camera ta și două pentru camera de zi”, spun eu. „Voi alege niște canapele.”

Ochii lui Christopher se fac mari de groază. "Ce vrei să spui? Trebuie să se potrivească unul cu altul."

"De ce?"

— Pentru că este legea umană civilizată, Hayden.

„Vrei să încetezi să mai fii așa de snob?"

„Nu sunt un snob”, latră el.

„Sigur sună ca unul”, mormăie Eddie pe sub răsuflarea lui.

„Voi face o înțelegere cu tine”, îi spun lui Christopher. „Alegem scaunele și sufrageria de aici și puteți alege și cumpăra covorașe noi pentru camere pentru a aduce totul împreună.”

Sprânceană lui Christopher se ridică parcă puțin interesată. „Ce fel de covoare?"

"Dragute."

„Hmm.” El se plimbă. „Și cum rămâne cu opera de artă?"

„Da, poți alege opera de artă.”

Își răsucesc buzele. „Și cumpăr electronicele. Nu am un televizor fosil.”

"Amenda."

„Atunci voi aștepta în mașină”, spune el degajat.

"De ce?"

„Pentru că nu suport să fiu martor la atrocitățile pe care sunteți pe cale să le cumpărați.”

„Nu, nu. Stai chiar acolo. Alegem aceste lucruri împreună; această casă trebuie să fie un pic din noi toți. Vreau casa colorată și eclectică, cu părți egale din noi trei.” Mă uit în jur. „Eddie, de ce nu alegi ceva care-ți place, lucruri care îți amintesc de Spania.”

Ochii lui Eddie se luminează. "Spania?"

"Da. Ești spaniol, trebuie să sărbătorim asta. Doar pentru că trăim în Londra nu te face mai puțin spaniol.”

Christopher îi zâmbește lui Eddie de parcă ar fi înțeles în sfârșit ce încerc să fac aici. Dacă casa este elegantă și lui Miles îi place, Eddie și cu mine nu ne vom simți ca acasă, trebuie să ne ușurăm în chestia asta cu banii.

„Bine”, spune Christopher cu un entuziasm regasit. „Ce zici de această lampă?" O ține sus, abajurul este din vitraliu și strălucitor și fericit.

Ochii lui Eddie se luminează de încântare.

"Imi place." Zâmbesc, nu chiar, dar cui îi pasă, ei fac.

"Bine." Christopher zâmbește, mândru de el însuși, continuăm să căutăm.

„Ce zici de acest scaun?” Eddie spune că este mov și făcut din catifea cu carouri.

Buza lui Christopher se îndoaie de dezgust când se uită la ea.

„Îmi place”, mint. „Ar fi perfect pentru dormitorul tău.”

„Ar fi, nu-i așa?” Eddie țâșnește.

„Du-te și verifică sertarele din colț”, îi spun. „Poate am putea să cumpărăm niște vopsea și să le pictăm și ele într-o culoare frumoasă.”

„Oh, idee bună.” Eddie pleacă în direcția sertarelor, aproape că alergă acolo încât este atât de entuziasmat.

Christopher se apropie. „Acesta este cel mai prost scaun pe care l-am văzut vreodată”, șoptește el.

„Sshh”, îi șoptesc înapoi. „Este pentru camera lui, nu a ta.”

„Nici să nu te gândești să pictezi acele sertare violet, un bărbat are limitele lui.” Se aplecă din nou. „Pentru înregistrarea, în dormitorul nostru nu există scaune pentru ucigași în serie, așa că nu vă faceți idei prostești.”

"Bine."

„Dormitorul nostru va fi la fel de dracu’, mormăie el.

"Bine."

„Cu o mulțime de naibii în ea.”

Zâmbesc în timp ce tot caut, bineînțeles că va exista. „Nu pot uita asta.”

„Și izolarea fonică a buncărelor de război în pereți”, adaugă el.

Îmi imaginez pe Christopher izolant fonic totul, astfel încât să putem face sex tare și am chicoteli. „Taci și continuă să cauți, idiotule maniac sexual.”

În următoarele două ore, alegem trei canapele și patru fotolii, niciunul dintre ele nu se potrivește, dar culorile merg împreună, șase lămpi eclectice, o măsuță de cafea și trei măsuțe pătrate de colț. O masă veche uriașă ovală cu zece scaune eclectice, scaunele nu sunt un set, ci toate sunt făcute din același tip de stejar ca și masa. Îmi place că toate sunt diferite, îmi amintește de acasă. Încă nu îi spun asta lui Christopher, dar asta rămâne pentru totdeauna, sunt total îndrăgostit de această suită de mese. Un set frumos de cină pentru douăzeci, are culori pastelate, cu flori minuscule și frumoase peste tot, sunt destul de sigur că va fi o piesă de colecție într-o zi, așa că perfect.

Casiera ne sună cumpărăturile. „Când le-ai putea livra?” Întreb.

Se uită în sus la rulajul camionului. „Ai noroc, avem loc pentru încărcătura de mâine. Le putem încărca în această după-amiază și le putem lăsa la tine la prima oră dimineața.”

Ochii lui Eddie se luminează și practic sare pe loc. „Este atât de grozav”, se bâlbâie el în timp ce ochii lui se îndreaptă spre noi. — Nu-i așa, Christo?

"Cu siguranță e." Ochii lui Christopher sclipesc cu ceva anume în timp ce își alunecă brațul în jurul taliei mele. „Te iubesc”, rostește el.

El înțelege.

„Cine știa că cea mai urâtă mobilă din toată țara ar fi atât de interesantă”, șoptește el.

Îi dau un cot în coaste. "Mușamaliza."

„Vrei să fie livrat totul?” întreabă casieria. „Sau să ia niște acum?”

„Umm.” Mă uit la toate lucrurile noastre. „Vom lua lămpile cu noi și jocurile de societate, dacă este în regulă.”

Eddie dă din cap. „Da, idee bună, Hazen, ca să nu se spargă”, șoptește el.

Ne încărcăm brațele și ne îndreptăm spre mașină. „Acum la magazinul de covoare”, anunță Christopher. „Și avem nevoie de păături noi și de lucruri de bucătărie, cratițe și rahat de gătit. O să învăț să gătesc dacă mă ucide.”

„Asta dacă nu ne ucide mai întâi”, răspund.

Umerii lui Eddie se ridică de entuziasm și îl strâng într-o îmbrățișare, este atât de entuziasmat încât cu greu poate sta pe loc.

„Atunci, ar fi bine să ne grăbim înainte să se închidă magazinele. Avem o mulțime de lucruri de luat”, le spun, ne încărcăm lucrurile în mașină și zâmbesc prost prin parbriz.

Îmi fac o casă cu băieții mei.

Aceasta este o zi fericită.

— Camionul e aici, strigă Eddie din locul său de așteptare de pe veranda din față.

"Deja?" Christopher găfâie. „De ce sunt atât de devreme?”

Ne grăbim să încercăm să ne pregătim pentru sosirea acestei mobile de la șase azi dimineață, am făcut cumpărături până am plecat ieri și apoi am luat cina în drum spre casă. Când am intrat în sfârșit pe ușă, era după ora 21 și am căzut în pat epuizați.

Peste tot sunt cutii și covoare și porcării noi de bucătărie.

„Bună,” îl auzim pe Eddie strigându-l pe șoferul de livrare.

„Ar fi bine să pleci acolo.”

„Derulez covoarele așa cum mi-ai spus,” mormăie Christopher. — Alege un loc de muncă, Hayden, pentru că sunt doar unul dintre mine. Contrar a ceea ce ai putea crede că nu sunt un magician, știi?”

„Cineva e irascibil azi.” zâmbesc.

"Ocupat. Cuvântul este ocupat,” bâfâie el în timp ce mășăluiește afară.

„Am observat că covoarele tale nu au fost încă întinse.”

„Bună”, strigă el în timp ce deschide ușa cu ecran.

"Unde o vrei?" suna tipul.

„Înăuntru, te rog.”

„Aceasta este cea mai mare ușă?”

Christopher face o pauză de parcă nu ar ști ce înseamnă.

„Da”, sun eu.

„Da”, strigă el și Eddie la unison.

Livrării încep să ducă mobila înăuntru, în timp ce eu îi direc unde să pună lucrurile. Ambele canapele în zona de zi și un fotoliu, cealaltă canapea și două fotolii în camera de zi formală și apoi masa spectaculoasă în poziția sa în sufragerie.

Pe măsură ce fiecare piesă intră, simt că un pic mai mult din inima casei se fixează, ca și cum ar fi așteptat ca exact acel scaun să revină la viață. Locul este confortabil și eclectic și totul se îmbină perfect.

„Dețineți o florarie?” întreabă unul dintre șoferii de livrare.

Christopher și cu mine ne încruntăm, neînțelegând ce vrea să spună.

„Oh, nu, acesta este el fiind romantic.” Eddie arată spre Christopher cu degetul mare. „Aproape că s-a sinucis și cu polen. Am avut un atac de strănut și tot.

Agentul de îndepărtare se încruntă și apoi se întoarce afară fără să spună un cuvânt.

„Nu le mai spune oamenilor rahatul nostru”, îi șoptește Christopher furios lui Eddie. „Aceste informații sunt doar pe baza necesității de a cunoaște.”

— Dar aproape că ai murit din cauza polenului, răspunde Eddie.

„Ești pe cale să mori într-o clipă, împărtășește asta.”

Bărbații se luptă prin ușa din față cu ultimul mobilier, fotoliul violet. „Unde vrei asta?”

"La etaj." Eddie rază. "In camera mea." Urcă scările câte două și mă copleșește emoția.

Christopher se încruntă la întrebare.

„L-ai auzit, *în camera mea* ?”

Christopher mă strânge într-o îmbrățișare și mă sărută pe frunte. „Sună destul de bine, nu?”

"Cel mai bun."

„Hai, urcă-te în mașină”, strig.

"Unde mergem?" întreabă Christopher.

„Trebuie să mergem să ne întâlnim cu vecinii.”

Se uită la mine în gol. "De ce?"

„Pentru că asta faci.” Îmi dau ochii peste cap. Serios, de unde este acest om?

„Dar nu vreau să mă întâlnesc cu vecinii.”

"De ce? Pentru că te-ar judeca pentru că nu vrei să te întâlnești cu vecinii?"

— Uneori ești prevăzător, știi asta?

Zâmbesc dulce. „De fapt, da.”

Este ziua a cincea de a trăi în rai și Christopher intră în leagănul de a nu vrea să plece niciodată, s-a chinuit să facă rost de lapte în această dimineață.

Mă întorc pe ușa din față. „Eddie”, strig eu. „Hai, mergem la o plimbare.”

"Bine." Vine sărind în jos pe scări. "Unde mergem?"

„Să mă întâlnesc cu vecinii”, răspunde Christopher sec. „Nici măcar nu-mi plac vecinii nenorociți.”

„Vei înceta să înjuri tot timpul?” ma repez.

„Atunci, nu-mi mai da lucruri de jurat.”

„Urcă-te în naiba de mașină.”

— Credeam că ai spus că nu putem înjură?

„Christopher...” Îmi fac ochii mari; Jur pe Dumnezeu că e ca un copil enervant de cinci ani.

"Amenda."

Ne îngrămădim cu toții în mașină și plecăm pe alea lungă și șerpuitoare, în timp ce eu zâmbesc prost pe fereastră și mă uit la dealurile înverzite.

„Aceasta alee este cea mai frumoasă alee din tot pământul.”

„Ne-ai spus asta deja.”

„Ceva îmi spune că ne va spune asta de fiecare dată când coborâm pe ea”, răspunde Eddie degajat de pe bancheta din spate.

Ajungem la capătul aleii și Christopher se întoarce să se uite la mine. „Nici nu știu unde sunt vecinii.”

— Virăți la dreapta, îl direc.

„Dacă sunt lăsați?”

„Mergem și noi la stânga într-un minut, doar conduc.”

Ochii lui Christopher îi întâlnesc pe cei ai lui Eddie în oglinda retrovizoare.

„Nu-ți da idei, puștiule, acesta nu va fi unul dintre acele locuri ciudate, consangvinizate, în care suntem prieteni cu vecinii și stăm sâmbăta seara să prăjim marshmallows și rahat.”

zambesc. "Ar putea fi."

„Hayden.” Se uită la mine. „Am făcut o mulțime de prostii care nu sunt gemurile mele obișnuite, dar trag limita de a fi falși prieteni fermieri cu oamenii.”

„Doar o introducere rapidă, asta-i tot. Nu te devansa, Christopher. Probabil că nici nu te vor plăcea.”

"Ce înseamnă asta?" Se încruntă spre mine.

„Ei bine... tu ești.”

Gura îi cade îngrozită. „Și ce e rău în a fi eu?” gâfâie revoltat.

"Nimic." *Doamne.* „A fost o glumă, nu mai fi atât de sensibil.”

„Pentru informația ta, mă vor iubi.”

Ajungem la următoarea alee și Christopher își aprinde ochiul și se întoarce.

Aleea nu este atât de lungă ca a noastră, casa este mai aproape de drum, mergem prin padoc după padoc de vite frumoase și mă uit în jur cu uimire.

„Oh, are acțiuni bune.”

— Pun pariu că vrei să smulgi vacile alea, mormăie sec Christopher.

„Nu, de fapt, nu vreau.”

"De ce nu?"

„Pentru că nu smulgi vaci, ci tauri”.

"Semantică."

„Nu chiar, ei nu au nebuni.”

Ochii lui Christopher îi întâlnesc încă o dată pe cei ai lui Eddie în oglinda retrovizoare. „Serios, auzi rahatul cu care trebuie să le suport aici?”

Zâmbetul lui Eddie este atât de mare încât aproape că își desparte fața.

Ajungem în casă și tragem, e veche și decrepit și pare că are nevoie de o bucată bună de vopsea. O femeie iese pe ușa din față când ne aude trăgând.

„Bună”, sun eu.

„Buna ziua.” Ea zâmbeste. „Vă pot ajuta?”

Christopher pare că tocmai a înghițit o muscă, aceasta este atât de departe din zona lui de confort.

„Ne-am mutat în vecinătate weekendul trecut și am vrut să vin să te cunosc.”

„Oh...” Ea zâmbește. „Intră, intră. Keith”, strigă ea, „noii noștri vecini sunt aici să ne cunoască”.

Ușa cu ecran se deschide și iese la vedere un bătrân robust. „Buna ziua.”

Zâmbește, are o față blândă și mâini uzate.

„Bună, sunt Christopher Miles.” Christopher îi strânge mâna. „Acesta este Eddie și acesta este Hayden, logodnica mea.”

Logodnică.

Auzind asta nu va îmbătrâni niciodată.

„Bună, eu sunt Keith, iar aceasta este soția mea, Jane.”

„Buna ziua.”

— Ai niște vite frumoase acolo, Keith, zâmbesc.

„Sigur. Am luat taurul premiat acolo jos, am câștigat spectacolul trei ani la rând.”

„O, Doamne, într-adevăr.”

Nu mă pot uita la Christopher pentru că știu cât de mult vrea să-și dea ochii peste cap acum.

„Da. Nu-i așa, Janey?”

Jane zâmbește călduros, este evident că este foarte mândră de soțul ei și de vacile lor.

„Hayden masturbează tauri”, ne întrerupe Christopher.

Dumnezeul meu.

Fetele lui Keith și Jane cad.

„Sunt în creșterea animalelor.”

„Ei bine, bine.” Keith pare entuziasmat. „Este un domeniu foarte interesant, adică.”

„Părinții mei dețin o fermă imensă de vite și sperăm că într-o zi ferma noastră de alături va avea și niște vite pe ea.” Zâmbesc cu speranță.

„Ei bine, trebuie să mergi la licitațiile de vite marțea viitoare. Este doar de trei ori pe an.”

„Există licitații marțea viitoare?” întreb eu, entuziasmată.

„Cei mai buni pursânge din țară vor fi la vânzare.”

Cu coada ochiului văd ceva coborând treptele din față spre noi și ridic privirea pentru a văd cel mai drăguț cățeluș maro din toate timpurile.

„Oh...” icnește Eddie în timp ce se apleacă să-l mângâie.

"Tu vrei una?"

Ochii lui Eddie se îndreaptă spre mine.

— Absolut nu, intervine Christopher.

„Vor merge repede, tatăl lor este cel mai bun câine de lucru pe care l-am avut vreodată.”

„Câini de lucru”, șoptesc eu. „Am nevoie de un câine de lucru.”

„Vino prin casă și îți voi arăta.”

Eu și Eddie o urmărim în jurul și în spate până la un hambar și sunt căței peste tot, kelpies maro, drăguți ca un nasture.

"Oh Doamne." Mă aplec în timp ce cățeei aleargă în cerc și sar și ne mușcă.

Unul apucă blugii lui Christopher cu dinții. „Nu.” Încearcă subtil să împingă unul cu piciorul.

Eddie stă pe pământ, cu cățeluși peste el, iar eu zâmbesc în timp ce mă uit.

„Câini buni de lucru, zici?” întreb din nou.

„Ce mai bun pe care îl vei primi vreodată.” răspunde Keith.

„Cu cât le vinzi?”

„Hayden...” Christopher mă bate pe spate.

„În mod normal, le vând cu cinci sute fiecare, dar văzând că ești vecinul nostru, îți dau două la prețul unuia”, continuă Keith.

Christopher mă bate pe spate, acum mai tare. — Hayden, un cuvânt... în privat.

— Doar un minut, Keith. Îmi țin degetul în sus și fac un pas în lateral. "Ce este?" îl întreb pe Christopher.

„Nu putem avea un câine de aici”, șoptește el. „Nu se întâmplă.”

Eddie vine și stă lângă noi în timp ce ascultă.

„Ai spus că pot face tot ce vreau la fermă”, răspund.

„Fermă cuvânt cheie”, șoptește el. „Nu este o grădină zoologică”.

„Ți-am spus că am nevoie de câini de lucru. Nu sunt sigur dacă îți dai seama de asta, dar o fermă nu este o fermă fără animale.”

„Încă nu ai vaci, unde vei lucra cu câinii, în bucătărie? Newsflash, Hayden, ei nu gătesc.

„Avem nevoie de câini”, îi spun.

Ochii lui Eddie se fac mari de emoție în timp ce își ridică privirea la Christopher, cu toată speranța.

„Nu te băga cu mine. Tot ce spun este că ai nevoie de un pedigree și cred că ar trebui să te uiți mai departe, nu cumperi doar primii câini maro pe care îi vezi alături pentru că sunt drăguți”, șoptește el furios în timp ce privește între noi.

„De asemenea, cei mai buni câini de pază”, adaugă Keith.

Urechile lui Christopher se ciulesc. „Câini de pază? Sunt răi?”

— Nu, dar te vor anunța în momentul în care cineva se află pe pământul tău, foarte protector față de familia lui.

Ochii lui Christopher îi țin pe ai lui și știu că acum i-a trezit interesul. „Dar lupii, ucid lupii?”

Keith își dă capul pe spate și râde în hohote. — Ești amuzant, omule.

Sau pur și simplu prost.

„Nici nu vei ști că sunt acolo; Eddie și cu mine vom avea grijă de ei, nu-i așa, Eddie? Spun.

Eddie sare pe loc. "Da. Promit, se bâlbâie el, abia reușind să scoată cuvintele prin entuziasmul lui.

Christopher preface un zâmbet.

eu chicotesc. — E puțin prea citat, Keith. Aceasta este prima lui fermă și trebuie să-l pregătim."

„Nu sunt citat.” Christopher găfâie, indignat.

Îmi ridic degetele pentru a simboliza un ciupit. "Un pic."

„Bine Eddie, alege doi, un băiat și o fată.” Zambesc.

Ochii lui Eddie se fac mari de entuziasm. "Ești serios?"

"Aha."

Eddie se lasă în genunchi și se pune pe treabă jucându-se cu puii, în timp ce își dă seama pe care îi dorește. „Asta e o fată.” Arăt spre cel mic din colț.

„Nu, este prea timidă, nu va fi o muncitoare bună”, spune Keith. „Ia-i pe cei obraznici, sunt cei mai buni.”

„Timid funcționează pentru mine”, șoptește Christopher cu un cot.

„Hai, o să-ți arăt altceva”, îmi zâmbește Jane.

Mă duce după colț într-un alt set de magazine. „Uită-te la acestea.” Ea deschide ușa și sunt pisici din câte vezi, trebuie să fie douăzeci.

„Am avut două fete care au rămas însărcinate înainte ca acestea să se poată dezexe, le poți avea gratuit.”

Am ochii mari. Pisicuțe. Christopher chiar va merge prin poștă.

Cuvintele lui se întorc la mine: Aceasta este ferma ta, poți face orice vrei să o conduci și să o faci să te simți ca acasă.

„Bine, voi lua două.” Zambesc. „Încă un băiat și o fată.”

„Pe care le vrei, iubito?”

Mă uit la ele, toate sunt destul de asemănătoare. Cele două mame sunt surori, gri și neagră, sunt câteva coji de țestoasă și una de ghimbir.

„Voi lua ghimbirul, dacă este băiat.”

„Da, cred că da, lasă-mă să verific.”

„Și fetele, sunt gata să plece acum?”

„Da, la vârsta de nouă săptămâni, ne dorim foarte mult să meargă într-o casă bună. Aș fi recunoscător dacă le-ai lua.”

„Bine, ce zici de acest mic gri de aici.” Îl ridic și îl întorc, oh, e un alt băiat. L-am pus la loc.

Un pic gri mai închis vine spre mine și îl ridic și îl răsturn. "Aceasta este o fata."

„Da, e drăguță, aia, foarte răutăcioasă.”

„Îmi place deja de ea, o vom lua și pe asta.”

„Lasă-mă să le pun într-o cutie pentru tine, voi intra și voi lua una”, spune Jane. Ea dispare înăuntru și mă întorc să-i găsesc pe Christopher și Eddie în genunchi, înconjuțați de căței.

„Acești câini mănâncă pantofi?” întrebă Christopher.

„Dacă le lași afară, o vor face”, răspunde sec Keith.

Christopher își răsucesce buzele, neimpresionat.

„Ei mănâncă mult?”

„Ei vor mânca orice le vei da.” Keith se încruntă spre Christopher. „Nu ai avut niciodată un câine până acum?”

Christopher își îndreaptă cămașa de parcă ar fi supărat. „Vin din New York, nu am avut animale în creștere.”

— Atunci, pentru ce naiba te-ai mutat aici?

Îmi rotesc buzele pentru a-mi ascunde zâmbetul, Christopher trebuie să-și pună aceeași întrebare. „M-am îndrăgostit de o fată de la țară și încerc să o fac fericită, așa că acum învăț cum să fiu fermier.”

Keith zâmbește și apoi chicotește. „Ai o curbă mare de învățare pentru tine, băiete, mai ales dacă este o cowgirl.”

Christopher rămâne tăcut în timp ce cățeei îl înconjoară „Îmi place cam acest micuț cu urechile ridicate”, spune el.

„Aceasta este o fată.”

„Care îți place, Eddie?” Întreb.

„Îmi place acest micuț de aici.” Are un cățeluș care îi mestecă mâna.

„Este un băiat?” Îl întoarce. „Da, pare.”

— Deci îi luăm pe cei doi? Întreb.

Christopher își trage mâna pe față și văd că regretă deja asta. "Cred."

Eddie este nemaipomenit și aproape sări înapoi la mașină care îi ține cei doi cățeluși.

Și eu, cu greu îmi pot stăpâni entuziasmul.

— Va trebui să-ți las banii înapoi, Keith, nu am portofelul cu mine.

„Este în regulă, iubire, oricând ajungi la asta.”

Ne îndreptăm înapoi spre mașină și o vedem pe Jane așteptând cu cutia.

„Iată, dragă, vor avea nevoie de injecțiile lor, au primit doar primele.”

„Mulțumesc, Jane.” Iau cutia de la ea.

Ochii lui Christopher îi țin pe ai mei. "Ce e în cutie?"

„Pisici.”

Ochii i se fac mari. „Ca la plural?”

„Ca în doi.”

„Știu ce fac pisicile în case și genți de sport, Hayden. Nu m-am înscris pentru asta.”

Keith și Jane râd și eu la fel.

Christopher falsifică un zâmbet și știu că este literalmente în pragul unei căderi mentale. Urcăm în mașină și punem cățeei pe bancheta din spate cu Eddie. Cei doi pisoi sunt în cutia din față în poala mea. "Încântat de cunoștință." Keith zâmbește.

„Mi-aș dori să pot spune același lucru”, mormăie Christopher pe sub răsuflarea lui.

Chicotesc, asta e cu adevărat hilar.

Mașina tace în timp ce mergem pe alee și știu că Christopher își ține limba cu toată puterea lui, se uită la mine. — Acesta a fost planul tău tot timpul? el întreaba.

Intru totul.

"Ce vrei să spui?" Mă comport nevinovat.

— Te superi să-mi spui cum naiba mergem să ne întâlnim cu vecinii și să venim acasă cu doi câini și două pisici?

„Fermele au nevoie de animale.”

— Vaci, Hayden, au nevoie de vaci.

„Crede-mă, au nevoie și de pisici și câini.”

Își dă ochii peste cap.

— Vrei o ciurma de șoareci și șobolani, Christopher?

Se uită la mine.

„Da, așa e, șoarecii și șobolanii au păduchi, iar păduchii îți intră sub piele și te mănâncă din interior spre exterior.”

"Este o glumă?" găfâie el, îngrozit.

„Nu, vorbesc foarte serios. Odată ce ai o ciurma de păduchi în casa ta nu poți scăpa de ei. Trebuie să incendiezi casa ca să-i omori. Pisicile țin sub control rozătoarele și dăunătorii, ele sunt epicentrul unei ferme curate și bine întreținute.”

„Păi de ce ai primit doar două? Ar fi trebuit să avem patru nenorociți.

Eddie începe să chicotească pe bancheta din spate și mă întorc să-i văd pe cei doi cățeluși sărind în sus, lingându-l pe față, ucigându-l cu bunătate. — Cred că te place, iubito. Zambesc.

Ochii lui Christopher se ridică spre oglinda retrovizoare și zâmbeste, chiar și el nu poate nega cât de distractiv este asta. „Relaxează-te, câine, începe antrenamentul de ucidere a lupilor imediat ce ajungem acasă.”

„Cine îl va antrena?” Întreb.

Christopher face ochii mari. „Hayden Whitmore”.

„Deci ce să mai spun?” întreabă Christopher.

„Spuneți că aveți nevoie de cinci rulouri de sârmă de pui cu cel mai mare fir pe care îl au.”

„Dar de ce am nevoie de sârmă de pui când este pentru garduri pentru câini?”

„Se numește doar sârmă de pui, dar nu este doar pentru găini.”

Christopher își dă ochii peste cap. „Cine se ocupă de marketing pentru această companie de sârmă? Este evident că habar nu au ce fac.” Continuă să iasă la mașină și deschide ușa. „Pentru ce avem nevoie de asta din nou?”

„Pentru a face niște zone sigure temporare pentru ca puii să se joace afară până când vor îmbătrâni. Ei nu pot doar să meargă liberi; sunt prea mici și se vor pierde.”

"Esti sigur?" Se încruntă. „Nu mi se pare corect.”

Ridic sprânceana. „Ce crezi că se întâmplă?”

"Nu știu." El ridică din umeri. „Lăsați-i să se plimbe liberi și să adulmece rahatul, în stilul câinelui de pază.”

„Sunt cățeluși mici.”

„Exact punctul meu de vedere, ei nu vor să fie ținuți în sârmă de pui. Este emasculator.”

„Nu pot fi lăsați singuri atât de devreme.”

„Dar suntem chiar înăuntru.”

„Christopher! Doar fă-o, mă răstesc eu când îmi pierd ultima răbdare.

Își dă ochii peste cap și se urcă în mașină. "Mă duc acum."

"Bun." Îmi încrucieșez brațele. "Despre timp."

„Și s-ar putea să vin acasă cu tot felul de rahat de la magazinul de hardware.” Își apucă de picioare cu ochiul. „Hardware”.

"Bine."

„Poate chiar mai multe animale.” Ridică neglijent din umeri de parcă ar încerca să mă sperie.

„Bine, dacă au pui de găină, ia-mi câțiva.”

"Ce?" El batjocorește. "Nu poți fi serios?"

„Ei bine... cumperi sârmă de pui.”

„O, pentru numele naibii, Hayden. Ajunge cu animalele.” El ridică privirea în casă. „Eddie”, strigă el. "Grăbiți-vă."

Eddie iese zburând din casă și sare pe scaunul din față.

Christopher nu va merge nicăieri fără micul său fermier ucenic de încredere. Zâmbesc în timp ce îi privesc dispărând în depărtare, îmi pot doar să-mi imaginez conversațiile pe care trebuie să le aibă despre comisioanele pe care le trimit.

Christopher

Oprim mașina în parcare aglomerată, sunt remorci și camioane peste tot. Suntem la licitațiile de vite, l-am pus pe Elliot să vină cu mine.

„Nu m-am gândit niciodată că o să fac asta, asta e sigur.” spune Elliot în timp ce se uită în jur.

"Ce-i asta?"

„Cumpărând vaci pentru ca logodnica ta să se masteze.”

Zâmbesc în timp ce opresc mașina, „Asta ne face doi.” Coborâm din mașină și traversăm peluza mare spre hol.

„Spune-mi de ce facem din nou asta fără Hayden?”

„Vreau să o surprind. Până acum ea a cumpărat totul, dar... eu,” ridic din umeri.

"Tu ce?"

„Dacă sunt sincer, îmi place într-un fel chestia asta cu fermă și vreau să o surprind cu ceva ce știu că o va iubi. Ceva semnificativ.”

„Bine, are sens.” Se încruntă: „Bănuiesc”. Facem colțul în hol și ne oprim pe loc.

"Ce dracu este asta?" șoptesc eu.

Sunt un milion de oameni, vacile sunt în centru și licitatorul vorbește atât de repede încât nici nu-l pot înțelege.

„Este ca și cum Times Square pe nenorocitul de crack.” Elliot se încruntă.

"Care-i planul?" întreabă Elliot în timp ce se uită în jur.

„Cumpărăm cinci vite puternici și apoi plecăm naibii de aici.”

„Toți bărbați?” Se încruntă.

„Da”, ridic din umeri, „de asta are nevoie”.

„Asta e prost.”

„Cum e prostul ăsta?”

„Gândește-te, cine va fi mai excitat? Cinci băieți blocați într-un padoc împreună sau trei băieți care au patru pui fierbinți și cu țâțe mari în padocul alăturat pentru a-și imagina dracu’.

Îmi îngustesc ochii, „Crezi că avem nevoie de porno cu vaci?”

"Suta la suta.”

„Bine, trei băieți, patru fete.” Mă gândesc pentru o clipă: „Poate patru băieți și trei fete”.

„Nu, au nevoie de varietate.”

„Bine, patru băieți și cinci fete. Dar trebuie să fie fete fierbinți.”

Elliot dă din cap în timp ce se uită în jur: „Aceasta va fi o bucată de tort, dacă cineva știe vacile, suntem noi.”

"De ce spui asta?"

„Am trasat amândoi cu o mulțime de vaci în zilele noastre.”

Zâmbesc și apoi chicotesc: „Este adevărat.”

Trei luni mai tarziu.

„Nu, nu, ascultă-mă și concentrează-te. Pe aici aici...” profesorul, domnul Enid, arată cu pixul spre o bucată de hârtie, „...se trece la acesta de aici, vă amintiți cum am făcut-o zilele trecute?”

Eddie se așează pe spate în scaunul său de la masa de sufragerie, dezumflat.

Mi se face rău la stomac.

Atât de greu de urmărit, Eddie se luptă cu lecțiile de citit și scris și nu știm cum să-l ajutăm.

E ca și cum totul este în așteptare în viața lui până când putem obține acest lucru sub centura lui și reușim. Nici măcar nu poate lucra la McDonald's decât dacă știe să scrie și să citească.

Îi place ferma și este atât de fericit să lucreze cu Hayden și are nevoie de acest timp în familie, știm că are. Dar în mintea noastră știm și că el este destinat mai mult și trebuie să cucerească acest lucru de citit și de scris pentru a realiza ceea ce este menit pentru el.

— Să revenim la asta din nou, Eddie, și vreau să te concentrezi de data asta.

— El se concentrează, răsturn eu.

Profesorul ridică privirea. „Cu tot respectul, domnule Miles, nu puteți întrerupe cursurile mele. Eduardo trebuie să încerce mai mult.”

„Asta e tot pentru azi.” l-am întrerupt.

Eddie îmi zâmbește și pot vedea ușurarea scrisă pe toată fața lui.

"De fapt." Mă opresc în timp ce mă gândesc la opțiunile noastre, Hayden a vrut să-l concedieze acum o săptămână și am convins-o să renunțe, am venit azi de la serviciu devreme pentru a participa în mod special la lecție. Hayden are dreptate, asta nu funcționează. „Nu vom mai avea nevoie de serviciile dumneavoastră. Stilul tău de predare nu funcționează pentru Eddie.”

Eddie își mușcă buza de jos pentru a-și înăbuși zâmbetul.

„Vă rugăm să ne trimiteți un raport cu tot ceea ce vă datorăm.”

„Feți o greșală”, răspunde domnul Enid.

"Nu sunt de acord. Baftă în toate." Îi strâng mâna și îi îndrept lui Eddie să facă același lucru. „Mulțumesc”, spune Eddie cu cele mai bune maniere.

Eu și Eddie urmărim cum domnul Enid iese și urcă în mașina lui, iar eu mă întorc către Eddie. „Ce unealtă.”

Eddie zâmbește. "Pot fi."

Stau la fereastră și mă uit la orizontul Londrei, mintea mea este la kilometri distanță, e cu Eddie acasă.

"Ce e în neregulă cu tine? Arăți de parcă ai avea lumea pe umerii tăi." întreabă Elliot din spatele meu.

„Am multe în minte”, oft.

"Ca?"

„Nu știu dacă am făcut ce trebuie cu Eddie, poate ar fi trebuit să-l pun la școală. Se luptă cu această barieră lingvistică și nu știu cum să o fac mai bună pentru el.”

— Credeam că l-ai avut tutore?

„Eu... am venit, a venit acasă de patru ori pe săptămână. Dar el este... totul pare să fie foarte greu și știu cât de inteligent este, nu înțeleg de ce se chinuie atât de mult. Chestia este că nu a citit sau scris niciodată în nicio limbă, așa că adăugarea unei limbi noi este un alt nivel de dificultate. Poate ar trebui să-l punem la școală?”

„Care este procesul de gândire din spatele nu face asta?” Elliot se încruntă.

„Hayden vrea ca el să se simtă în siguranță în sine înainte de a fi pus în situații sociale cu copii răi. Ea crede că o să se rupă dacă îl împinge.”

"Buna observatie. Îi putem găsi un loc de muncă aici?"

"Aceasta e problema; nici măcar nu poate lucra în camera de corespondență dacă nu știe să citească sau să scrie. Acesta este într-adevăr un obstacol major în viața lui în acest moment și trebuie să găsesc o modalitate de a-l ajuta și de a-l motiva. Pur și simplu nu știu cum.”

Elliot se gândește un minut. „Trebuie să gândești ca un băiat de paisprezece ani.”

mă încruntă. "Ce vrei să spui?"

„Ce te-ar fi motivat când aveai paisprezece ani?"

Cred că pentru o clipă îmi vine în minte un nou plan și zâmbesc.

"Asta este." Îl plesnesc puternic pe spate. „Asta e dracului.”

Elliot chicotește. „Te gândești la ce mă gândesc eu?"

„Puteți să pariați că sunt.”

Conduc pe alea lungă și întortocheată spre casa noastră și văd ceva magnific pe câmp, opresc mașina în timp ce mă uit cu uimire.

Soarele apune încet peste munte, pajiștile dansează cu culori aurii. Eddie conduce tractorul și Hayden stă pe spate în spatele lui cu cei doi cățeluși. Ei râd și vorbesc și petrec timpul absolut al vieții lor. Din când în când cățelii vor latră și Hayden și Eddie hohotesc în râs la ceea ce trebuie să fie cea mai amuzantă glumă din toate timpurile. Ei nu mă văd, dar fiecare celulă din corpul meu îi vede.

Pot simți fericirea care curge din sufletele lor.

Această fermă, acești oameni, această viață.

Este perfect, acolo unde suntem noi trei.

Împreună.

Nu aş putea să cer un loc mai fericit în care să trăiesc... pentru ca Eddie să-l sune acasă.

Ştiu că nu este Spania şi ştiu că mai avem multe obstacole de trecut, dar între noi trei, există atât de multă dragoste.

Îi urmăresc până dispar peste deal, încă nu m-au văzut şi probabil că nu se vor întoarce în casă ore întregi. Asta fac ei aici, dispar în Dumnezeu ştie unde.

Mă îndrept spre casă şi intru să-i văd pe Sylvester şi Minnie, pisicile noastre, întinse în faţa focului, întinse şi dormind ca nişte buşteni.

Mă uit la ei pe toţi relaxat ca. „Îndrăznesc să întreb dacă voi două fiare sălbatice aţi prins vreun şoareci astăzi?”

Mă încruntă în timp ce rostesc cuvântul.

Şoareci.

„Şoareci, voi doi aţi prins vreun şoareci astăzi?”

Ei continuă să doarmă.

„Toată lumea lucrează în această casă pentru a menţine roţile să funcţioneze, cu excepţia voastră doi”, le spun în timp ce îmi dau jos pantofii şi îmi scot geaca. „Ar fi bine să începi să tragi de greutate pe aici sau atât. Gata cu focul şi cu mesele gratuite.”

Las o pernă de pe canapea pe podea lângă ei.

„Pentru că dacă luăm păduchi şi trebuie să incendiem casa, atunci vă las pe voi doi înăuntru.” Mă întind pe podea lângă ei în faţa focului cu capul pe pernă.

Sylvester ridică privirea de parcă şi-ar fi dat seama că sunt acasă şi se ridică şi se apropie şi se aşează pe mine. „Nu sunt un scaun, ştii?”

Îi spun lui.

Îi scărpinam bărbia şi toarcă şi închide ochii, relaxat şi trăind viaţa de rege.

Îmi aduce un zâmbet pe buze; aceste pisici nu ar putea prinde un şoarece dacă viaţa lor ar depinde de asta.

„Poate că va trebui să începi să găteşti.”

Hayden

Bat, bat, sunete la usa.

Noul tutore al lui Eddie este aici, am coborât scările și mă opresc pe loc când văd cine este la ușă.

O bombă spaniolă, curbate și superbă și la sfârșitul de douăzeci de ani, poartă o fustă creion lungă neagră și o bluză pulover strânsă, părul ei lung și negru este plin și are o adevărată atmosferă Sofia Vergara.

O bombă sexuală ambulantă.

„Bună ziua, mă numesc Lucia. Sunt aici să-l văd pe Eddie. Sunt noul lui profesor.”

Mă uit la ea, șocată până la capăt...

Ce ai de gând să-l înveți?

Ochii lui Eddie se fac mari în timp ce se uită la ea. „Sunt... Eu sunt... Eu sunt... Eddie”, se bâlbâie el în timp ce își arată pieptul.

Îmi rotesc buzele pentru a-mi ascunde zâmbetul la reacția lui la ea.

Christopher Miles... șarpele.

"Intrați." Zambesc.

„Tu... vrei o băutură sau așa ceva?” Eddie îi oferă la un milion de mile pe minut.

"Ar fi minunat. Mulțumesc, Eduardo." Zâmbește calmă, e evident că fiecare bărbat pe care îl întâlnește ar avea această reacție față de ea.

Eddie îi zâmbește prost și apoi ochii lui se îndreaptă spre mine pentru a se asigura că văd și eu asta.

Diabolic.

„Hai să ne cunoaștem astăzi, Eddie”, spune ea. — Poate ai putea să-mi arăți ferma ta.

Ochii lui Eddie se fac mari de entuziasm. „Su... sigur”, icnește el, ochii lui se îndreaptă spre mine și apoi înapoi la ea și apoi înapoi la mine, este atât de entuziasmat încât nu știe unde să se uite.

În următoarele două ore, urmăresc cum Eddie suspendă fiecare cuvânt care iese din gura Luciei. A dus-o la o plimbare cu tractorul și i-a explicat totul despre ferma și animalele noastre în detaliu. Ceea ce sunt foarte mulțumit pentru că ea poate vedea acum cât de aprins este el.

Ea este bună și grijulie, iar el este deja mult mai angajat decât a fost cu ultimul său profesor.

— Ne vedem mâine, Eddie? ea întreaba.

El zâmbește prost. "Bine."

„Tatăl tău vrea să facem asta în fiecare zi.”

Ochii lui Eddie se fac mari de entuziasm. „Sună atât de grozav”, gâfâie el.

„Chiar, foarte grozav.”

Pun pariu că... demon mic, tu.

El iese din față să-i facă semn cu mâna, iar eu îi privesc prin fereastră. Eddie strălucește de entuziasm și trebuie să recunosc, chiar sunt entuziasmat pentru el.

Mai târziu în noaptea aceea, aud mașina lui Christopher oprind pe alee și ies să-l întâlnesc.

„Bună,” spune el în timp ce coboară din mașină, mă ia în brațe și mă sărută ușor, limba lui atingându-se ușor de a mea.

„Spune-mi că nu ai făcut asta intenționat.” Îi zâmbesc.

Îmi face cu ochiul sexy. "Tot ce este nevoie."

Nunta

Ferma este plină de personal de catering, florari și barmani.

Oamenii poartă mese; se ridică corturi albe, iar florile sunt peste tot. Pregătirea pentru nunta noastră de mâine la ferma părinților mei din Finger Lakes din SUA este în plină desfășurare.

Am vrut să mă căsătoresc aici, a fost important pentru părinții mei și important pentru mine. Această fermă este însăși esența sufletului meu, căsătoria cu sufletul meu pereche ar putea fi făcută doar aici.

Christopher își dorea foarte mult să se căsătorească la ferma noastră, dar a recunoscut odată ce a știut cât de mult însemna pentru mine.

Eu și Eddie suntem aici deja de o săptămână, iar Christopher a zburat miercuri după muncă.

Luni, Christopher și cu mine mergem în luna de miere în Maldive, iar mama, tata și Eddie se vor întoarce la ferma noastră din Marea Britanie, avem prea multe lucruri de făcut acolo în acest moment pentru a fi lăsat în pace mai mult de câteva zile. .

Vestea bună este că mama și tata au aici un îngrijitor cu normă întreagă, așa că sunt liberi să călătorească oricând doresc. Eddie a devenit foarte apropiat de părinții mei; Tatăl meu l-a luat în special sub aripa lui și sunt destul de sigur că ei vin și stau la ferma noastră timp îndelungat acum să-l vadă pe Eddie și nu pe noi.

Familia Miles a sosit cu toții și se cazează la un hotel din oraș, avem o cină mare înainte de nuntă în seara asta aici doar cu cele două familii.

Devin mereu nervos când familiile noastre se reunesc, ele sunt atât de diferite, iar tatăl meu poate fi atât de abraziv și direct. Toată lumea pare să se plimbe în vârful picioarelor ca să nu legăne barca.

Băieții lui Tristan sunt întotdeauna un mare spărgător de gheață, par să se potrivească oriunde s-ar afla și pe măsură ce sosesc tot mai mulți copii, lucrurile devin din ce în ce mai agitate și mai agitate. Eddie este încă tăcut în jurul familiei extinse; el va ajunge acolo; Știu că o va face. Doar că de fiecare dată când ne întâlnim, se întâmplă atât de multe, încât el rămâne tăcut și încearcă să se integreze. Abia aștept ziua în care vor ajunge să-l cunoască și să-l iubească așa cum o facem noi.

"Bine iubitule." Christopher mă sărută încet, cu mâinile pe spatele meu. "O să plec. Mă întorc în câteva ore."

"Bine." Îl sărut din nou, buzele noastre zăbovind unul peste celălalt.

Christopher va bea ceva cu frații săi înainte de cina noastră din seara asta. La fel de aproape ca întotdeauna, orice șansă de a petrece timp împreună o profită. Cei patru au mers la Vegas luna trecută pentru petrecerea burlacilor și nu știu ce au făcut acolo, dar Christopher a dormit trei zile după ce a ajuns acasă. Vocea lui era atât de răgușită din cauza râsului și a băuturilor, încât urăsc să-mi imaginez măcar ce s-a întâmplat.

"Mâine." El zâmbește pe buzele mele, aducându-mă înapoi la aici și acum.

„Mâine...” Inima mea se umflă, mă sărută din nou încet în timp ce îmi strânge părul cu ambele mâini.

„Doamne, abia aștept să fii soția mea.”

Zâmbesc pe buzele lui; suntem atât de îndrăgostiți.

Viața pe care o construim împreună este mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată oricare dintre noi. A fi parte din viața noastră a lui Eddie este un cadou, este o persoană atât de specială. Cel mai bun și mai atent om pe care l-am întâlnit vreodată.

Amuzant și inteligent, inteligent și inteligent. Și muncitor, cel mai bun pe care îl avem la fermă, el are grijă de animale primul dimineața și este ultimul care le verifică în fiecare seară.

În haosul și adorația câinilor, pisicilor și vacilor noștri, el s-a găsit, este regele nostru. Adezivul care ne ține pe toți împreună.

Nu sunt sigur dacă lumea corporativă Miles va fi vreodată pentru el. Christopher pare să creadă că acesta este stadiul său de bază, în care ferma este totul pentru el, este casa lui pe care o ajută să o construiască. Dar el crede că în cele din urmă Eddie va avea nevoie de mai mult și apoi va veni să lucreze pentru Miles Media.

Eu... nu sunt atât de sigur.

Mă gândesc la el cărman în rucsac și cum s-ar fi dovedit viața lui dacă nu ne-am întâlni niciodată și nu îmi pot imagina. Pare atât de îndepărtat din viața pe care o trăim acum.

Ar fi fost bine și ar fi excelat în orice ar fi făcut, are acel tip profund de rezistență care nu poate fi predat. Dar mă bucur atât de mult că nu mai trebuie să fie. El poate fi blând și vulnerabil și doar iubit pentru cine este.

El poate alege orice cale în viață dorește.

„Nu te îmbăta”, îi reamintesc lui Christopher. — Avem cina diseară, îți amintești?

„Știu.”

„Da, spui mereu că știi, dar ori de câte ori te întâlnești cu frații tăi, ceva îți prinde în creier.”

El zâmbeste. „Pentru că sunt al naibii de alcoolici, de aceea. Ei grupul de colegi mă presează.”

eu chicotesc. „Sigur că da, tu ești cel mai rău dintre toți.”

„Ne vedem în câteva ore.” Îl văd urcând în vechea lui camionetă bătută și iese pe alee, zâmbesc când el dispare. S-au schimbat atât de multe, îmi amintesc prima dată când a venit aici și a fost atât de mortificat de utilitatea roșie pe care l-am pus să angajeze. Acum preferă mașinile mai vechi și dărmate, crede că îl fac să se simtă mai dur.

Nu știu pe cine glumește, nu ar putea fi niciodată dur cu pământul.

Chiar și pisicile noastre îl stăpânesc, el este blândul cu o inimă uriașă.

Aud un sunet în depărtare și mă uit și îl văd pe Eddie pe tractor urmându-l pe tatăl meu până la padocul îndepărtat.

Unde merg ei acum?

„Nu avem timp să reparăm gardurile astăzi, băieți, avem de organizat o nuntă.”

Intru în casă, urc scările, deschid fermoarul geanta pentru haine care atârnă în spatele ușii și mă uit cu dragoste la cea mai frumoasă rochie de mireasă pe care am văzut-o vreodată.

Inima îmi sare o bătaie.

Mă căsătoresc mâine.

Christopher

Ne ținem cu toții băuturile împreună pentru un toast. „La Hayden.” Jameson zâmbește.

„La Hayden”, repetăm cu toții.

„Poți să-l crezi?” zambesc. „Cum dracu am convins-o să se căsătorească cu mine, nu voi ști niciodată.”

„Nici eu”, este de acord Tristan. „Biata cățea ar trebui să fugă cât poate.”

Elliot chicotește. „Grăbește-te și pune inelul, ca să nu poată da înapoi.”

Colectiv luăm o înghițitură din scotch-ul nostru obișnuit Blue Label. „Este o zi ciudată, nu-i așa?” îi întreb.

„Cum așa?”

„Ei bine, eu sunt ultimul dintre noi care ne-am căsătorit.”

„Sfarsitul unei ere.” Jameson dă din cap, aproape trist.

„Este”, suntem cu toții de acord în timp ce rămânem pe gânduri.

„Și niciunul dintre noi nu s-a căsătorit cu genul de fată pe care am crezut că o vom fi”, răspunde Tristan.

„Am făcut.” Elliot zâmbește melancolic. „M-am căsătorit cu fata visată.”

Jameson își dă ochii peste cap. „Ești al naibii de patetic, știi asta? Nici nu știai că ea a pictat acele tablouri.”

„Dar a făcut-o.” Elliot zâmbește în timp ce își ridică paharul într-un toast. „Dar a făcut-o. Arta ei era în inima mea.”

Toți geme de dezgust.

„După cum am spus, patetic.” Jameson își ondula buza. „Și ca să conștientizeze, dacă Harvey mă numește băiat în seara asta, îl fac KO”, adaugă el.

Tristan chicoti. „Te rog, aș plăti bani frumoși ca să-l văd dându-ți cu piciorul în fund.”

„Aș vrea să văd asta”, răspund. „Te-ar putea ucide cu ochii închiși.”

„Nu te îndoi”, este de acord Elliot. „Este un nenorocit dur.”

„Deci, ce urmează pentru frații Miles?” întreabă Elliot. „Ce se întâmplă de aici?”

„Ne uităm cum copiii noștri cresc și preiau conducerea”, răspunde Jameson ridicând din umeri.

„Miles, următoarea generație.” Zâmbesc trist. „Sfarsitul unei ere.” Mi-am pus mana peste inima. „Nu, mă întristează. Nu vreau ca poveștile noastre să se termine, vreau să rămân aici pentru totdeauna.”

Jameson ne umple din nou paharele.

„Nu am voie să mă îmbăt”, spun. „Am fost avertizat.”

„La naiba.” Îmi umple paharul până sus. „Nu ești încă căsătorit.” Ridică paharul pentru un alt toast. Cu toții zâmbim, toasturile lui au

fost mereu legendare și pe măsură ce îmbătrânim le apreciem cumva mai mult, punem ochelarii la ai lui.

„Pentru următoarea generație a lui Miles, fie ca ei să trăiască mai mult, mai repede, mai greu și să tragă ca demonii.”

Tristan pufnește băutura în nas. „Și ca fetele mele să rămână virgine pentru totdeauna, ca să nu fiu nevoită să ucid pe nimeni.”

"Și asta." Elliot dă din cap.

Toți chicotim în timp ce prăjim închiderea unei epoci și deschiderea alteia, pentru speranțe, vise și fantezii care devin realitate.

„Pentru următoarea generație a lui Miles.”

Hayden

Ne așezăm în grădină sub un baldachin de lumini de zâne, cântă muzică și ne relaxăm cu toții, iar la relaxare pentru ziua cea mare de mâine, cina a fost perfectă. Mâncare excelentă, companie minunată, familii minunate care se unesc.

Deloc surprinzător, băieții erau mai bărbătești decât promisese că vor fi, amuzanți ca de obicei, jur că atunci când acești patru se adună, le crește un alt creier. Sarcasmul și inteligența sunt singurul lor limbaj.

Desertul a fost servit și mă plimb și adun niște farfurii.

Râsul este zgomotos în timp ce toți copiii vorbesc și vorbesc între ei.

Eddie este tăcut și se dă înapoi, nu sunt sigur dacă s-a întâmpnat ceva care să-l supere, dar nu se comportă ca el însuși.

Mă ajută să adun niște farfurii și tatăl meu face și el și le ducem la personalul de catering din bucătărie.

Harry este în bucătărie să bea ceva.

„Bună, băiete”, spune tatăl meu.

Harry se uită nespus la tatăl meu. „Nu-mi spune așa.”

Spatele lui Eddie se îndreaptă.

„Ești foarte îndreptățit pentru un copil”, mârâie tatăl meu.

La naiba.

„Afară, toată lumea”. Mimez un zâmbet. *Te rog, nu înțepe ursul, Harry.*

Noaptea a fost perfectă, nu o strica.

„Nu am dreptul”, scuipe furios Harry. — Și nu apreciez tonul tău, Harvey.

Oh la naiba.

„Cine are tonul, băiete?” tatăl meu batjocorește.

„Am spus să nu mă suni așa”, îi răspunde el. "Esti surd?"

Doamne, copilul ăsta. Este atât de încăpățânat, încât chiar au mâinile pline cu el.

Eddie pășește în fața tatălui meu, „Nu-i vorbi așa.” Îl împunge pe Harrison în piept. "Scuza." Îl împunge din nou. "Acum."

Harry îl împinge înapoi. "Nu. Nu am greșit cu nimic. Nu vreau să fiu numit așa, așa că nu voi fi."

„Îl lipsești de respect și mă lipsești de respect pe mine. Scuza. Acum." Eddie îl împinge pe Harrison la piept și se împiedică înapoi.

La dracu.

„Opriți, băieți”, mă răstesc și mă întorc către Patrick. „Du-te și adu-ți pe tatăl tău și pe Christopher.”

Patrick se uită la mine cu ochii mari, nesigur ce să fac.

"Acum,"

Harry îl împinge din nou pe Eddie și Patrick aleargă afară în căutarea unei rezervă.

„Decupați-o, voi doi”, mârâie tatăl meu.

Eddie îl apucă pe Harrison de cămașă. „Îți ceri scuze lui Harvey acum... sau o vei primi.”

„Ce ai de gând să faci în privința asta, băiete”, răspunde Harrison. „Nu poți lupta pentru un rahat.”

Tatăl meu își dă capul pe spate și râde în hohote, crede că asta este hilar.

„Încetează”, strig. „Tată, nu e amuzant.”

Băieții se prind unul pe altul într-un cap și încep să se lupte.

„Argh, ce faci?” șoptesc furioasă în timp ce încerc să le despart. „Încetează.”

Eddie îl împinge pe Harrison spre ușa din față. „Ieși din față, te lovesc în fund”.

„Adu-o, băiat drăguț”, scuipă Harrison. „Îți dau cu piciorul în fund.”

Se împing unul pe altul spre ușa din față în timp ce eu fug spre ușa din spate. „Christopher”, strig eu.

La naiba, unde este?

Claire îmi vede fața și se ridică instantaneu.

Toată lumea își ridică privirea de pe mese pentru a vedea despre ce este agitația.

„Ce se întâmplă?” șoptește Claire.

„Harrison și Eddie se luptă.”

„Ce?” Ochii ei se fac mari. „Unde?”

„În față.”

Amândoi alergăm prin casă și ieșim pe ușa din față și îi vedem pe Eddie și Harrison rostogolindu-se pe pământ luptând în întuneric.

„Ahh, Harry”, strigă Claire. „Încetează.”

Eddie are fața lui Harry zdrobită în pământ. „Cerți scuze”, strigă el.

„Du-te dracului”, scuipă Harry în timp ce gustă murdăria.

Tristan și Christopher vin alergând pe marginea casei. „Ce dracu se întâmplă?” țipă Tristan, îl trage pe Eddie de pe Harrison și îl aruncă pe spate.

„El a început”, țipă Harrison.

„Scuză-te, laș”, țipă Eddie. „Îți ceri scuze chiar în acest moment sau îți dau din nou cu piciorul în fund.”

Ochii lui Christopher și ai mei sunt mari, nu am văzut niciodată această latură a lui Eddie.

„Ce s-a întâmplat?” Tristan se uită cu privirea la Harrison: „Pentru ce trebuie să-ți ceri scuze?”

Harrison ridică din umeri. „Nu vreau să fiu numit băiat. Nu iau rahatul acela.”

Un râs puternic se aude din spatele nostru și ne întoarcem să vedem un Jameson foarte bărbătesc crezând că acesta este cel mai amuzant lucru pe care l-a văzut vreodată. „Luptă, luptă, luptă”, scandează el în timp ce lovește în umbră aerul.

Tristan izbucnește într-un zâmbet larg când îl vede. „La naiba, idiotule”.

„Îmi ceri scuze lui Harvey, chiar acum”, cere Eddie.

Harry își mijește ochii în timp ce îl privește pe Eddie. „Îmi pare rău.”

„Scuze pentru ce?” Eddie latră.

Harrison expiră puternic. — Îmi pare rău că ai fost nepoliticos, Harvey. De parcă treaba lui s-a terminat, Eddie își scoate praful mâinile și cămașa și intră înăuntru, Harrison îi urmărește și Tristan pleacă după ei, fără a avea încredere că lupta s-a încheiat de fapt.

Claire, Christopher și cu mine stăm șocați: „Nu l-am văzut niciodată pe Eddie așa.” murmur eu. „Îmi pare atât de rău, a fost în afara liniilor. Nu este locul lui să-l tragă pe Harry.”

„Harry este o mică treabă. Probabil că a meritat-o”, șoptește Claire. „Eu îmi pare rău.” Ea pleacă în casă și tatăl meu zâmbeste și apoi chicotește. „Este grozav”, râde el.

„Nu este grozav, tată?” icnesc. „Nu am văzut niciodată acea parte a lui.”

„Cum crezi că Eddie a supraviețuit pe cont propriu atâta timp?” el întreaba. Christopher și cu mine ne uităm la el, fără cuvinte.

„Nu ia nimic de la nimeni și, în cele din urmă, aduce asta în noua lui viață. Era timpul să le ceară respectul.”

Christopher își trage mâinile prin păr. "La dracu."

Intrăm înăuntru și vedem un Harrison și un Eddie foarte sfioși stând pe canapea cu Tristan între ei.

Jameson și Elliot fac fals să se lovească unul de altul în timp ce fac un spectacol pentru camera de zi. Toată lumea se poartă seriosă, dar cei doi idioți beți sunt de fapt destul de distrași.

Ochii lui Eddie se ridică pentru a-i întâlni pe cei ai lui Christopher și Christopher îi face cu ochiul, umerii lui Eddie se relaxează puțin, știind că va fi în regulă.

Zâmbesc în interior, cred că tata ar putea avea dreptate.

Eddie le-a cerut respectul în seara asta; în sfârșit, a depășit bariera din noua sa viață de a cere ceea ce știe că merită.

Nu pot fi supărat pentru asta.

Cum aş putea fi?

Du-te, iubito.

„Asta este, fetiță.” Tata îmi zâmbeste. „Arăți absolut uluitor.”

Stăm la capătul culoarului înșirat de flori, marșul de nuntă jucând, în fața prietenilor și familiei noastre, cu voalul meu ferm la locul lor.

Rochia mea din dantelă este finalul perfect al basmului meu.

Mă căsătoresc cu bărbatul visat în rochia visată.

Christopher și Eddie mă așteaptă la celălalt capăt. Costume negre pentru cină și zâmbete fericite.

Cu fiecare pas pe care îl luăm pe culoar, un pic mai mult din destinul meu se fixează. Inima îmi cădea liber din piept.

Este el. Întotdeauna a fost el.

Astăzi mă căsătoresc cu Christopher Miles.

Ajungem în sfârșit la capătul culoarului și tatăl meu mă sărută pe ambii obraji și mă întorc spre Christopher.

Mă sărută și se apropie de degetele de la picioare emoționat, zâmbetul lui mare și frumos fiind afișat.

Inima mea este plină.

Și așa cum urmăresc toți cei care ne sunt cei mai dragi, mă căsătoresc cu iubirea vieții mele.

Camera este fierbinte și aburoasă, o strălucire de transpirație îmi acoperă pielea.

Sunt pe mâini și în genunchi, sunetul patului trântind cu forță de perete.

„Îmi iei penisul ca pe o nevastă nenorocită”, mârâie Christopher în timp ce mă trage capul pe spate de părul meu, stă în spatele meu, cu picioarele desfăcute și quadurile groase contractându-se la fiecare pompă.

Mă strâng în timp ce corpul meu se ondula în jurul erecției lui mari.

Sfinte dracu’...

Luna de miere a tuturor lunilor de miere.

Am fost bine și cu adevărat pătruns.

Ne-am dracului de ore...zile.

Mâinile lui se strâng pe părul meu în timp ce îmi trage capul pe spate, astfel încât ochii să îi întâlnească pe ai lui. — O să vă suflă în gură, doamnă Miles.

Îi zâmbesc și îmi ling buzele.

Vă rog.

Urcăm mâna pe pasarela, „Bună ziua, domnule și doamna Miles.” Căpitanul zâmbește. Personalul este aliniat în uniformele lor albe și bleumarine pentru a ne întâmpina și nu pot să nu simt de-ja-vu. Se pare că nu cu mult timp în urmă lucram într-un loc ca acesta.

Ne imbarcăm în super Yacht-ul Christopher și de fiecare dată când o facem, pare atât de nebunesc și supraréal.

Parcă avem două vieți diferite, ferma familiei din Londra cu Eddie și apoi, când Eddie rămâne cu părinții mei, trăim o viață de bogați și celebri.

Iahturi și avioane private, mingi de cravată neagră și oameni și locuri exotice.

Suntem în St Tropez în sudul Franței, am zburat cu avionul privat și acum avem o săptămână pe iaht.

Nebun... chiar și pentru mine.

Ne imbarcăm și mergem în cel mai frumos iaht pe care l-am văzut vreodată; Urc scările spre dormitorul nostru și mă uit în jur, prin ferestrele uriașe de sticlă, mă uit la portul de agrement și mâinile lui Christopher mă întorc din spate: „În sfârșit.... au fost aici.” Îmi șoptește pe obraz. „Hai să fim ocupați.” Ereția lui se înfige în șoldul meu.

„Nu suntem ocupați; vor fi aici în curând.”

„Vor fi ore, întârzie mereu.”

Se aude un corn de scoici și ridicăm privirea și Basil, Bernadette, Bodie și Kimberly vin pe promenadă îmbrăcați în rochii de cabaret, râzând zgomotos în timp ce vorbesc.

„Fă-mă dracului mort.” șoptește Christopher.

Am izbucnit în râs, cea mai bună parte a sărbătorilor noastre extravagante este că putem să ne aducem prietenii.

Trei ani mai tarziu.

Mă uit la fetița înfășurată strâns în pătura ei roz, amestecul perfect dintre Christopher și mine.

Evelyn Grace Miles, în vârstă de o săptămână, și astăzi o luăm acasă.

Mă uit la ceas. "Unde sunt?"

Christopher și Eddie vin să ne ia, dar întârzie și nu am idee ce fac.

S-au schimbat atât de multe în viața noastră.

Eddie este acum legal fiul nostru; l-am adoptat acum optsprezece luni și mergem în Spania în vacanță în fiecare an. Sperăm să cumpărăm o casă de vacanță acolo de îndată ce vom avea timp să o căutăm.

Oricât de mult ne place timpul petrecut în Spania, Eddie este întotdeauna cel care este cel mai dornic să se întoarcă la ferma noastră din Marea Britanie. El este total obsedat de asta și spune că este locul unde ne este locul. A devenit un fermier destul de competent.

Mama și tatăl meu locuiesc în casa de jos a fermei noastre câteva luni pe an. Într-o zi sperăm să găsim un îngrijitor care să locuiască într-una din case, ca să putem pleca mai des. Momentan suntem destul de legați aici. Am o turmă cu cele mai frumoase vite din tot pământul și propria mea afacere de creștere a animalelor. Am doi angajați cu normă întreagă care să mă ajute cu asta. Cred că Eddie este drăguț cu Melissa, care este unul dintre cursanții noștri. Ea este cu un an mai mare decât el, dar se înțeleg bine și petrec împreună. Christopher îi urmărește ca un șoim și l-a avertizat pe Eddie să nu o atingă sau este mort.

Eddie citește și scrie ca un profesionist și acum merge la școală ca senior. El stă în topul colegilor săi de clasă și are mulți prieteni, tocmai și-a luat licența de învățare.

Christopher nu m-a lăsat încă să conduc cu el pentru că eram însărcinată, tot ce știu este că de fiecare dată când merg la volan, Christopher îmbătrânește aproximativ cinci ani și face un simbol crucii în timp ce intră în casă ca și cum ar intra într-un catolic. biserică.

Ușa se deschide și Christopher și Eddie intră în grabă. „Îmi pare rău că am întârziat”, se bâlbâie Eddie,

„Bună, Grumps.” Christopher mă sărută încet; buzele lui zăbovesc pe ale mele.

Având această versiune mică perfectă a noastră, a pus hormonii lui Christopher în exces, nu mă poate iubi mai mult.

"Ai intarziat." Mă uit între ei în timp ce îi dau lui Evelyn lui Eddie. „Ține-ți sora.” Eddie o ia ca un profesionist și se așează pe scaunul din colțul camerei de spital, îi zâmbește cu atâta dragoste.

Este un firesc la chestia asta cu fratele mai mare.

„A fost vina lui Eddie.”

— Nu a fost, răspunde Eddie. „Ai lăsat poarta deschisă și vacile au intrat în padocul de sus.”

"Ce?" mă încruntă.

„Apoi a trebuit să-i urmărim pe toți înapoi, apoi m-am împiedicat de rahat de vacă și a trebuit să mă schimb”, se răstește Christopher. „Nimic nu merge niciodată al naibii de lin pentru noi, știi asta.”

„Nu blestema în fața lui Evelyn”, răspunde Eddie. „Ea aude, știi?”

Christopher lovește pumnul. „Eu sunt părintele pe aici.”

Eddie își dă ochii peste cap.

„Sunt băieții mei gata să ne ducă acasă?” Întreb.

Christopher mă ia în brațe și mă sărută blând. „Puteți să pariați că suntem.”

Se întoarce către Eddie. „Lasa-ma să o țin în brațe.”

„Vreau să o țin în brațe”, răspunde Eddie.

„Mai târziu, tu ești copilul.” Christopher o ia de la el. „Tatăl ține mereu copilul în brațe când ieși din spital, toată lumea știe asta. Este legea tatălui.”

„O duc în casă atunci când ajungem acasă”, răspunde Eddie.

Îmi dau ochii peste cap. *La naiba cu viața mea*. „Veți doi să vă certați pentru a o ține pentru totdeauna acum?”

„Da”, spun amândoi la unison.

Eddie îmi ia bagajele și Christopher își pune brațul pe umerii lui în timp ce se uită cu dragoste la fetița noastră. „Hai să ne ducem familia acasă.”

Christopher

Cinci ani mai tarziu.

Ne așezăm în jurul mesei de consiliu, toți împreună, în timp ce facem planuri și proiecții pentru Miles Media pentru următorii cinci ani.

Trebuie luate decizii dificile, trebuie luate modificări și implementate.

Acesta este capătul ascuțit al muncii; este, de asemenea, locul în care Jameson strălucește și este cel mai bun.

"Bine." Jameson alunecă peste dosarul său. "Următorul. Am făcut câteva recomandări cu privire la cine vreau să mă antrenez până la nivel de management în biroul din New York."

Iau folderul de la el și îl deschid.

Eduardo Miles

Închid folderul și îl împing înapoi către el, „Nu”.

„Ce vrei să spui nu?” Se încruntă.

„Nu este pregătit.”

Eddie lucrează cu Miles Media de trei ani și urăsc să recunosc, dar este o vedetă în devenire.

Ascuțit și inteligent, fără niciun mijloc între ele.

Ochii lui Jameson îi țin pe ai mei peste masa din sala de ședințe. "Țin să te contrazic."

Tristan și Elliot își bat joc de dezgust.

„Arăt de parcă glumesc?” ma repez. „Nu este pregătit.”

„Vrei să spui... nu este pregătit ca tatăl său supraprotector să-l lase să-și trăiască propria viață și să-și dezvolte potențialul maxim?”

Jameson își dă ochii peste cap. "Mai scutește-mă."

Mă așez pe spate în scaun, enervat. „Nu sunt supraprotector.”

„Da, ești”, răspunde Tristan. „Știu cum te simți, dar trebuie să-l dai drumul.”

„Nu știi ce simt”, îi răspund. „N-ai naibii de idee cum mă simt.”

"Da. Fac. Harrison se pregătește și pentru management, dacă nu ți-ai amintit? Trebuia să se întoarcă la Anderson Media imediat după stagiul și acum nu o va face. Jameson l-a sedus să rămână.”

— Pentru că lucrezi între cele două companii, răspund eu. „Ești trei zile pe săptămână la Anderson Media și două zile pe săptămână la Miles. Nu trebuie să aleagă pentru că tatăl său este implicat în ambele companii.”

„Nu are nimic de-a face cu asta”, se răstește Jameson. „Harrison și Eduardo sunt necesari la New York. Au suficient potențial, inteligență și seriozitate necesare managementului.” Se uită între mine și Tristan. „Amândoi știți asta. E nevoie de ei la New York.

Aceasta este și compania lor; trebuie să facă un pas și să fie ceea ce avem nevoie să fie.”

expir puternic.

„Eduardo are o forță interioară care nu poate fi predată”, continuă Jameson. „Și când l-ai luat ca fiu, el a moștenit un privilegiu. Dar acest privilegiu vine cu datoria. Și această datorie este față de Miles Media. Nu voi avea scuzele tale prostii că nu se poate descurca când știm cu toții că se poate descurca mai mult decât oricare dintre noi.

Îmi trec mâinile prin păr. „Hayden se va întoarce, nu se poate muta singur la New York, este încă prea tânăr.”

„Are douăzeci și doi de ani”, răspunde Jameson, „Îți amintești ce făceam cu toții la douăzeci și doi de ani? Și în plus, nu va fi singur, îi are pe Harrison și Fletcher, cei mai buni prieteni ai săi, ambii locuiesc în New York. Eu sunt aici și Tristan este aici, putem fi cu ochii pe el.”

Îmi rostogolesc buzele. „Nu-mi place asta”, oft.

„Nu trebuie,” răspunde Jameson.

„El poate locui în penthouse-ul tău”, spune Elliot.

„Oh, și înnebunește-te cu Harry și Fletch, nu e deloc un dezastru care așteaptă să se întâmple, nu-i așa?” Stau pe spate, enervat.

„Imaginați-vă pe ei trei împreună în oraș. Oricum nu-i va părăsi pe Hayden și pe frații și surorile lui; Știu că nu va face.”

„De ce nu-l întrebăm?” Jameson împinge soneria: „Poți să-l trimiți pe Eduardo, te rog, Sammia.”

„Da domnule.”

Câteva clipe mai târziu se aude o bătaie în ușă. „Intrați.”

Eddie apare în vizor și zâmbește. „Buna ziua.”

„Ia loc.” Jameson zâmbește.

Eddie se așează în timp ce se uită între noi și eu zâmbesc când am o experiență în afara corpului. Îl văd pe băiețelul pe care l-am întâlnit în Spania și acum pe bărbatul care stă aici în fața mea.

S-au schimbat atât de multe și totuși totul este la fel.

Poartă un costum de designer croit, cei mai buni pantofi pe care îi pot cumpăra banii și un ceas Rolex, și nu pentru că l-am cumpărat pentru el.

Pentru că l-a cumpărat pentru el.

„Eddie, suntem excepțional de mândri de tine”, spune Jameson.

„Sunteți o lumină strălucitoare în viitorul Miles Media.”

Emoția mă copleșește și nărilor îmi fulgeră în timp ce încerc să o țin împreună.

„Ai fost o vedetă în biroul nostru din Londra, dar a sosit momentul.”

Eddie se uită între noi confuz.

„Aș vrea să lucrezi din biroul din New York de aici încolo”, spune Jameson. „Tristan vă va instrui în managementul achizițiilor.”

Ochii lui se fac mari și apoi se îndreaptă spre mine.

Îmi răsucesc buzele în timp ce încerc să-mi țin limba.

"Ți-ar plăcea?" întreabă Jameson.

Eddie dă din cap. „Foarte mult, domnule. Multumesc pentru oportunitate.”

„Atunci s-a rezolvat.”

„Va trebui să vorbesc mai întâi cu mama”, răspunde Eddie. „Nu pot fi de acord cu nimic fără să vorbesc mai întâi cu ea și cu tata în privat.”

Băiat bun.

Îi aduc un zâmbet deformat.

"Bine." Jameson dă din cap. „Respect asta, dar am nevoie de un răspuns mâine.”

„Multumesc mult, Jameson, aceasta este o oportunitate incredibilă, sunt atât de recunoscător.” Îi strânge mâna lui Jameson; emoția lui clocotește din el, o forță tangibilă. Apoi dă în jurul mesei și strânge mâna lui Tristan și a lui Elliot și apoi mă trage într-o îmbrățișare. "Multumesc tată.”

Nu.

Vreau să mă arunc pe podea și să fac furie. Roagă-l să nu facă asta. Încă nu ne poate părăsi, e prea devreme. Frații lui au nevoie de el în preajmă. Hayden nu va supraviețui fără cel mai bun prieten al ei mic.

Nu suntem pregătiți.

El iese din sala de consiliu și Jameson zâmbește la fața mea îngrozită.

— Calmează-te, ți-ai făcut treaba, Christopher. Este pregătit pentru următoarea etapă a vieții sale, pentru a-și atinge întregul potențial. Tu și Hayden trebuie să-i dai drumul. Este timpul ca micul Eddie din Spania să devină Eduardo Miles din New York.”

Mă gândesc la prima dată când l-am întâlnit pe Eddie și la cât de îndrăgostit de New York era. Cât de entuziasmat era doar să aibă o șapcă cu inscripția NY.

Inima mi se răsucesc.

Acesta este fiecare vis al lui devenit realitate.

Și a muncit atât de mult pentru asta, primul sosind la serviciu în fiecare zi, ultimul plecat. Învățând să citești și să scrii, absolvind facultatea, cum vrei, a cucerit-o, fără nicio plângere.

Cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc.

Nu am fost niciodată atât de mândru de nimeni sau de nimic în viața mea. Hayden și cu mine am avut privilegiul să-l iubim și să-l numim fiul nostru.

Dar să devină Eduardo Miles din New York a fost întotdeauna destinul lui, aceasta este chemarea lui.

El va fi o forță care trebuie luată în considerare.

Cum am putea vreodată să stăm în calea unei astfel de oportunitati? Printre lacrimi în ochi, dau din cap în timp ce recunosc înfrângerea.

**„Ai grijă de el pentru mine”, șoptesc eu.
Jameson îmi strânge mâna. "Îți promit."**

Hayden

Zece ani la zi.

Lumina lunii sare de pe mare, o adiere rece îmi gădilă pielea.

Miezul nopții, ora vrăjitoarelor.

Stau pe marginea plajei, cu ochii mișcându-mi peste nisip.

Acum zece ani i-am promis unui bărbat că mă voi întâlni cu el chiar pe această plajă din Barcelona la miezul nopții.

A încercat să mă sărute atunci și eu am refuzat, apoi mi-a spus că o să mă fure de la soțul meu.

Îi văd silueta pe malul apei și mă îndrept spre el.

Port același bikini cu care am călătorit și rochia mea albă pe care a iubit-o atât de mult. L-am păstrat special pentru această dată, pentru a rememora cu un vizual complet.

Fă un pas înapoi în timp.

Eddie s-a întors la casa noastră de vacanță aici, în Spania, cu cei patru frați și surori mai mici, doi băieți și două fete.

Sunt pe plajă, mă întâlnesc cu omul visurilor.

Cel care nu a scăpat.

Christopher se întoarce și, când mă vede, îmi aruncă un zâmbet uluitor de frumos; părul întunecat este încurcat. Poartă o cămașă albă de in cu nasturii de sus desfăcuți și pantaloni scurți.

Dar eu văd inima lui.

Lumina frumoasă orbitoare care strălucește din interiorul lui.

"Bună." Zâmbesc când mă apropii de el.

"Bună." Răzbește, ține o floare în mâini, mi-o bagă în spatele urechii și apoi mă sărută ușor, buzele lui rămân peste ale mele în timp ce mă ține de față.

„Ai venit”, șoptește el.

Zâmbesc pe buzele lui; povestea noastră ar fi putut fi atât de diferită.

„Bineînțeles că am făcut-o, tu ești iubirea vieții mele.”

Mă sărută din nou. — Încă o să te fur de la soțul tău.

eu chicotesc. „L-ai urî.”

„Am auzit că este un nenorocit de smecher”.

Râd în hohote și el face și el în timp ce ne ținem de mână și ne uităm unul la celălalt.

„Mulțumesc”, șoptește el.

"Pentru ce?"

„Pentru că mă iubești așa cum sunt.”

Ochii mei bine de lacrimi și silueta lui se estompează.

„Pentru că mi-ai dat cea mai minunată viață la care aș fi putut visa vreodată.”

Mă sărută și este atât de plin de emoție, puternic și plin de dragoste.

Sfârșitul perfect al poveștii noastre și totuși doar începutul.

Mă ia de mână și începe să pătrundă în apă. — De data asta, Grumps, fac ceea ce ar fi trebuit să fac data trecută.

"Ce-i asta?"

„ Te *trag* în ocean”.

Îmi rămâne gura deschisă.

— Și nu-mi pasă ce spune soțul tău. Se îndoaie și îmi dă jos bikinii și le aruncă în întuneric. „Du-te”, strigă el.

Râd în hohote. „Nu le arunca, cum naiba o să ies?”

Mă ridică și mă aruncă în aer. „Cui naibii îi pasă, vom rămâne aici pentru totdeauna.”

Sfârșitul.

Vă mulțumesc foarte mult pentru că ați citit și iubit seria The Miles High.

A fost un vis devenit realitate.

Pana data viitoare.

Tricou xx